

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Gạt Cưới

Đúng như tên truyện Tổng Giám Đốc Gạt Cưới, cô bị đặt trong hoàn cảnh mà không thể ngờ rằng hợp đồng là giả nhưng cưới là thật!!!

Cô yêu thầm người anh trai bạn thân và hai người thỏa thuận với một trăm ngàn để lập hợp đồng hôn nhân trong hai tháng. Nhưng không ngờ phía sau giấy hợp đồng đó là một đồng rắc rồi dính vào gia đình đó...

Bị mẹ chồng giáo huấn và cô ước gì mình chưa từng ký cái hợp đồng ngớ ngẩn đó...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ màu hồng chiếu lên trên giường, làm nhô lên một vật hình tròn.

Đột nhiên tiếng chuông vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của căn phòng, từ giữa vật đó lộ ra một bàn tay, lục lọi trên đầu giường tìm điện thoại, thanh âm tựa như từ cõi u mê vang tới, "Này, tìm ai?"

"Gọi tôi số điện thoại này không tìm bạn, chẳng lẽ tìm quý à?" Đầu bên kia đáp lại với sự khó chịu.

"Nơi này không có quý!" Hoàn toàn phản ứng theo bản năng.

"Ôn Ngọc Thanh, mình hạn cho bạn ba giây, nếu không bạn đừng nghĩ có thể tiếp tục ngủ ngon."

Không cần tới ba giây, trong vòng một giây chủ nhân căn phòng này lập tức tỉnh táo, cô là tiểu thuyết gia, mỗi khi trời sáng mới bắt đầu đi ngủ, nhưng khi nghe tiếng uy hiếp của Sở đại tiểu thư ở bên kia đầu điện thoại, cô có chết cũng phải sống lại, Sở Thiên Bích là một ma nữ nói được là làm được, tuyệt đối không cần hoài nghi khả năng uy hiếp trở thành sự thật, chỉ có thể chấp nhận.

"Tìm mình có chuyện gì? Mình mới ngủ được" _ mắt cô liếc đồng hồ treo tường _ "35 phút thôi."

"Bạn lập tức dậy rồi đến nhà mình, đừng quên mang theo con dấu cùng thẻ căn cước nữa."

"Mang những thứ đó làm chi? Hơn nữa mình rất buồn ngủ." Hai ngày không ngủ rồi, cuối cùng cũng làm xong bản thảo, bây giờ cô chỉ muốn ngủ thoải mái, quả thật so với giết cô, rời khỏi chăn còn tàn khốc hơn.

"Không cần hỏi nhiều như vậy, mau đến nhà mình, trừ khi bạn muốn sau này không cần ngủ."

Một cảm giác lạnh buốt từ cổ bắt đầu đi xuống.

Được rồi được rồi, vì tương lai tốt đẹp của chính mình, Ôn Ngọc Thanh rung rung tạm biệt chiếc giường, gập dài, cố gắng chống mí mắt sẽ có thể nhắm lại để rời giường chải đầu rửa mặt, chỉ mong cô sẽ không trở thành người đầu tiên chết vì thiếu ngủ.

Nếu không phải là tài xế đánh thức, cô nhất định vẫn ngủ, thế nào mà mới chớp mắt một chút đã đến nơi? Cũng không tránh khỏi tới quá nhanh.

Vừa xuống xe cô liền nhìn thấy Sở Thiên Bích đứng ở cửa nhà lăm lét nhìn trái phải, trông rất sốt ruột. Thành thật mà nói, quen biết Sở Thiên Bích lâu như vậy, thật đúng là khó có thể thấy cô ấy tỏ ra bất thường như lúc này.

"Thiên Bích." Cô hữu khí vô lực chào hỏi, tinh thần bay xa. Thật là muốn ngủ, ngay cả đi bộ cũng cảm thấy giống như bay.

Bộ đồ được cất may vừa người, áo sơ mi trắng, quần lụa mỏng màu đen thanh lịch, đơn giản trang nhã, giày cao gót, áo choàng, tóc thẳng đen nhánh, Sở Thiên Bích nhìn Ôn Ngọc Thanh hài lòng. Coi như phải đạo, cô ăn mặc không quá cầu thả.

"Hôm nay bạn ăn mặc rất đẹp nha."

"Tới nhà bạn, cũng không thể ăn mặc quá tùy tiện."

Thật vất vả, cố gắng lấy ra bộ đồ này trong đồng quần áo, không biết đã giết chết bao nhiêu tế bào não. Cả cuộc đời cô quen biết Sở đại tiểu thư là bất hạnh lớn nhất, cô - một tiểu thuyết gia nghèo, nào có được ra vào khu nhà cấp cao Cẩm Y Hoa Phục. Trước kia đều là mượn quần áo mặc để tới đây, hôm nay thời gian cấp bách, chỉ có thể tự cố gắng phát huy, mặc bộ đồ rẻ tiền tới đây. Dù sao cũng may mắn, ít nhất đã khiến Sở Thiên Bích hài lòng, không có dậm chân, dậm tay.

"Bạn hãy giúp mình đuổi một người phụ nữ đi, mình không muốn anh mình lấy người đó."

Sở Thiên Bích không nói nhiều, kéo Ôn Ngọc Thanh bay vọt vào cửa nhà, bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ.

"Tại sao?"

Ôn Ngọc Thanh bị kéo đến văng đầu mất phương hướng, rốt cuộc cũng nói ra nghi ngờ trong lòng mình. Thật là hiếm thấy, cuối cùng Sở đại ca cũng quyết định lấy vợ, nhưng tại sao em của anh ta lại muốn phá ngang? Nói đến Sở Thiên Hàn, chẳng những là người anh tuấn trong anh tuấn, hơn nữa giá trị con người rất đáng giá. Tin tình cảm không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không phải là tâm trong sáng, chính nhân quân tử, chẳng qua là đối với hôn nhân vẫn kiêng kỵ rất nhiều. Nhớ trước kia cô đã từng đứng xa xa nhìn qua anh ta mấy lần, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra nụ cười vô hại, không hề là nhà kinh doanh được mệnh danh là "khẩu Phật tâm xà".

"Nếu để cô ta trở thành chị dâu mình, không bằng trực tiếp bảo mình đi tìm cái chết."

Nghe Sở Thiên Bích nói quyết liệt như thế, Ôn Ngọc Thanh nổi lên sự quan tâm. Người phụ nữ như thế nào có thể để cho Sở đại tiểu thư quan tâm như thế? Không gặp một chút sẽ hối tiếc cả đời. Nếu như có thể, tốt nhất là có thể học mấy chiêu, dựa vào đây thoát khỏi Sở đại ma nữ độc ác.

Phòng khách Sở gia rất rộng, lớn vô cùng, tổ chức vũ hội hơn trăm người tuyệt đối không thành vấn đề, điều đáng khen của người có tiền chính là điểm này! Ánh mắt của cô chuyển qua chuyển lại, rốt cuộc nhìn đến góc phòng khách, nơi đó có một cô gái đang đứng.

Đó là một cô gái diễm lệ, mặc hết sức hở hang, có lẽ nên gọi là gợi cảm. Nói thật, Ôn Ngọc Thanh không cần biết cô ta có đem mặt mình làm Palette hay không, mà cô ta còn trang điểm hết sức dày, làm cho cô lo lắng nếu đột nhiên trời mưa, lớp phấn trên mặt cô ta sẽ làm ô nhiễm nửa phố.

Ôn Ngọc Thanh đi lại gần Sở Thiên Bích, sợ người thứ ba có thể nghe được câu hỏi: "Anh trai bạn thích uống sữa tươi sao?"

"Thích." Sở Thiên Bích nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, lấy một đồ uống trên bàn.

"Vậy thì khó trách" Cô bỗng nhiên hiểu ra gật đầu, "Nhìn ngực cô ta to như thế, mình đoán anh trai bạn muốn uống sữa bất cứ lúc nào cũng rất dễ dàng, chỉ cần tiến tới há miệng là được."

"Phụt" Sở Thiên Bích phun đồ vừa uống ra, chẳng biết may mắn thế nào lại phun vào mặt cô gái xinh đẹp đối diện có ngực to kia.

Ôn Ngọc Thanh bật cười, mà Sở Thiên Bích cười càng lớn tiếng hơn nữa. Ngọc Thanh ví von quả thật rất sống động.

"Mặt của tôi." Người con gái kia kêu thảm thiết, tay chân luống cuống cầm giấy lau, lúc đó trên mặt giống như mở xương nhuộm, tưởng tượng của Ôn Ngọc Thanh đã trở thành sự thật.

"Mình hiểu tâm trạng của bạn." Cô đồng tình nhìn bạn tốt.

"Hiểu rõ thì phải giúp mình."

"Vóc người của cô ấy không tệ." Cô chịu không nổi thở dài gật đầu khẳng định.

"Bò sữa." Sở Thiên Bích nén cười.

"Cô là cái quái gì! Tôi bảo Thiên Hàn đuổi cô đi." Cô ta thét chói tai, giống như người ta bóp chặt cổ gà tây.

"Cô ấy là bạn tôi, tại sao cô đuổi cô ấy đi?" Sở Thiên Bích cũng không phải là thiện nam tín nữ, cô nói xong, hằm hằm giận giữ lườm qua.

"Tôi. Tôi là chị dâu cô." Cô ta rõ ràng chưa đủ khí thế, mặc dù tin tưởng mình rất nhanh sẽ thua, nhưng trước mắt...

"Còn chưa phải."

Không đề cập tới cái này thì không giận, nhắc tới cái này tức chết người, anh trai thật quá đáng, cho dù ba mẹ buộc anh ấy kết hôn, cũng không thể tìm người đàn bà xảo trá, ích kỷ như vậy, làm mặt mũi của Sở gia mất hết. Cô muốn ngăn cản, nhất định phải ngăn cản, hơn nữa anh trai cũng nói, buổi trưa hôm nay anh sẽ lấy một cô gái làm vợ, như vậy thay vì lấy một người không đứng đắn, cô xem không vừa mắt để làm chị dâu, không bằng để anh lấy người theo ý mình.

"Thiên Hàn nói sẽ đi đăng ký ngay lập tức." Cô ta ưỡn ngực kiêu ngạo. Trong số những người bạn gái của Sở Thiên Hàn, anh chọn cô, điều đó chứng minh vị trí cô ở trong lòng anh không giống những người kia.

Ôn Ngọc Thanh không nhịn được vừa cười vừa đi ra, đáng người so Diệp Tử Mi còn khoa trương hơn.

"Cô ấy mới là chị dâu tôi, Ngọc Thanh so với cô tốt hơn 1000 lần."

Ôn Ngọc Thanh sợ hãi nhìn bạn tốt, "Thiên Bích, bạn đùa gì thế, mình khi nào nói muốn lập gia đình?" Cô theo chủ nghĩa độc thân mà! Hơn nữa cô tuyệt không muốn gả cho Sở Thiên Hàn, đàn ông như vậy có cái gì đáng kỳ vọng, cho dù anh ta lớn lên vô cùng đẹp trai, cô cũng sẽ không dùng hôn nhân để trừng phạt mình.

"Anh trai mình rất tốt nha, gả cho anh ấy tựa như gả cho một mỏ vàng, bạn có cái gì không hài lòng hay sao?" Sở đại tiểu thư mắt hứng. Ngọc Thanh cũng quá không nề mặt, anh trai cô có điểm nào không tốt sao?

"Tốt chỗ nào? Rõ ràng là người thâm hiểm, hơn nữa luôn nở nụ cười dối trá, nhìn thấy khiến dạ dày mình không thoải mái, thỉnh thoảng nhìn một hai lần thì tạm được, ngày ngày nhìn mình sẽ bị thủng dạ dày." Cô bật thốt lên, hoàn toàn không nghĩ tới tai nạn từ đó đổ xuống.

"Thủng dạ dày?" Cùng với đó là thanh âm mang ý cười từ trên lầu thối xuống.

"Anh!" Sở Thiên Bích kêu thảm thiết. Không phải chứ? Anh mà nghe lời nói vừa rồi, làm sao có thể có cảm tình với Ngọc Thanh đây?

Sở Thiên Hàn dựa vào tay vịn cầu thang, nở nụ cười nhạt, cân nhắc nhìn về mặt ngạc nhiên của Ôn Ngọc Thanh. Bạn của em gái anh là một cô gái thanh tú, khí chất, anh không ghét, không những không ghét, thậm chí có thể nói là rất hợp khẩu vị của anh.

Nhớ năm đó tiểu nữ sinh trẻ trung thường xuyên tỏ ra một chút ái mộ đối với mình, nhưng không ngờ ngày hôm nay gặp lại lúc này trông cô rất phong tình, trong lòng anh bắt đầu nghĩ ra kế hoạch mới, hơn nữa khẳng định nó so với kế hoạch cũ càng thêm thú vị.

"Anh Sở." Ôn Ngọc Thanh khúm núm chào. Anh ta sẽ không ngay lập tức đem cô đuổi ra khỏi cửa chứ? Mặc dù cô không phải là tình nguyện đến đây, nhưng tự mình đi với bị người ta đuổi đi thì rõ ràng không phải giống nhau.

"Thiên Hàn, anh hãy đuổi cô ta đi." Người con gái diễm lệ phong tình đứng lên, lắc mông đi.

Sở Thiên Hàn nhìn người phụ nữ trang điểm đậm, khóe môi toát một câu "Thành thật mà nói, mất đi lớp phấn trang điểm trên mặt, trông cô rất kinh khủng." Cô gái này một chút cũng không biết vị trí của mình, quả thật không thích hợp làm bìa đỡ đạn.

"A" cô ta phát ra tiếng thét chói tai, đôi tay che mặt. Thế nào cô lại quên trang điểm lại?

"Không cần sửa lại." Sở Thiên Bích khinh bỉ nhìn.

Ôn Ngọc Thanh nghiêng mắt nhìn qua, không dám cười.

"Cô đi đi, không tiễn."

Lạnh quá, Ôn Ngọc Thanh không khỏi có chút thương cảm cho cô gái kia, một khắc trước còn nói muốn kết hôn, giờ khắc này đối với cô ta lại vứt bỏ như giấy cũ, bất kỳ ai gặp phải tình hình như thế thì chết sẽ tốt hơn.

"Thiên Hàn, không cần nha, người ta lập tức đi trang điểm lại."

"Tôi nói, không tiễn." Ánh mắt trở nên lạnh, nhưng trên mặt vẫn như cũ nở nụ cười.

Rõ ràng nụ cười ảm áp trên mặt lộ vẻ tao nhã, đáy mắt lại là một mảnh hàn băng, thậm chí tràn đầy chán ghét, loại đàn ông này không đáng sợ sao? Ôn Ngọc Thanh nhìn cũng đã lạnh run, cô không biết bản thân mình cùng người như vậy sớm chiều sống chung liệu có thể hồng mãi hay không, cho nên cô thấy khó hiểu trước hành động của những phụ nữ sống chết bám lấy Sở Thiên Hàn.

"Không tiễn, tạm biệt." Sở Thiên Bích cười rạn rờ nhìn theo vẻ mặt thất trận rời đi của cô ta.

"Thiên Bích, em đuổi cô vợ mà anh đã chọn đi rồi, anh hôm nay có phải không nên đi đăng ký?" Sở Thiên Hàn khoanh tay trước ngực, nhìn em gái.

Sở Thiên Bích cười gian trá, "Không phải Ngọc Thanh vẫn còn ở đây sao?"

"Cái gì? Minh?" Ôn Ngọc Thanh hoảng hốt chỉ tay vào chính mình. Chuyện này tại sao lại đổ lên đầu cô?

"Chúc mừng bạn, anh mình sẽ chọn một cô gái trong buổi tiệc nhà mình, bạn được nhìn trúng rồi."

"Mình không muốn." Ôn Ngọc Thanh kích động hô lên. Thiên Bích thật quá đáng, bình thường trêu đùa không sao, hôn nhân là việc đại sự của con người, cô tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy trêu quá như vậy.

"Nhưng, bây giờ đã mười một giờ một phút." Sở Thiên Bích tỏ ra vô tội.

"Vậy thì sao?"

"Giờ anh trai mình phải lái xe đến tòa án công chứng, mà cô vợ được chọn vừa mới rời đi." Chớp chớp ánh mắt long lanh như nước, Sở Thiên Bích vui vẻ xem kịch.

"Mình bảo đảm anh trai bạn chỉ cần một cuộc điện thoại, lập tức có thể tìm được trăm cô gái đồng ý gả cho anh ấy, thời gian cũng tuyệt đối kịp." Chỉ sợ họ bay cũng muốn bay tới.

Sở Thiên Hàn đi xuống cầu thang, mỉm cười nói: "Thiên Bích hẳn đã bảo em mang thẻ căn cước cùng con dấu đi đến đây, em mang theo không?" Từ yêu

mến chuyển sang bài xích, rốt cuộc cái gì làm cô thay đổi? Đột nhiên anh rất có hứng thú muốn biết một chút.

Mặc dù anh đang cười, nhưng cô vẫn cảm thấy run, "Có mang." Hỏi cái này thì giải quyết được vấn đề gì?

"Vậy thì đi thôi." Nụ cười của anh mở rộng.

"Đi?" Cô giật mình, đôi tay liêu chết nắm chặt sofa. "Đi đâu?"

"Luật sư đang đợi."

"Sở Thiên Bích, tại sao bạn lại muốn hại mình?" Ánh mắt cô bi thảm.

"Minh thích bạn làm chị dâu mình." Sở Thiên Bích vui vẻ trả lời.

"Nhưng mà mình không thích." Nhận thấy ánh mắt Sở Thiên Hàn, cô lập tức ngậm miệng không dám nói tiếp.

"Anh không xứng với em sao?" Anh để tay lên trên sofa, Ngọc Thanh co rúm lại nhìn xuống.

Bị một người đẹp trai nhìn với khoảng cách gần như vậy, tim đập nhanh hơn là chuyện bình thường, nhưng cũng là vô cùng nguy hiểm, cô cũng không có quen trên thương trường anh có biệt hiệu riêng là "Tiểu Điện Hồ".

"Anh Sở."

"Cũng không phải là diễn viên, gọi Thiên Hàn đi." Chân mày anh nhíu lại, anh không thích cô gọi mình như vậy, cảm giác thật xa cách.

Cô cười gượng. Cô với anh không quen thuộc đến mức này, cùng lắm chỉ là quan hệ giữa bạn của em gái với anh trai của bạn thôi.

Đưa gương mặt đẹp trai của mình kề sát, "Khó xử à?" Anh thích trêu chọc cô, nhìn sự biến hoá sinh động trên gương mặt cô, tinh thần cảm thấy phấn chấn hơn.

"Thiên. Hàn." Trời ạ, nếu như cô không gọi, không phải là anh ta chuẩn bị hôn cô đó chứ? Bây giờ khoảng cách giữa anh với cô gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

"Tên."

"Ôn Ngọc Thanh." Sở Thiên Bích trả lời hộ, Ôn Ngọc Thanh bất mãn trừng mắt nhìn Thiên Bích.

"Tên cùng người rất giống." Anh ta cười hài lòng, chợt cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn. Tạm thời đổi cô dâu là quyết định chính xác, anh vô cùng mong đợi cô gái trong sáng này.

"Anh." Ôn Ngọc Thanh nhìn chằm chằm anh ta. Cũng may là cô tránh kịp, nếu không đã bị hôn môi rồi, cô đã khổ cực để dành nụ hôn đầu trong suốt 25 năm qua.

"Không trang điểm vẫn thật xinh." Sở Thiên Hàn cười ý vị sâu xa, đứng thẳng lên.

"Chưa được sự đồng ý của đối phương đã hôn, anh thật bất lịch sự." Cô trách móc.

Lần nữa anh cúi người, "Đối với một người sắp trở thành vợ mình, hành động đó phải gọi là thân mật, không liên quan đến lịch sự."

"Em không đồng ý." Trong mắt anh ta rõ ràng muốn nói cho cô biết ham muốn của mình, anh muốn sau này không chỉ như vậy, trong lòng Ôn Ngọc Thanh không khỏi rung mình. Cô đã động tới anh? Cô nghĩ vậy, nếu không anh sẽ không trêu đùa cô như thế.

"Từ khi bây giờ em có thể rời khỏi Sở gia." Hải lòng khi thấy cô nhún mày, xem ra cô tự hiểu rõ.

Đưa tay nâng mặt cô, anh cảm thấy thật mịn màng, "Vậy không có vấn đề gì rồi, bà xã."

Nghe được tiếng "Bà xã", khiến trái tim Ôn Ngọc Thanh không khỏi đập loạn, ánh mắt của anh ta giống như vô cùng vui vẻ, cưới một cô gái gần như xa lạ, mà anh ta dường như không hề lo lắng.

Rất nhanh, cô cũng biết nguyên nhân.

Đó là một tờ giấy viết rõ cuộc hôn nhân này sẽ kết thúc sau hai tháng, mà hợp đồng đã ghi nhà trai sẽ đưa cho nhà gái một trăm ngàn.

Ôn Ngọc Thanh cau mày, liếc trộm người bên cạnh, "Thật sự hai tháng sau sẽ ly hôn?"

Sở Thiên Hàn nhướng mày, "Đúng vậy." Cô gái nhỏ này lại dám nghi ngờ mình?

"Vậy thì tốt." Cô thờ dãi. Chỉ cần làm vợ chồng giả trong hai tháng có thể kiếm được một trăm ngàn, thật có lời.

Sở Thiên Hàn nhìn cô cười thích thú. Ban đầu kế hoạch chỉ cần hai tháng, chẳng qua, hiện tại anh đột nhiên cảm thấy kéo dài thời gian cũng không phải là một ý kiến tồi. Cô làm cho anh cảm thấy thú vị, hơn nữa cảm thấy thật sự vui vẻ.

Ký kết rồi, Ôn Ngọc Thanh xoa xoa đôi mắt đã cực kỳ mệt mỏi, "Đến tòa án ký một chữ là xong chứ?"

"Ừ." anh không chút để ý trả lời, anh đang nghĩ làm sao đứng bệnh hốt thuốc, khiến cho hiện tại cô sẽ từ từ đi vào kế hoạch tình yêu của anh mà không phòng bị. Dường như cô hoàn toàn quên mất giữa vợ chồng thực hiện nghĩa vụ còn có chiếc giường, nghĩ đến đây đôi mắt không thể không hiện lên vài tia tà mị, anh một chút cũng không muốn nhắc nhở cô.

Thật tốt, lên xe cô lập tức có thể ngủ, ôm chết cô.

Nhìn người đang ngủ ở ghế sau, trong mắt Sở Thiên Hàn hiện ra nụ cười nhạt. Cô thật là một cô gái kỳ quái mà thú vị, phút trước còn rất phòng bị anh, mà phút sau đang trên xe anh mà ngủ ngon lành.

Thấy có mỗi Sở Thiên Hàn xuống xe, Lý Tử Minh buồn bực nhăn mày.

"Thiên Hàn làm cái gì vậy? Không phải nói hôm nay muốn kết hôn, một người thì làm sao kết hôn đây?"

Sau khi Sở Thiên Hàn mở cửa xe, ôm một cô gái ra thì Lý Tử Minh kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cầm.

"Thiên Hàn, không phải là ông bắt cóc chứ?" Hay dùng thuốc mê? Thân là bạn bè của Sở Thiên Hàn kiêm luật sư của Sở gia, Lý Tử Minh cảm thấy cần phải nhắc nhở một chút cho đường sự của mình chú ý luật pháp.

"Cô ấy rất mệt nên đã ngủ mất rồi." Sở Thiên Hàn nhún nhún vai.

"Chuyện kết hôn này làm cho cô ấy cảm thấy nhàm chán sao?" Khó có thể tin được, nhìn cô gái nằm trong ngực Sở Thiên Hàn, không phải khó coi, mặc dù không phải là người đẹp nhất, nhưng tạo cho người ta cảm giác thân thiết thoải mái.

"Đại khái là vậy đi." Sở Thiên Hàn cười.

"Chút nữa làm sao ký tên được hả?"

"Đánh thức cô ấy là được." Sở Thiên Hàn cười có chút gian trá. Trước khi ra cửa Thiên Bích có lên nói cho anh biết, Ôn Ngọc Thanh lúc mơ mơ màng màng là lúc tốt nhất để lừa, bán cô đi, cô cũng không phản đối.

"Ngọc Thanh, em tỉnh dậy, ký tên đi."

"Ừ" Mơ màng mở mắt ra, thấy gương mặt tuấn tú mỉm cười với mình, cô theo bản năng cười lại.

"Ký tên xong là có thể tiếp tục ngủ." Anh đem bút đưa vào trong tay cô, chỉ chỉ chỗ ký tên.

Vào lúc này ý nghĩ muốn ngủ là mãnh liệt nhất, Ôn Ngọc Thanh nhìn cũng không nhìn nội dung liền trực tiếp ký tên, sau đó tiếp tục ngủ.

"Như vậy là ông lừa dối người khác, không thấy lương tâm áy náy sao?" Lý Tiểu Minh có chút bất bình thay cô. Là một luật sư, anh cảm giác mình giống như về đường cho hươu chạy.

Sở Thiên Hàn không chút chột dạ nói: "Gà cho người như tôi đối với cô ấy là chuyện tốt chứ sao."

"Thật sự là chuyện tốt thì ông cần gì phải lừa cô ấy?" Lý Tiểu Minh tỏ vẻ khinh thường. Rõ ràng có thỏa thuận, gần đến giờ lại chính là anh ta đổi ý, ký một văn bản khác sẽ làm cô gái đã đồng ý thét chói tai.

"Trông nom cái miệng cho tốt, chào." Nâng cửa kính xe lên, anh không muốn phải nghe thêm điều gì nữa.

Nếu như có thể dễ dàng giải quyết, anh cũng sẽ không lừa người. Nhìn chiếc xe đi mất, Lý Tử Minh hứng thú, xem ra Thiên Hàn đã gặp phải rắc rối, tương lai tuyệt đối sẽ có trò hay để xem.

Từ trong mộng tỉnh lại, vươn vai duỗi thẳng lưng, Ôn Ngọc Thanh từ từ mở mắt, một giây sau cô sợ đến ngậy người vì cảnh tượng trước mắt, đây là phòng của đàn ông, không cần nghĩ cũng biết nhất định là của Sở Thiên Hàn.

Tay chân cô lập tức luống cuống bò xuống khỏi giường lớn, lao ra cửa phòng.

Sở Thiên Bích ngồi ở phòng khách nghe thấy tiếng động, tò mò ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vẻ mặt của bạn tốt kinh hoàng lúng túng chạy xuống cầu thang.

"Thiên Bích, tại sao mình lại ở phòng của anh trai bạn vậy?" Cô khẳng định mình không có mộng du, tuyệt đối không phải là mình đi vào.

"Anh mình ôm bạn vào."

"Tại sao bạn không gọi mình dậy?"

"Gọi làm gì, bây giờ bạn đã là chị dâu mình rồi, anh mình ôm bạn là chuyện rất bình thường chứ sao."

"Nhưng đó là giả." Ôn Ngọc Thanh cảm giác mình sắp ngất.

"Dù sao buổi tối bạn cũng phải ngủ chung chứ."

Thân thể Ôn Ngọc Thanh lảo đảo muốn ngã, ngã vào bên trong ghế salon, vẻ mặt biểu lộ ngày tận thế. Cô nhất định là ngủ mơ, tại sao có thể đáp ứng đề nghị của Sở Thiên Hân, cho dù hợp đồng kia có nội dung rất động lòng người, nhưng là đóng giả vợ chồng liên bào hai người cùng phòng, trước cũng không nói là cùng giường, có thể khẳng định Sở Thiên Hân tuyệt đối không phải là Liễu Hạ Huệ (1), cô như vậy có được xem là đem dê vào miệng cọp.

.....

"Giờ anh trai bạn ở đâu?" Câu hỏi hàm chứa nhiều ý, âm thầm van xin Thượng Đế ngàn vạn lần đừng để cho anh ta ở nhà.

"Công ty."

"Cám ơn." Cô không nói hai lời đứng lên bước đi.

Sở Thiên Bích vội vàng kéo cô lại, "Bạn định đi đâu?"

"Về nhà."

"Bạn đã gả cho anh mình."

"Về nhà viết tiểu thuyết."

Sở Thiên Bích im lặng nhìn cô hồi lâu, chợt nhận ra điều gì cười, "Ngọc Thanh, bạn sợ anh trai mình". Thật hiếm thấy, cô ấy luôn luôn coi đàn ông không là gì mà bây giờ lại sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

"Bất kể mình sợ hay không sợ, dù sao mình cũng phải rời đi, buổi sáng ngày mai sẽ trở lại." Cô vội vàng thoát khỏi Sở Thiên Bích, chạy ra khỏi Sở gia thuận lợi.

Rối loạn, toàn bộ rối loạn.

Sau khi về đến nhà, cô liều chết vò mái tóc dài, làm mái tóc lộn xộn, không cách nào trở về như cũ. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ. Cô hét chói tai, cô rốt cuộc là trúng tà gì lại cùng Sở Thiên Hân ký hợp đồng? Trực giác cô không tin anh ta, ừ, phải nói cô không tin đàn ông khắp thiên hạ.

Dưới ngòi bút của cô nam nữ nhân vật chính rất đa dạng, tình tiết vô cùng kỳ quặc, nhưng loại chuyện như vậy một khi rơi xuống đầu mình nửa điểm cũng không thích thú.

Chuông điện thoại reo lên dọa cô giật mình, hoảng sợ nhìn chằm chằm điện thoại không ngừng reo, cô gần như khẳng định là Sở Thiên Hân gọi.

"Alo."

Trái qua một hồi do dự, cô cầm điện thoại lên — bởi vì người gọi điện rõ ràng biết cô ở nhà, hơn nữa cô không thể không nghe.

"Bà xã, ngày đầu tiên kết hôn, không động phòng mà chạy về nhà mẹ đẻ?" thanh âm mỉm cười vô cùng hài hước.

"Em phải thông báo cho gia đình một tiếng" Cô cố gắng duy trì thanh âm.

"Anh nhớ là cha mẹ em đều mất rồi, ở Đài Loan cũng không có người thân nào, không phải sao?" Nhìn tài liệu điều tra trên tay, anh cười ý vị sâu xa.

"Có bài vị mà!" Lửa giận lên cao, tại sao anh ta điều tra rõ ràng như thế?

"Vây cũng phải." Ha ha, cô dễ tức giận như vậy sao!

"Rốt cuộc anh có chuyện gì? Không có thì em muốn viết tiểu thuyết." Nhìn chăm chăm điện thoại, cô tưởng tượng thấy hình ảnh đem Tiểu Diện Hồ nào đó ăn sống nuốt tươi.

Một hồi trăm mặc, Sở Thiên Hàn nhẹ nhàng nói, "Ngày mai gặp."

"Bái bai."

Oán hận để điện thoại xuống, cô bắt đầu cầu nguyện ngày mai vĩnh viễn không đến, cùng Sở Thiên Hàn ở một chỗ tuyệt đối là một thử thách, cô cũng không hy vọng cuối cùng thất thân lại mất tâm.

Ngồi trong xe, ngẩng đầu nhìn về phía phòng của cô, Sở Thiên Hàn mỉm cười thoáng hiện ra ánh mắt của thợ săn. Cô thật đáng yêu, hiện tại anh bỏ qua cho cô, dù sao hôm nay cô cũng bị hoảng sợ không ít, ngày mai gặp lại. Anh liền vui vẻ lái xe rời đi.

Viết bản thảo? Đã qua hai giờ, đến nửa chữ cô cũng không viết ra được, tất cả cảm xúc không đến với cô, trong đầu chỉ chứa một đống hỗn độn.

Đạp, đạp, dùng sức đạp. tựa như liều chết mà phát tiết đạp mấy tờ giấy viết bản thảo trên đất, cho đến khi bị nát hoàn toàn.

Ringggggggg

Điện thoại lại vang lên, còn nghi ngờ cô chưa đủ phiền à?

"Ai?" Tiếng nói mười phần đều có mùi thuốc súng.

Tiếng cười từ đầu bên kia truyền đến.

"Sở Thiên Hàn, rốt cuộc anh muốn gì?" Cô muốn nổ tung.

"Bà xã, anh rất nghi ngờ, tâm tình em như vậy làm sao viết bản thảo được?" Đêm tân hôn gói đầu mà ngủ một mình nên tìm chút chuyện giết thời gian, anh quấy rầy cô vợ mới cưới như vậy, Thượng Đế cũng sẽ không có ý kiến gì.

"Ai cần anh lo."

"Em là bà xã của anh mà." Đột nhiên phát hiện mình càng ngày càng thích đem hai chữ "Bà xã" này dùng để gọi cô, giống như hai chữ này nhất định là muốn dùng để kêu cô.

Cô đem điện thoại để ra xa, cả người chấn động, im lặng nguyên rửa hần hơn ngàn lần, xong đem điện thoại lại gần.

"Là giả đó, chỉ có kỳ hạn hai tháng thôi." Nghe anh gọi thuận miệng như vậy, muốn lấy vợ như vậy thì cần gì mà phải làm ra cái trò giả dối này? Đâu cần phải kéo cô xuống nước.

"Đến khi gọi ông xã, anh sợ em lúc đó sẽ bị nghiện."

Bị nghiện? Cô hướng về phía điện thoại, lại im lặng nguyên rửa mấy câu.

"Chờ em chuẩn bị tốt sẽ gọi."

"Em muốn chuẩn bị bao lâu?" Một tiếng cười lớn vang lên.

"Tóm lại không phải là bây giờ."

"A, anh hiểu, thì ra là em đang xấu hổ."

"Sở Thiên Hàn" Ôn Ngọc Thanh hét lớn. Tại sao hai anh em Sở gia đều xấu xa giống nhau? Thảm hại hơn chính là cô thế nào lại gặp đôi anh em này. Cha mẹ các người cũng không dạy bảo con cái một chút.

"Gọi một tiếng anh nghe, anh liền đi ngủ, không được nghe em gọi, anh sợ anh sẽ mất ngủ."

Đây tuyệt đối là uy hiếp, nếu như hôm nay cô không gọi một tiếng để cho anh ta nghe, nhất định anh ta sẽ làm cô mất ngủ.

Hai mắt cô nhìn chăm chăm điện thoại, không chút cảm xúc mà nói: "Ông xã."

"Không có thành ý."

Ôn Ngọc Thanh nắm chặt quả đấm. Cô đương nhiên không có thành ý, bị bắt buộc làm ai cũng sẽ không có thành ý.

"Anh Sở, làm phiền anh đi ngủ có được không. Không cần gọi điện thoại tới quấy rầy em, để cho mạch cảm xúc của em không bị đứt khi viết bản thảo."

Người ở dưới mái hiên, không chấp nhận cúi đầu thì chỉ có tự mình chuốc lấy phần cực khổ, cô chịu thua, đổi sang chính sách mềm mỏng, giọng nói càng nói càng mềm mại.

Sở Thiên Hàn nghe được khoé miệng nhếch lên, tâm tình thật tốt.

"Bà xã, cho một cái hôn xa, anh liền trả lại yên tĩnh cho em "

Ôn Ngọc Thanh vô cùng cố gắng hướng về phía loa mạnh mẽ chụt một cái. Dù sao cũng không phải là hôn vào mặt anh ta, cô không cần để ý.

"Nhớ về sau mỗi ngày đều phải tặng anh một cái hôn đó." Anh khoái trá cúp điện thoại.

Ôn Ngọc Thanh ảo não nhìn chăm chăm điện thoại. Cô có thể hay không tự đào hố chôn mình? Về sau mỗi đêm phải hôn xa — nếu như bọn họ mặt đối mặt chẳng phải là muốn hôn thật. Thượng Đế! Lúc này thật sự là gây ông đập lưng ông, cô hối hận cũng không thể được? Phiền toái quá.

Kết quả cô không những một chữ cũng không viết ra, còn mất ngủ suốt đêm, quảng đen xung quanh mắt, vì tiền liều chết cũng không thăm như vậy, quả nhiên "Tình" một trong những vật hại người— khi còn trẻ cô từng lên thích Sở Thiên Hàn, đại khái là bị "Sắc đẹp" mê hoặc, nhưng cuối cùng từ bỏ, hiện tại người xưa xuất hiện, thật là tâm tư rối loạn, bỏ không xong, để ý cũng không được.

Thật vất vả con buồn ngủ mới tới, cũng bởi vì âm thanh lớn ngoài cửa đã dừng lại. Sáng sớm thi công dừng lại, thật là có lòng! Kéo chăn, che kín đầu, cô tính tiếp tục vào giường. Có lẽ ngủ một giấc, tất cả vấn đề cũng sẽ được giải quyết dễ dàng, tất cả sẽ trở lại bình thường, cô sẽ vẫn là tiểu thuyết gia nghèo như cũ.

Người giàu và người nghèo chung quy đều có sự khác biệt, cô bé lọ lem ngày trước cũng là vị thiên kim tiểu thư, mà cô từ đầu đến cuối cái gì cũng không phải. Lại vì yêu mà gả vào nhà giàu có, truyền xưa vĩnh viễn chỉ để mọi người nhìn tới tình yêu một cách tốt đẹp. Mà cô vẫn kiên trì độc thân, tránh xa tình yêu càng xa càng tốt, một người viết truyện tình yêu nhưng căn bản không tin tình yêu, không biết độc giả biết có đập cổ như trứng gà hay không.

Không muốn, thật là phiền nha, phiền chết rồi.

"Ai....."

Thật muốn thờ dài ba tiếng — không đúng, cô rõ ràng không có thờ dài mà? Chợt tung chăn ngồi dậy, một giây kế tiếp vang lên tiếng thét chói tai.

"Anh như thế này khiến em sợ sao?" Sở Thiên Hàn về mặt bất đắc dĩ mang theo cười nhạo.

"Anh." Trong lúc đó ánh mắt ở cửa phòng cùng hắn di chuyển, "Làm sao anh vào được?"

"Tìm thợ khóa đổi khóa." Trả lời qua loa, ánh mắt dừng lại ở trên phần da thịt lộ ra của cô, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng.

"Tại sao?" Cô thét chói tai. Cô nhất định phải kiện anh tự ý xông vào nhà dân.

Nhướng mày cười nhẹ, anh ngồi vào mép giường, hài lòng thấy cô cả người và chặn lui về phía sau nửa thước, dành đủ không gian cho anh.

Khuôn mặt thất sắc nhìn anh cời gầy ngồi trên giường, tự nhiên cảm giác giống như bọn họ đã là một đôi vợ chồng già.

"Anh Sở, anh định làm gì đấy? Đi xuống, đây là giường của em."

"Về mặt luật pháp, chúng ta là vợ chồng."

Câu nói thành công làm cho một bụng đầy tức giận của cô ép xuống.

Đúng là tự tạo nghiệp chương!

"Anh không cần phải đi làm sao?" Cô thận trọng hỏi.

Sở Thiên Hàn liếc cô một cái, chậm rãi nói, " Anh mới cưới, tự cho mình nghi phép không được sao?"

"Đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng, nhanh đi làm đi."

Anh mắt đếc tai ngơ nhắm mắt dưỡng thần.

"Anh rốt cuộc tới làm gì?" Cô bực mình gầm nhẹ. Dường như anh lấy việc nhìn cô căng thẳng làm thú vui.

"Tôi xem vợ mới cưới của anh một chút, thuận tiện muốn hôn chào buổi sáng."

Hôn chào buổi sáng? Đúng là cô rước lấy phiền toái lớn rồi, Sở Thiên Bích đáng chết, ngày hôm qua tại sao lại gọi cho cô? Hại cô lâm vào vũng bùn muốn thoát thân không được.

Nhìn cô trừng trừng mắt, ảo não cùng cắn răng nghiêng lợi, tâm tình anh liền tốt lên nhiều.

"Đừng hồng."

"Xem ra anh đành từ bỏ ý định đi làm, tâm trạng của anh đang xuống thấp." Anh trêu tức cô, nhìn chăm chăm môi đỏ tươi của cô, không dám đưa ánh mắt đi xuống. Cô nhất định không biết dây áo đã tuột xuống.... ..

"Anh tới đây phá hư khóa là vì muốn một nụ hôn chào buổi sáng?" Gần từng chữ, anh ta thật là xấu xa đến chọc giận người khác.

"Đúng."

Anh ta lại còn dám gật đầu? Cô có thể thấy đỉnh đầu của mình bắt đầu bốc hỏa.

"Em hôn anh, xong anh sẽ đi?" Cô cứng rắn hỏi.

"Không sai." Anh lại gần, cô lập tức lùi lại.

Một cái hôn mà thôi, nhưng mặt của cô vẫn như cũ bắt đầu đỏ lên mà không cách nào khống chế. Cô lướt qua trên môi anh in lại một nụ hôn, sau đó nhanh chóng tránh sang một bên.

"Mặc dù không hài lòng, nhưng cũng tiếp nhận, buổi tối gặp lại."

"Không tiễn."

"Không cần quá nhớ anh đâu!"

Nhớ anh? Hai quầng thâm trên mắt còn chưa đủ thâm sao?

Cô ước gì anh vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt mình nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nhìn Ôn Ngọc Thanh nửa sống nửa chết đi vào phòng khách, Sở Thiên Bích không khỏi chớp mắt liên tục.

"Ngọc Thanh, trông bạn thật thê thảm". Giống như sắp chết vậy.

Cô nhìn Sở Thiên Bích đầy vẻ xem thường, "Không phải đều là do người nào đó làm hại sao?"

"Mình chỉ là hy vọng bạn làm chị dâu mình thôi mà." Cô chột dạ, hình như anh trai không phải là mẫu người Ngọc Thanh thích. Nhưng cô cũng không muốn để người khác làm chị dâu mình, đành phải để cô ấy chịu uất ức thôi.

"Ít nhất bạn cũng phải để ý đến cảm nhận của mình chứ? Anh trai bạn là kẻ độc ác, mình rất nghi ngờ hai tháng sau mình có còn lành lặn để rời khỏi đây không." Kết quả tốt nhất khi rời khỏi đây là cô thất thân mà không mất tâm, tiện thể được một trăm ngàn, thế nhưng, máu chót ở chỗ cô cũng không muốn thất thân.

"Gả cho anh trai mình rất tuyệt, thế nào bạn lại không thích?" Sở Thiên Bích nhìn cô không hiểu. Mặc dù anh trai không phải mẫu người mà cô thích, nhưng tài năng xuất chúng, giàu có, là người trong mộng của biết bao nhiêu cô gái!

"Đàn ông đẹp trai thường đào hoa, đàn ông vừa có tiền lại đẹp trai căn bản là Ngưu Lang, mình muốn kết hôn thì sẽ tìm một người bình thường để gả, huống chi mình theo chủ nghĩa độc thân."

Sở Thiên Bích ngã ngửa trên sofa như một xác chết, "Bạn rất không nể mặt mình, dù thế nào anh ấy cũng là anh trai mình."

Ôn Ngọc Thanh bất mãn lâu bầu, "Hãm hại bạn bè tới mức không thể quay đầu, bạn thật có dũng khí!"

"Rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì nữa?"

Nhìn khuôn mặt trước mắt, Ôn Ngọc Thanh thật muốn nhắm mắt làm ngơ, "Anh trai bạn sáng sớm đã tới nhà mình."

"Oa! Thật là lằng mạn nha, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì sao?" Về mặt Sở Thiên Bích đầy mong đợi nhìn cô.

Ôn Ngọc Thanh hừ một tiếng, "Thật xin lỗi, chuyện gì cũng không có xảy ra." Cô ta lại còn có vẻ mặt mong đợi? Quả nhiên là người nhà Sở gia.

"Từ khi nào mà anh trai lại thành người như vậy?" Sở Thiên Bích buồn bực.

Ôn Ngọc Thanh cắn răng, Kiếp này làm bạn bè với Sở Thiên Bích là bất hạnh lớn nhất.

"Sở Thiên Bích, bạn rất quá đáng, có biết hay không?"

"Không biết."

Cô vô lực tựa đầu vào sofa, thờ dài nói.

"Cũng may cuối cùng bạn cũng đã suy nghĩ lại, tự động xuất hiện, nếu không mình thật sự lo lắng anh trai mình sẽ trói bạn về."

"Mình nghĩ, anh trai bạn sẽ làm như vậy." Thiên Bích cho là cô tự nguyện đến đây vào thời điểm này sao?

"Gì chứ?"

Ngẩng đầu lên, gương mặt oán giận, "Anh ấy uy hiếp mình nếu như không đến Sở gia ở, thì sẽ chuyển đến nhà mình."

"Ồ chỗ của bạn người có thể ở sao?" Sở Thiên Bích liú lười nói.

Gương mặt Ôn Ngọc Thanh tối sầm. Phòng ốc của cô mặc dù có điểm không tốt, nhưng dù gì cô cũng ở đó bảy tám năm rồi, làm sao giống như không thể ở được?

"Hành lý của bạn đâu?" Sở Thiên Bích thông minh đổi chủ đề. Nếu như tiếp tục nói nữa, tâm trạng chị dâu không tốt lắm sẽ phát điên lên.

"Mình chỉ cầm theo máy tính tới đây." Thứ khác đem đến sẽ xấu hổ, trong nhà cô thứ duy nhất đắt tiền nhất và là cái có thể dùng kiếm tiền là nó.

"Ngay cả đồ khi tắm rửa bạn cũng không mang, có dùng khi!"

"Quần áo của mình nếu mặc ở nhà bạn, mình nghĩ sẽ có người trông nhà bạn mới có thêm người giúp việc." Cô không cam lòng nói rõ ra sự thật.

Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, Sở Thiên Bích an ủi vỗ về cô, "Một lát nữa mình đưa bạn ra ngoài đi mua đồ."

"Mình không có tiền." Cô vô cùng tuyệt vọng nói.

Sở Thiên Bích cười, "Ngọc Thanh, yên tâm đi, anh trai mình nếu ngay cả đưa cho vợ mình chút tiền cũng không được, không bằng trực tiếp nhảy xuống Thái Bình Dương."

"Mình đi ngủ, mệt muốn chết rồi." Ôn Ngọc Thanh mệt mỏi dụi mắt.

"Tối hôm qua bạn không ngủ sao?"

"Ừ." Mơ mơ màng màng lâu bầu, "Thiên Bích, mình vào phòng bạn ngủ, năm giờ sau gọi mình."

"Được." Sở Thiên Bích vui vẻ gật đầu.

Thường thường chưa đến tối là không nhìn thấy Sở Thiên Hàn xuất hiện ở trong nhà, nhưng hôm nay mới xế chiều anh đã xuất hiện tại phòng khách khiến Sở Thiên Bích đang ở phòng khách ăn trái cây kinh ngạc.

"Anh, anh quên gì à?"

"Không có."

"Công ty xảy ra chuyện gì sao?" Cô càng thêm cẩn thận, bởi vì ánh mắt anh không còn dịu dàng.

Bực bội kéo kéo cả vạt, đem chính mình ném vào sofa, về mặt Sở Thiên Hàn có chút buồn bực, "Chị dâu em đâu?" Cô ấy lại dám phớt lờ uy hiếp của anh, tốt, vô cùng có dũng khí!

"Đang ngủ ở phòng em."

"Phòng em?" Nghe được câu trả lời chân mày anh nhíu lại.

Sở Thiên Bích cười đến ranh mãnh, "Ngọc Thanh sợ anh ăn sạch cô ấy, anh, chẳng lẽ trước mặt cô ấy biểu hiện của anh giống như một sắc lang sao?" Cô tò mò muốn chết.

"Chuyện này không liên quan tới em."

Nhìn anh trai nhanh chóng lên lầu, Sở Thiên Bích cười xấu xa. Ha ha, anh trai sẽ rơi vào bẫy mặc dù không thèm để tâm sự việc bên trong, nhưng cô lại rất vui khi việc này thành công.

Mặc dù khi vào cửa ôm một bụng tức giận, thế nhưng khi thấy Ôn Ngọc Thanh ngủ giống như một đứa trẻ thì Sở Thiên Hàn không tự chủ lộ ra nhu tình cùng sự ôn hoà. Bước nhẹ nhàng đến bên giường, đưa tay hướng về phía mặt đỏ ửng hờ ra của cô, dùng ngón tay chạm vào thấy mềm nhẵn như vải lụa thượng hạng, anh hài lòng thấy cô không thoải mái giật giật, xoay đầu hướng bên kia, tiếp tục ngủ.

Quý áp giường sao? Ôn Ngọc Thanh mơ hồ nghĩ, vì trên người đột nhiên xuất hiện vật nặng nên đầu lông mày nhăn lại. Nếu như là quý áp giường, tên quý này rất không đáng hoàng nha, lại còn cần môi của cô - đợi chút, một tia chớp lóe lên trong đầu, quý đang cần cô!

Hai mí mắt mê man mở ra, từ vô thức không rõ đến dần dần rõ ràng, cô giật mình nhìn người đàn ông đè trên người, bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch miệng để cho anh dễ dàng công kích. Anh đã không hài lòng trong lúc miệng lưỡi dây dưa, hai tay tiến vào thân thể của cô, không cần tốn nhiều sức khiến quần áo được cởi ra.

Ý thức từ rõ ràng lại chuyển sang mê man —

Cô không tự chủ phát ra thanh âm mê hồn, điều này làm cho Sở Thiên Hàn càng thêm khó cưỡng lại. Anh muốn cô, vô cùng muốn, mà hiện tại cô nhất định sẽ không cự tuyệt, lợi dụng tình dục quyến rũ cô, anh thừa nhận rất hèn hạ, nhưng khi tỉnh táo lại Ôn Ngọc Thanh rất đề phòng anh, làm cho anh có chút đau đầu.

"Anh, không phải anh muốn đánh." Sở Thiên Bích chưa nói hết liền im bật, giật mình nhìn trên giường hai bóng dáng đang dây dưa. Hành động thật nhanh nha.

Khẽ nguyền rủa một tiếng, Sở Thiên Hàn phóng hỏa về phía em gái ruột. Cô vì sao không thể chậm một chút nữa hãy đi lên? Chỉ một chút nữa anh đã thành công rồi.

"A." Khi tỉnh lại cô phát ra tiếng thét chói tai, ba chân bốn cẳng đem người trên người đẩy ra, tay chân luống cuống cầm quần áo xoay người lại, bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi giường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Em chỉ là lo lắng cho Ngọc Thanh thôi." Nháy mắt mấy cái, Sở Thiên Bích lui ra tới cửa không dấu vết, chuẩn bị tùy thời chạy đi. Hại anh trai nửa đường phải dừng lại, cái tội danh này không nhẹ, cô phải suy tính có nên hay không tránh ra khỏi cửa mấy ngày tới.

"Em cho là anh sẽ đánh cô ấy sao?" Nghiến răng nghiền lợi trợn trừng mắt mà nhìn cô.

Sở Thiên Bích ánh mắt nhìn qua nhìn lại, nụ cười có chút cổ quái, "Anh, vóc người của anh cũng không tệ."

Hắc hắc, không nghĩ tới anh lại có dáng người khoẻ đẹp như vậy, không có một chút thịt thừa, thường ngày thì tạo kiểu tóc, hiện tại có chút rối tung, lại càng tăng thêm phần mê người, dáng người khí chất ôn hoà, cô nhìn cũng chảy nước miếng.

"Sắc nữ."

Ôn Ngọc Thanh nhỏ giọng lầu bầu. Có bạn bè như vậy thật đúng là mất mặt nha, mặc dù cô cũng phải thừa nhận vóc người Sở Thiên Hàn tuyệt đối chuẩn, có thể làm người mẫu, nhưng Thiên Bích đối với anh trai mình lại chảy nước miếng, thật là khiến cô không còn gì để nói.

"Mình nào có hảo sắc? Vật đẹp luôn có người hâm mộ chứ sao. Nói đến sắc, mới vừa rồi bạn cùng anh trai mình ở trên giường làm sao lại không sắc?" Sở Thiên Bích rút cuộc có thể đứng lý hợp tình cười cô. Quen biết Ngọc Thanh bao lâu, cô buồn bực bấy lâu, mỗi lần đều là Ngọc Thanh nhìn mình chế cười, cuối cùng lần này cũng đến phiên cô.

Ung dung mặc quần áo tử tế, Sở Thiên Hàn hứng thú nhìn hai người đối diện không nói gì.

Ôn Ngọc Thanh đã rất xấu hổ rồi, nhưng dưới tình huống này không trốn được, chỉ biết trở thành trò cười, cô không muốn lưu lại vết nhơ lớn như vậy.

Cho nên, mặc dù lúng túng, cô vẫn cắn chặt răng tiếp nhận, dùng phương pháp chuyển chủ đề để cho cảm xúc mình dịu lại.

"Ở trên giường bạn lấm lộn mà thôi, điều đó chứng tỏ giường bạn rất tốt, tương lai bạn có thể yên tâm cùng người khác ở trên này lấm lộn, kịch liệt vận động cũng không sợ hỏng."

Nghe xong Sở Thiên Bích thiếu chút nữa rớt cảm xuống không thể nâng lên.

Sở Thiên Hàn khoe miệng cong lên, chen vào một câu, "Em có muốn chúng ta đến phòng khác thử chiếc giường lớn hơn một chút không?"

Ôn Ngọc Thanh nhất thời tê dại, khóe mắt mờ hồ run run, "Không cần, kiểm tra thí điểm là có thể biết đồ dùng nhà anh đều chất lượng tốt."

"Hay là kiểm tra thêm để so sánh sẽ đúng hơn."

"Thiên Bích, chúng ta nói đi mua quần áo, đi thôi."

Nghe anh ta càng nói càng giận, Ôn Ngọc Thanh không nói gì kéo bạn tốt đi.

"Bạn thật không suy nghĩ lấy tầm thẻ vàng của anh trai mình à?"

"Dùng của bạn không phải cũng giống nhau sao."

"Làm sao giống nhau?"

"Tiền của bạn không phải cũng do anh trai bạn làm ra hay sao? Đừng nói với mình số tiết kiệm còn có có chức năng tự động sinh tiền."

"Anh, anh lại đây phân xử, bà xã anh không nên lấy thẻ của em, rõ ràng anh ở nhà, cô ấy lại không đòi tiền của anh, chúc mừng anh cưới được một bà xã giữ của."

Sở Thiên Hàn cười khê nhưong mây, ung dung nói: "Điều này chứng minh anh nhìn người rất chuẩn, ít nhất không cần lo lắng bà xã sẽ đem tiền mà anh khổ cực kiếm được tiêu hết, mà tương lai chồng của cô phải cẩn thận."

"Đâu có thảm như vậy." Có người không hài lòng, giận đến nhảy về phía trước.

Ôn Ngọc Thanh lặng lẽ xuống lầu. Hiện tại chỉ cần cùng Sở Thiên Hàn xuất hiện ở cùng một nơi, cô sẽ thấy không thoải mái.

Một bàn tay to để lên hông của cô, hơi nóng lướt qua bên tai, làm cho cơ thể cô không nhịn được nóng lên.

"Bà xã, tại sao đi mua quần áo lại không gọi anh cùng đi? Phải biết quần áo em mặc là để anh nhìn, chứ không phải Thiên Bích."

Anh ta cố ý, cố ý nói chuyện gần như vậy, hại cô không thể tập trung, không nghĩ ra cách đáp trả.

"Đứng, đứng, để anh trai mình đưa bạn đi, bạn là mặc cho anh ấy nhìn, tốn nhiều tiền hơn nữa anh ấy cũng sẽ không tiếc." Sở Thiên Bích lập tức gật đầu như gà con mổ thóc.

Ôn Ngọc Thanh xấu hổ, tức tối nhìn anh. Tay của anh vẫn sờ tới sờ lui, xem cô như búp bê vải, sẽ không lên tiếng sao?

"Sở Thiên Hàn, em còn chưa già, không cần phiền anh đưa đi, cảm ơn."

Quyết tâm đem móng vuốt của con sói ở trên người đẩy ra, Ôn Ngọc Thanh lập tức chạy xuống lầu, không cho anh có thêm cơ hội.

Sở Thiên Bích đồng tình nhìn anh trai.

Sở Thiên Hàn cười đầy xảo trá, khiến cho khuôn mặt tuấn tú kia hiện ra mấy phần tà mị, anh tao nhã bước xuống lầu, buồn cười khi phát hiện bà xã nhanh chóng trốn sang một bên, cố gắng tạo khoảng cách với anh. Cô thật cho rằng có thể tránh được sao? Đúng là một cô gái vô cùng ngây thơ! Nhưng mà, anh lại cực kỳ yêu đáng yêu đáng yêu đó của cô.

"Em khẳng định không cần đi mua quần áo à?"

"Em rất xác định mình không muốn cùng anh đi mua quần áo."

Chỉ cần có chút nào động vật là biết phải tránh xa thợ săn, mà hiện tại cô khẳng định trăm phần trăm anh để mắt tới mình, dù với lý do gì, tóm lại anh có ý đồ rõ ràng rành, nếu như cô không đề phòng tốt, bị người ta ăn đứng là đáng đời.

"Nhưng, không phải em không có tiền sao?" Anh cười giống như một lão hồ ly ngàn năm.

Ôn Ngọc Thanh bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không, "Em không sao, chẳng qua nếu để cho người ta biết con dâu mới của Sở gia ngay cả mua quần áo cũng không có tiền, anh nghĩ ai sẽ là người mất mặt?"

Sở Thiên Bích núp ở một góc cười trộm. Ngọc Thanh cho tới bây giờ không phải là một người dễ bị khi dễ, hơn nữa lúc đầu óc tỉnh táo càng dùng mảnh đáng sợ, cô chính là một ví dụ sống sờ sờ, hiện tại anh trai cô đang dẫm lên vết xe đổ của cô, cảm thấy có chút hả hê, dù sao có nạn cùng chịu mới là người một nhà.

Sở Thiên Hàn lông mày khẽ nhăn, thích thú nhìn Ôn Ngọc Thanh, "Vậy có phải ý em là nếu như anh cho ít thì có vẻ đặc biệt hẹp hòi."

"Sở đại thiếu gia quả nhiên không hổ là là một thương nhân thành công nha." Cô cười rất giả dối.

"Dù sao em cũng phải tự mình qua đây lấy." Lắc lư trên tay thẻ vàng, hắc cười đầy ôn hòa.

Ôn Ngọc Thanh cười khan hai tiếng, "Điều đó là đương nhiên." Cảm một cái thẻ không đến nỗi sẽ xảy ra chuyện, cô suy nghĩ trong lòng.

Khi tay cô sắp chạm tới tấm thẻ, bất ngờ tấm thẻ vàng rơi xuống đất, cô không thể không cúi xuống, lúc đứng dậy khi chưa đứng vững thì trong nháy mắt cả người liền bị một cổ mạnh mẽ kéo làm cô không kịp tránh né bị ôm vào trong vòng ngực của ai đó — thương nhân quả nhiên đều là gian trá.

Khi cô vẫn còn đang hoảng hốt lúng túng, đôi môi đã bị hung hăng hôn xuống. Trong lúc hoảng cô vẫn không quên nhắc nhở mình, lần sau nhất định phải giữ khoảng cách hai mét trở lên với anh ta. Nụ hôn nóng bỏng kéo dài năm phút, khiến Ôn Ngọc Thanh không còn không khí để thở, gương mặt hồng giống như lá phong cuối thu.

Cười thỏa mãn, anh dịu dàng lại mạnh mẽ vòng quanh eo nhỏ của cô, không để cho cô có cơ hội tạo khoảng cách lần nữa.

"Anh, cho người ta xem kĩ năng hôn của anh thế là đủ rồi." Thương thức từ đầu đến cuối Sở Thiên Bích tặng cho anh tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

"Cám ơn." Sở Thiên Hàn lễ phép gật đầu đáp lễ.

Thở hổn hển từng chút từng chút một, cổ gắng bình phục trái tim đang đập liên hồi, Ôn Ngọc Thanh nghĩ là mình mới vừa rồi sẽ té xỉu.

"Bà xã, đi thôi, chúng ta đi mua quần áo."

Cô không muốn đi, một chút cũng không muốn, hơn nữa môi của cô bị anh gầy vò làm bất cứ người nào cũng nhìn ra được là chuyện gì đã xảy ra.

"Hay là em vẫn muốn vào phòng anh thử một chút xem cái giường có vững chắc hay không?" Anh mỉm cười, thanh âm mang theo nhiệt khí truyền vào trong tai cô, làm cho mặt của cô vì vậy mà nóng lên. Tức giận, e lệ.

Cô hận, không cam lòng nhìn anh chằm chằm, "Đi mua quần áo." Cô nhất định phải cố gắng quẹt thẻ, nếu không sẽ rất có lỗi với "Hào tâm" của anh rồi. "Em yên tâm, đừng nghĩ xài hết tài sản của anh mà dễ dàng." Anh cười đến nhân nhả.

Anh ta biết đọc ý nghĩ sao? Thậm chí cái này cũng đoán được, cô trừng hai mắt.

Xài hết tiền của anh không dễ dàng, nhưng vẫn muốn thử qua!

Nhìn cô điên cuồng mua đồ ở tất cả các quầy quần áo và trang sức giống như cướp giật, trên mặt Sở Thiên Hàn vẫn duy trì nụ cười ôn nhu, thậm chí có thể nói là vui vẻ.

"Cái này." Sở Thiên Hàn tỏ vẻ rất kiên quyết chỉ vào một bộ nội y hấp dẫn, trong nụ cười dính vào một chút dục niệm.

Cả người Ôn Ngọc Thanh đều muốn bốc cháy rồi, liếc mắt nhìn bộ áo lót kia. Quá mát mẻ, gợi cảm, cô cả đời này cũng không nghĩ sẽ mặc nội y như thế, vì vậy giọng nói so với anh còn kiên quyết hơn, "Em không cần."

"Bà xã, em phải biết nội y của em có quan hệ đến quyền lợi của anh, cái này nhất định phải nghe theo ý kiến của anh." Anh cười đến xấu xa, cúi đầu ở bên tai cô thổi ra nhiệt khí, cực kỳ yêu thích phản ứng ngượng ngùng lại có tỏ ra mạnh mẽ của cô. Con người màu sắc bỗng chốc chuyển đen. Từ góc độ này anh có thể nhìn rõ ràng khe ngực đến mé người của cô, đặt tay ở trên eo cô chính là cách để điều chỉnh lại ý thức.

Ôn Ngọc Thanh nghi ngờ nghiêng đầu nhìn anh, lại bị dục vọng trong mắt anh hù dọa, vội vàng đưa mắt hướng tới một cái quầy hàng khác, các loại quần áo đủ thể loại.

"Bà xã, chúng ta về nhà thôi." Âm thanh khàn khàn đè nén dục vọng.

Về nhà? Cô ngu mới trở về, hiện tại dù trời sắp xuống cô cũng muốn tiếp tục mua quần áo.

"Bộ đồ kia cũng không tệ." Giả bộ vui mừng nhìn về phía một bộ quần áo, cô cố gắng tránh xa anh.

Trốn được trong phòng thử áo, ngực cô đập thình thịch, bình phục lại tâm trạng, lại thất vọng khi phát hiện mình rất khó chống lại khi Sở Thiên Hàn dịu dàng.

Cô làm sao nhất thời hồ đồ lại ký bản hợp đồng đó? Cho dù thù lao hậu hĩnh thế nào, cũng không nên ký. Cô buồn bực nhìn bộ đồ trên tay. Thử đồ? Một chút hứng thú không có.

Cốc cốc. Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, người gõ tương đối cố chấp.

"Bà xã, em tính ở bên trong tới đêm sao?"

"Xong ngay đây." Ôn Ngọc Thanh không nhận được thấp giọng nguyên rủa. Người này một chút tính nhẩn nại cũng không có, không biết rằng một cô gái phải mất bao nhiêu thời gian để thay đồ sao?

Khi cửa phòng thử đồ từ từ mở ra thì Sở Thiên Hàn ngẩng người, ánh mắt kinh ngạc lại khó có thể tin.

Áo trắng không tay bo ngang hông, cổ áo dạng đơn giản giữa được thiết kế gợi cảm; quần áo được cắt may vừa người quần dài ống thẳng màu xanh da trời, bên hông phối hợp với sợi xích bạc nguyên chất, trông rất đáng yêu; chân đi một đôi giày cao gót có đai màu trắng gạo, cả người dường như thoát tục.

Khỏe miệng không tự chủ nhếch lên, toàn bộ tế bào trên cơ thể như nhảy múa. Anh quả nhiên là nhận được bảo bối, ở trên người của cô vĩnh viễn có thể làm anh thấy ngạc nhiên.

"Nhìn được không?" Cô hỏi có chút thận trọng, mặc dù mình rất vừa lòng, nhưng vẫn muốn được nghe ý kiến đồng ý của anh.

"Cực kỳ xinh đẹp." Anh cho cô một cái ôm nhiệt tình, thuận tiện đặt lên mặt cô một cái hôn.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh. Đây sắc lang, lúc nào cũng nghĩ tới việc sàm sỡ cô, thật là hạ lưu.

"Em là bà xã của anh mà." Anh cười hải lòng lại làm cân.

"Anh không cần phải nhắc lại sai lầm của em đâu." Nghĩ đến bản hợp đồng đó cô liền đau lòng, biết vậy đã chẳng làm, nếu như ngày đó không vào Sở gia, tất cả cũng sẽ không như bây giờ, cô vẫn có thể sống cuộc sống bình thường của mình.

"Đây là sự sỉ nhục đối với anh." Anh nhú mày, không thích cô dùng lý do này để thoái thác. Anh là người đàn ông độc thân hoàng kim, trong thương trường không ít những ông chủ lớn muốn anh làm con rể, là chàng bạch mã hoàng tử của bao cô gái.

Ôn Ngọc Thanh mấp máy môi, không nặng không nhẹ lầu bầu một tiếng, "Đó cũng là bản thân tự chuốc phiền toái."

Anh cười, "Nói không sai, đúng là tự chuốc phiền." Chỉ có điều, anh rất hài lòng với quyết định sáng suốt của mình lúc đó, cô tạo cho anh cảm giác hạnh phúc vui vẻ mà từ trước đến nay chưa từng có.

Nhìn túi lớn túi nhỏ trên xe, Ôn Ngọc Thanh lặng lẽ làm mặt quỷ. Cô hình như có chút quá đáng, mua nhiều đồ như vậy, hơn nữa cô khẳng định bên trong có hơn phân nửa cần bán cũng sẽ không dùng đến. Lãng phí là một tội ác, trong lòng cô hướng về thượng đế sám hối ba giây.

"Chúng ta đi uống trà buổi trưa, em muốn uống cái gì?"

"Em muốn về, mệt chết đi." Cô xoa xoa mắt.

"Phụ nữ đi dạo phố không phải sẽ không biết mệt mỏi sao?" Anh cười, có chút giễu cợt, nhìn bộ dạng chân mày cô nhú lại tựa như một con mèo Ba Tư ỉu xiu, lười nhác đến mê người.

Ôn Ngọc Thanh lườm anh một cái, đem mặt quay sang hướng khác, "Em không quen đi giày cao gót." Đều là do anh làm hại, vì muốn cô mặc bộ đồ mới kia nên đã mua đôi giày cao sáu phân! Quả thật giống như đi cả kheo, mặc dù nhìn qua đáng người thon dài, nhưng rất là đau.

"Không phải vì làm đẹp mà mọi phụ nữ đều chịu hi sinh sao?"

"Nhưng phải xem đối tượng hi sinh là ai." Cô tặng anh một cái nhìn xem thường.

"A?" Anh nhú mày, giống như liếc cô một cái.

"Chưa từng nghe qua phụ nữ vì mình xinh đẹp mà vui vẻ sao?"

"Thứ cho anh nông cạn, hình như chỉ có phụ nữ vì mình xinh đẹp mà vui vẻ."

"Hừ, cũng thế kỷ hai mươi mốt rồi, anh nghĩ rằng phái nữ bọn em sẽ không tiến bộ sao?"

"Cũng có đạo lý."

"Sự thật chứ sao." Cô nhìn xe đi vào cửa hàng, nhanh chóng dừng ở cửa một toà cao ốc văn phòng mười mấy tầng xa hoa.

Ánh mắt cô chợt hiện lên, không biến sắc tạo một nụ cười yếu ớt, "Gần đây anh có đi bệnh viện để kiểm tra thân thể không?"

"Không có."

"Vậy thì khó trách." Cô như tỉnh ngộ, hiểu rõ gât đầu.

"Tại sao anh cảm thấy lời nói của em chứa đầy hàm ý?" Hơn nữa tuyệt đối không phải là ý tốt.

Cô đưa tay vỗ vỗ vai anh, nụ cười rất thương hại, "Em chỉ là thương tiếc thay anh."

"Thương tiếc?" Lúc này anh cảm thấy điều mờ ám.

"Đúng," cô rất nghiêm túc gât đầu, mặt thành khẩn, "Tuổi còn trẻ đã mắc bệnh, chưa già đã ngốc, thật là trời cao đổ kị anh tài." Cuối cùng thờ dài.

Sở Thiên Hàn ánh mắt lạnh lùng bắt đầu run rẩy. Chưa già đã ngốc? Cô thật đúng là can đảm.

"Nhìn mặt anh cực kỳ tức giận, nhưng nếu như anh không phải là ngốc, làm sao lại lái xe tới đây?"

"Nơi này thế nào?"

"Đây là Sở gia sao?"

"Không phải."

"Vậy thì rõ ràng là ngốc, chúng ta rõ ràng nói là trở về nhà, anh lại lái xe đến công ty, không phải là đầu óc có vấn đề thì là gì?" Cô nhú mồm chất vấn.

"Em sợ đến công ty Sở gia à?" Anh cười suy nghĩ.

"Sở đại công tử, cần em nhắc nhở phần kỷ hạn của hợp đồng không? Em không nghĩ hai tháng sau nhìn trên báo thấy 『Người phụ nữ bị Sở gia bỏ rơi』 cái này sẽ trở thành tiêu đề chấn động." Cô sẽ tức đến xuất huyết bên trong mắt.

"Anh nhớ rằng giá trị bản thân cũng không tệ, sao em trốn anh như trốn bệnh dịch vậy?" anh vuốt cằm, có chút nghi hoặc nhìn cô.

Ôn Ngọc Thanh dừng lại động tác đóng cửa, rất nghiêm túc nhìn anh, "Về bất cứ mức độ nào mà nói, đều là ôn dịch." Nói xong, dùng sức đóng sầm cửa xe, xoay người rời đi, cô điên rồi mới đi theo anh vào Sở thị.

"Đừng đi nhanh như vậy." Nhìn cô bước nhanh, Sở Thiên Hàn cảm thấy vô lực. Cô quả nhiên rất đặc biệt, anh vừa anh tuấn nhiều tiền, tài mạo song toàn, đốt đèn lồng tìm khắp không kiếm được, cô lại có thể chẳng thèm để ý? Mặc dù anh từ trước đến giờ không thích bị phụ nữ làm phiền, nhưng bị một người phụ nữ mình thích không để ý, lại cảm thấy không thoải mái, mà bình thường ai làm anh không thoải mái, kết quả người đó nhất định sẽ không được sống dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ôn Ngọc Thanh chưa bao giờ hi vọng ban đêm sẽ không tới như hiện giờ. Cô là một tiểu thuyết gia, ban đêm mới là thời điểm mạch cảm xúc tuôn trào, cô luôn luôn hoan nghênh nó đến nhất, nhưng giờ phút này cô lại hi vọng trời vĩnh viễn đừng tới.

Chán nản nhào người lên bàn sách, Ôn Ngọc Thanh vô hồn dán mắt vào màn hình máy tính. Làm sao bây giờ? Cũng không thể trốn mãi trong thư phòng được, hơn nữa cô cũng không tin là Sở Thiên Hàn sẽ tốt bụng bỏ qua cho mình.

"Bà xã, hôm nay em tính ngủ trong thư phòng à?"

Quả nhiên! Vừa mới nghĩ đến, thanh âm của hán liền từ ngoài cửa bay vào.

"Em muốn viết bản thảo, nhà xuất bản thúc giục." Hốt hoảng ngồi dậy, sau đó mới nhớ tới mình đã khoá trái cửa phòng, nên cô bình tĩnh lại.

"Không nhìn thấy em, anh không ngủ được."

Ách! Không thể ngờ anh lại làm nũng với cô, anh không ngủ được? Có mà nhìn thấy anh, đổi lại sẽ là cô không ngủ được. Cô tuyệt đối sẽ không mở cửa.

Nghe được tiếng tay cầm cửa chuyển động, thần kinh của cô lập tức căng thẳng.

Sở Thiên Hàn mở cửa phòng, lắc lư cái chìa khóa trong tay, cười mà như không cười nhìn cô, "Em quên đây là Sở gia à."

Ôn Ngọc Thanh bĩu môi. Cô hiện tại có thể quên tổ tông là ai nhưng sẽ không quên điểm này.

"Vậy thì sao? Cho dù là Sở gia, em cũng nên có một không gian riêng, mượn thư phòng dùng một chút sẽ chết à."

"Nói rất có lý." Sở Thiên Hàn hớn hở phụ họa khiến cho Ôn Ngọc Thanh vô cùng ngạc nhiên.

"Mượn dùng thư phòng dĩ nhiên sẽ không có vấn đề, nhưng nếu như em tính mượn trong hai tháng, thì có vấn đề rất lớn." Mặt anh tỏ ra rất nghiêm trọng.

"Em nhớ anh dứt sữa đã lâu, không cần mẹ ru ngủ mới đúng." Cô liền châm chọc chế giễu.

"Trên thực tế." Sở Thiên Hàn dừng lại, thông thả ung dung nói tiếp: "Anh không có bám mẹ."

"Vậy sao? Vậy tại sao em lại cảm thấy anh ở đây đang làm nũng."

"Bà xã, em không cần cố gắng quên sự thật là chúng ta đã kết hôn có được không?" Anh cười có chút du côn, vô lại.

Ôn Ngọc Thanh bắt đầu tê dại, cổ trắn định mà nói: "Sở Thiên Hàn, anh cũng không nên quên cuộc hôn nhân này là giả, kỳ hạn chỉ có hai tháng mà thôi." Cảm ơn trời đất, thanh âm của cô không run rẩy, không để cho anh phát hiện cô thật ra đang sợ đến muốn chết.

Khóe miệng anh nâng lên cười xảo trá, "Bà xã, nhưng, người ngoài không biết cuộc hôn nhân này là giả."

"Chúng ta có hợp đồng."

"Anh nhớ." Ánh mắt lấp lánh.

"Cửa ở sau lưng anh, không tiện." Cô phát tay một cái, giống như đuổi con ruồi mời anh biến mất.

"Mặc dù là có hợp đồng, nhưng em kiên trì không cùng phòng, có thể hay không quá mức rõ ràng? Vậy anh làm sao để giải thích cho cha mẹ?"

"Họ không ở nhà." Xem cô như ngốc sao? Ai mà không biết hàng năm cha mẹ Thiên Hàn du lịch bên ngoài, thời gian ở nhà còn không bằng ở tiệm cơm, ít nhất cô cùng Thiên Bích đã là bạn bè nhiều năm như vậy cũng không còn gặp gỡ bọn họ một lần, không biết là may mắn hay không may?

Ho nhẹ một tiếng, anh hơi có chần chờ, "Sau khi cha mẹ nghe tin anh kết hôn, đã đáp phi cơ bay suốt đêm để về nhà, chậm nhất là sáng mai có thể về đến nhà."

Ôn Ngọc Thanh sững sờ. Không phải chứ? Người nào lại nhiều chuyện như vậy?

"Ngoan, trở về phòng ngủ đi." Tiếng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, nhiệt khí thổi lướt qua vành tai nhạy cảm của cô, khiến trong lòng rung động.

Sở Thiên Hàn hài lòng nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô. Cô thật không ngoan, rõ ràng trong lòng có anh, vẫn cố tình dùng sức chống cự.

Khi có một bàn tay chạm vào thì Ôn Ngọc Thanh đem linh hồn mình trở về vị trí cũ, dùng sức đẩy tay của anh ra, gương mặt u ám, "Một lát em sẽ vào." Cô bắt đầu khinh bỉ vì ý chí không kiên định của mình. Cứ theo đà này, không bao lâu nữa cô sẽ chủ động leo lên giường của anh, sau đó hai tháng sau đem trái tim tan nát rời đi. Cô không muốn.

"Em sẽ vào?" Anh nhú mày, không quá tin tưởng vào lời nói của cô.

"Anh yên tâm, đã lấy tiền của anh tiêu, nhận tiền rồi sẽ không làm anh thất vọng."

"Rất mong là vậy." Anh cười.

"Bây giờ có thể để cho em yên tĩnh sáng tác bản thảo chứ?"

"Em phải làm một việc cho anh trước rồi anh mới rời đi."

"Chuyện gì?" Nhìn thái độ của anh đều chỉ có thể sử dụng một "Sắc" để hình dung.

"Hôn chúc ngủ ngon."

Quả nhiên, một tên sắc lang.

Hôn ngủ ngon phải là ở cái trán hoặc bên má, đây là theo suy nghĩ của Ôn Ngọc Thanh, nhưng nó không giống suy nghĩ của anh.

Ôn Ngọc Thanh thậm chí không còn kịp kéo người ra liền bị anh mạnh mẽ giam cầm trong ngực, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt.

Cô thở hỗn hển từng chút một, cố gắng điều hoà hô hấp, cố gắng trong thời gian ngắn nhất làm cho tim khôi phục lại như bình thường, nụ hôn nóng bỏng này quá kích tình, cô chịu thua thiệt lớn.

Hơi thở Sở Thiên Hàn bất ổn ôm nhẹ người ở trong ngực. Trời ạ, một cái hôn mà thôi, anh thiếu chút nữa không thể khống chế lại ham muốn, bắt chấp tất cả ở chỗ này muốn cô. Cô quả nhiên là khác tính của anh mà.

"Ngủ ngon, bà xã."

Ôn Ngọc Thanh bót run, ánh mắt anh thâm tình cùng giọng nói cung chiêu, ngơ ngác nhìn anh bước đi đến cửa phòng. Xong đời! Cô chán nản vùi mặt vào mặt bàn, cứ thế này hai tháng sau cô nhất định sẽ không nở đi, cô rút cuộc để cho mình rơi vào một cái bẫy à? Quả nhiên là tự gây nghiệt không thể sống!

Cặp mắt kia thể hiện sâu xa làm người ta mặt đỏ tím đập, nhìn lên một cái, liền hoang mang, giống như trong lòng trăm ngàn con nai đang nhảy loạn, con người sáng ngời như màu đen bảo thạch tựa như một vực sâu không thấy đáy, hấp dẫn cô đi từng bước theo hướng hủy diệt.

Quên đi, quên đi, làm sao để viết đây? Trong đầu đều là Sở Thiên Hàn, muốn làm người ta có ý phạm tội, làm cô viết mà giống như miêu tả anh, quyền sách này nhân vật chính là một người lạnh lùng rồi cuối cùng lại thành ra anh! Trời! Vậy cái gì giống cái gì? Vì Sở Thiên Hàn mà hai ngày nay tiến độ chậm như rùa đã làm cô muốn đập đầu vào tường rồi, không phải là không viết ra được, mà là viết ra rồi lại xóa đi, đó đều là tâm huyết của cô!

Sắc đẹp đúng là hại người, hại người rất nặng! Bất luận nam nữ, chỉ cần đáng đáp dễ nhìn, đều là thứ làm cho người ta vô cùng đau khổ, cô hiện tại vô cùng đau khổ.

Cặp mắt vô hồn, trong đầu Ôn Ngọc Thanh trống rỗng.

Viết bản thảo? Cố gắng lắm cũng không viết ra được, quả thực là cô khóc không ra nước mắt.

Một bản hợp đồng căn bản không nằm trong kế hoạch, đã phá vỡ hoàn toàn cuộc đời của cô, làm hỏng việc theo đuổi cuộc sống lý tưởng bình yên không màng danh lợi của cô.

Ngửa đầu nhìn trần nhà treo một chùm đèn hoa đăng nhỏ, tượng trưng ngay bây giờ nó rơi xuống, để cho cô bị thương, thuận lợi ở bệnh viện, hai tháng sau hạnh phúc xuất viện. Thật là một chuyện tốt đẹp, đáng tiếc chỉ có thể là tưởng tượng.

Khi chiếc đồng hồ cổ để bàn trong thư phòng đồ mười hai tiếng thì tinh thần Ôn Ngọc Thanh dừng bay bổng, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng, đấu tranh phân vân, cuối cùng khẽ cắn răng mạnh mẽ lấy lấy tay, định thần, đóng lại laptop, ôm lấy nó đi về phía cửa.

Làm người là phải trọng chữ tín, Ôn Ngọc Thanh không muốn làm kẻ bội tín. Cho nên bắt buộc chính mình vào phòng ngủ không dám trốn tránh, ôm thật chặt laptop vào ngực, căng thẳng làm mười ngón tay trắng bệch, hai chân run run.

Đèn trên đầu giường vẫn sáng, Sở Thiên Hàn nửa người tựa vào đầu giường xem văn kiện, nghe thấy tiếng cửa mở, ngẩng đầu cười.

"Em không viết nữa?"

"Em có thói quen ngồi trên giường viết." Ôn Ngọc Thanh trả lời với nụ cười cứng ngắc. Cô cho là anh đã ngủ, kết quả lại làm cho cô rất thất vọng, tinh thần anh rất tỉnh táo, làm cho tâm tư cô nhất thời rơi xuống vực.

Anh vỗ vỗ vào khoảng trống bên kia giường, "Anh xem hợp đồng, em viết bản thảo, không quấy rầy nhau." Anh biết không thể vội vàng ép buộc.

"Được." Cô đi tới, bỏ dép leo lên giường.

"Em không tắm rửa sao?" Anh có ý tốt hỏi, khéo léo giấu đi sự chờ mong.

"Không, em không quen." Cô vẫn đủ lý trí và thông minh, tại thời điểm này bất kỳ ai cũng sẽ không làm, hơn nữa khi phòng tắm lại ở trong phòng ngủ càng phải cẩn thận gấp đôi.

Khoanh chân ngồi xuống, mở ra laptop, tiếp tục viết.

Tiếng lật giấy cùng tiếng gõ bàn phím hài hoà kỳ quái, không khí ấm áp mà đầy ý, tựa như một cặp vợ chồng sống với nhau mấy chục năm.

Bên cạnh Sở Thiên Hàn, mạch cảm xúc tuôn trào, chảy ra, ngón tay trên bàn phím lướt nhanh, gõ ra từng hàng chữ viết, sắc bén hài hước.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh mắt Sở Thiên Hàn chuyển từ văn kiện qua thân thể người đang miệt mài viết, trong mắt chứa đựng cung chiêu, tràn đầy thoải mái. Thì ra chỉ cần cô bên cạnh, anh sẽ thỏa mãn. Trong lòng khẽ thở dài, tình cảm quả nhiên không có đạo lý chút nào, tới làm cho người ta ứng phó không kịp.

Lắc lư cổ, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, đưa tay dấm bóp lưng, cô hài lòng đóng máy tính lại.

Mệt quá, cả đêm chưa chợp mắt.

Ánh mắt chuyển qua Sở Thiên Hàn đang ngủ say bên cạnh, đáng về lúc ngủ của anh đã bớt sự khôn khéo mà cô luôn luôn đề cao cảnh giác. Anh rất tuần tú, cô luôn biết, thời niên thiếu rung động không phải là bởi vì về bên ngoài tuần tú? Mặc dù sau này cô cố gắng quên đi tình cảm đó, nhưng lại xảy ra chuyện không thể quay đầu lại.

Mí mắt càng lúc càng nặng, lác lư đầu vẫn như cũ không thể tỉnh táo, lại chịu thua cơn buồn ngủ, cô hơi tựa vào gối liền đi vào giấc ngủ.

Đồng hồ sinh học chạy rất đúng giờ, cứ mỗi ngày Sở Thiên Hàn nhất định rời giường đúng giờ, nhìn người nằm trong ngực anh thấy buồn cười. Thì ra là thân thể của anh có ý thức, trong giấc mộng cũng tự động đem người muốn ôm ôm vào trong vòng tay.

Cô ngủ rất ngon, hô hấp đều đều, gương mặt đỏ hồng nhàn nhạt, áo ngủ vừa người vô tình bị bung mấy cúc áo, đem cảnh xuân lộ ra ngoài.

Từ từ cúi người, anh không kịp chờ đợi hôn lên môi anh đào, cố gắng mút, hết sức dây dưa.

Ngẩng đầu hơi thở dồn dập, nhìn phía dưới người ngủ như chết. Nếu lúc này muốn cô, thật sự giống cảm thú. Áo nã thay cô khép lại áo ngủ, ngón tay lướt trên đôi môi đỏ lên vì bị dây vò. Có chút tự giễu cười, có khi trong giấc mơ cô tưởng là đang cắn giò heo đấy.

Tại anh rất tốt nên khẳng định mình không có nghe lầm "Thơm quá", thật là một đả kích.

Sáng sớm phải vào tắm nước lạnh, thật sự là không thoải mái, hơn nữa khi người vợ hợp pháp của anh đang ở bên ngoài trên giường ngủ say thì trong lòng cảm thấy thất bại.

Lúc đi xuống tầng dưới, vô tình nhìn thấy cha mẹ ngồi ở đại sảnh ăn bữa ăn sáng vui vẻ.

"Cha, mẹ." Đối với việc bỏ lại sản nghiệp, ung dung tự tại đi du lịch khắp nơi, Sở Thiên Hàn rất khó làm người hiểu thảo, năm đó khi anh mới hai mươi tuổi, đã bị ép phải kế nghiệp, lương tâm cha mẹ vẫn có thể vui vẻ sao?

"Con dâu của chúng ta đâu?" Cha của Sở Hàn không để ý đến thái độ con trai, ánh mắt tìm người gây cho mình hứng thú.

"Còn đang ngủ."

"Nga." Hai người liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu lẫn nhau nụ cười mờ ám.

Sở Thiên Hàn bĩu môi, "Tối hôm qua cô ấy viết tiểu thuyết, rạng sáng mới ngủ." Hẳn một chút cũng không muốn cho bọn họ thỏa nguyện, cho dù điều này làm mẹ anh cực kỳ hài lòng.

"Minh nè, vậy chúng ta com nước xong cũng có thể ngủ thêm." Bà Sở cười.

"Tốt, tốt." Ông Sở phụ họa, hai người hoàn toàn bỏ rơi sự tồn tại của con trai.

Sở Thiên Hàn dùng qua điểm tâm, nghênh ngang rời đi, một bụng buồn bực.

Thật không biết anh đang vì ai mà khổ cực, trong nhà, ngoài anh ra, mọi người đều không làm gì. Tại sao người ngoài lại hâm mộ anh - người thừa kế Sở gia? Sở Thiên Hàn cảm thấy những người đó nhất định là có khuynh hướng tự ngược đãi mình.

Ôn Ngọc Thanh tỉnh dậy vì đói, giương mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn ba giờ chiều rồi. Trời! Giấc ngủ vừa rồi quá đủ, khó trách cô lại đói thế này.

Nhìn vòng quanh trong phòng, phát hiện Sở Thiên Hàn không có ở đây, cô vui vẻ xuống giường đi tắm.

Cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi xuống lầu, thấy Sở Thiên Bích đang ngồi trên sofa lật xem tạp chí Bát Quái, "Không ngủ trưa sao?"

Sở Thiên Bích xem thường nhìn cô, "Chị cho là ai cũng cảm tình con heo như chị à? Dù trời long đất lở vẫn có thể ngủ được sao?" Nhất là sau khi viết bản thảo xong, thật là ngủ như người chết, nghiêm trọng nhất là một lần, cô gọi điện thoại tới phải chờ nửa giờ sau mới có người tỉnh giấc để nghe máy.

"Chị là cảm tình con heo, nhưng, em lại được con heo nuôi dưỡng." Ôn Ngọc Thanh cười lý giải, rồi tiến vào phòng bếp tìm đồ ăn.

"Ngọc Thanh, anh em nói lúc nào chị dậy thì gọi điện thoại cho anh." Đồ ăn vặt trong miệng làm cô nói không rõ.

Ôn Ngọc Thanh từ phòng bếp ngó đầu ra, cười nhạo nói: "Làm ơn đi, em ăn xong rồi hãy nói có được hay không, chị hoài nghi với bộ dáng này của em thì ai dám theo đuổi."

"Chị không cần lên mặt, cho dù có anh trai em che chở cũng không thể kiêu ngạo như vậy được." Sở Thiên Bích từ trên sofa nhảy dựng lên, tiến tới gian bếp, vừa lớn tiếng la hét, "Em cũng đói bụng, chuẩn bị luôn phần của em nha."

"Còn có phần của chúng ta nữa." Ông bà Sở chưa đến đã thấy tiếng.

"Thiên Bích, em nghe thấy gì không?" Ôn Ngọc Thanh dừng lại, hoài nghi mình nghe lầm.

Sở Thiên Bích "Chị ngạc nhiên sao? Là ba mẹ em, buổi sáng họ mới về đến nhà."

Sững sờ nhìn ông bà Sở vội vàng ăn hết sạch đồ ăn, lại nhìn sang bát của Sở Thiên Bích cũng đã hết sạch, về mặt Ôn Ngọc Thanh đầy khiếp sợ. Đây là nhà gì vậy, sao họ lại để mình đói bụng đến mức này?

"Ngọc Thanh, chị không biết anh em vô cùng độc đoán, nói là vì tập thói quen ăn uống cho chúng em, quá thời gian dùng cơm cấm không cho nấu nướng gì, em cùng ba mẹ đều không biết nấu nướng nên đành nhịn đói. Cũng may, sau này em có lên dự trữ đồ ăn vặt." Sở Thiên Bích giải thích với mặt oán trách.

Hai ông bà Sở phụ họa.

"Hai bác là bề trên mà cũng..." Ôn Ngọc Thanh không khỏi khẽ hô lên. Thật là kì quái.

"Ai kêu cha vì muốn thanh nhàn, đem mọi quyền hành lớn nhỏ của Sở gia giao cho anh, cho nên chúng em bây giờ đều là kẻ bị quản lý." Sở Thiên Bích buồn bực trả lời, đầu sở tạo nên chuyện này đều là người cha yêu cầu.

"Có điều, hiện tại tốt rồi, chị gả cho anh em." Cô cười híp mắt, lúc này càng thêm khẳng định quyết định lúc đó của mình là sáng suốt.

Ôn Ngọc Thanh nhìn cô. Cô chỉ có hai tháng mà thôi. Suy nghĩ một chút vẫn là quên đi, dù sao đến lúc đó tất cả mọi người sẽ biết.

"Con dâu, tương lai của chúng ta đều dựa hết vào con."

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của họ, Ôn Ngọc Thanh bắt đầu chột dạ, lúng túng được không biết phải ứng phó thế nào.

"Ngọc Thanh, chị nhất định phải thu phục anh em, cho chúng ta có chút quyền lợi." Sở Thiên Bích gửi gắm rất nhiều hi vọng đối với bạn tốt và cũng là chị dâu của cô.

Cố gắng nặn ra một nụ cười, Ôn Ngọc Thanh nhắm mắt nói: "Được, chị sẽ cố gắng." Người nhà họ Sở đều không bình thường, năm đó cô quyết định dứt bỏ tình cảm với Sở Hàn là hoàn toàn chính xác.

"À, điện thoại, gọi cho anh em đi." Vì nghĩ đến tương lai, Sở Thiên Bích quyết định thực hiện việc anh trai giao phó.

Ôn Ngọc Thanh bị bà ánh mắt nhìn chăm chú, quả thật muốn quay đầu chạy trốn. Bọn họ không thể có chút ý tứ mà tránh đi sao? Dù sao cũng là chuyện giữa hai vợ chồng mà.

"Uy." Thanh âm nhẹ nhàng từ trong microphone truyền ra.

"Là em." Ôn Ngọc Thanh không được tự nhiên hơi nghiêng người.

"Dậy rồi? Ăn cơm chưa?" Nghe được giọng nói của cô, bỗng nhiên tâm tình Sở Thiên Hàn tốt lên, giọng nói trở nên vui vẻ.

"Ăn rồi." Cô lúng ta lúng túng nói, không có thói quen ngồi đối diện với ba người hùng hực hưng phấn. Đối với cuộc nói chuyện này, họ rất cao hứng, lại còn thay cô bật loa ngoài?

"Có nhớ anh không?"

Nhìn thấy vẻ mặt "thính giả" thích thú, Ôn Ngọc Thanh không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Chưa kịp."

"Không ngờ không nhớ anh? Uống phí công anh còn bảo đi Lý để đây đồ ăn vào tủ, sợ em sẽ đói bụng." Anh có chút oán trách.

"Thiên vị." Bà Sở không thể nhịn được nữa.

". Mẹ" Giọng nói Sở Thiên Hàn lộ ra giạt mình cùng mơ hồ tức giận. Bọn họ rốt cuộc có biết tôn trọng sự riêng tư của người khác không?

"Con đã nói rồi, bình thường tủ lạnh trống trơn, hôm nay tự nhiên để nhiều đồ ăn như vậy." Sở Bích cũng thể hiện sự bất bình.

"Con trai, không ngờ có người sống không có nguyên tắc." Ông Sở không khỏi xúc động, sự dạy bảo trước đây đã thất bại rồi.

"Con muốn xác định lại một chuyện, con đang nói chuyện với vợ con?" Sở Thiên Hàn rõ ràng khó chịu.

Đổi mặt với ánh mắt cầu cứu, Ôn Ngọc Thanh bất đắc dĩ, miễn cưỡng mở miệng, "Thật xin lỗi, em đã tắt loa ngoài rồi."

"Lần sau cẩn thận." Giọng Sở Thiên Hàn nhu hòa .

"Vâng." Rầu rĩ lên tiếng trả lời, cô thật oan uổng.

"Ra ngoài uống trà chiều."

Rõ ràng là giọng mời, nhưng Ôn Ngọc Thanh lại mơ hồ cảm thấy là sự ra lệnh, cô nhìn sang ba người bên cạnh, không thể không thấy được sự vui sướng trên vẻ mặt của họ liên tiếp ra ám hiệu gật đầu đồng ý.

"Em không muốn ra khỏi nhà." Đưa dê vào miệng cạp không phải là ý kiến hay.

Điện thoại đầu bên kia trầm mặc chốc lát, Sở Thiên Hàn mỉm cười nói, "Vậy anh không thể làm gì khác hơn là về nhà cùng em uống chung trà."

Cô nhìn chằm chằm điện thoại, không thể tin được cái đồ vô lại đó lại công khai uy hiếp cô.

"Em thật sự muốn anh về với em sao? Vậy thì không chỉ dừng lại ở chuyện uống trà chiều đâu!" Giọng nói anh tràn đầy hài hước.

Oa! Nhìn dáng vẻ này, cô không đi không được, con người đó khẳng định nói được là làm được.

"Được rồi, em đến tìm anh uống trà chiều." Ôn Ngọc Thanh âm thầm trợn mắt. Trời mới biết cô chưa từng có cái thói quen này, uống trà chiều cái gì? Cô vừa ăn xong bữa sáng kiêm bữa trưa.

"Bảo lái xe đưa em đến đây."

"Biết." Xem cô như trẻ con sao? Ngồi xe, chuyện đơn giản như vậy mà cũng dạn dè.

"Anh chờ."

"Dạ."

Tiếng hoan hô, không cần hoài nghi là người của Sở gia phát ra, quả thật không giải thích được!

"Minh à, rốt cuộc Thiên Hàn cũng biết công việc không phải là tất cả." Bà Sở phấn khích ôm lấy chồng. "Em thật sự sợ nó cả đời chuyên chú vào sự nghiệp như vậy, lại quên cuộc sống quan trọng nhất là hưởng thụ."

Ôn Ngọc Thanh ở một bên nhận thấy. Nhìn bộ dạng ông Sở cũng biết ông chú trọng hưởng thụ, nói trắng ra chính là không làm việc đảng hoàng, năm đó khi còn trẻ thì có Sở lão thái gia cầm lái, chờ Sở lão thái gia qua đời, Sở Thiên Hàn vừa trưởng thành, sự nghiệp trọng trách theo lý đeo trên người của anh. Ông Sở quả nhiên tốt số a!

"Đứng, đứng, ngoài công việc chính là chăm sóc em, cũng không đi tìm bạn gái, coi kết hôn là trò đùa." Sở Thiên Bích cười vui vẻ. Sự chú ý của anh trai đời đi, cô sẽ thoải mái, muôn năm.

Lời nói của Sở Thiên Bích làm cô chú ý. Sở Thiên Hàn không có thời gian tìm bạn gái sao? Mặc dù tin tức về tình cảm của anh không nhiều lắm, ít nhất thì có mấy lần bị cô vô tình nhìn thấy anh cùng phụ nữ đi ăn cơm.

"Ngọc Thanh, mau đi đi, kéo lát nữa anh trai em lại thay đổi ý kiến."

Thay đổi là tốt nhất, Ôn Ngọc Thanh ở trong lòng yên lặng cầu nguyện.

"Lão Hoàng, lão Hoàng, chờ Ngọc Thanh tới công ty." Bà Sở hưng phấn thay cô kêu người.

Ôn Ngọc Thanh khẽ thở dài, không muốn đi cũng không được.

Trở về phòng thay quần áo xong, ba người Sở gia vui vẻ đưa tiễn cô lên xe rồi đi.

* *

*

Ôn Ngọc Thanh chuyên tâm thêm đường vào cốc cà phê, hận không thể đem toàn bộ đường trong hũ cho vào. Ít nhất, đó chính là hình ảnh mà Sở Thiên Hàn nhìn thấy.

"Em không thích sao?"

Thanh âm mỉm cười từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Ôn Ngọc Thanh ngẩng đầu nhìn người từ toilet đi ra, sau đó cúi đầu, tiếp tục thêm đường.

"Nếu em tiếp tục thêm đường, thì cốc cà phê này còn có thể uống được không?"

"Dù sao em cũng không có ý định uống." Cô nhẹ nhàng trả lời, cầm cốc nước lọc đưa vào miệng.

Anh hứng thú nhìn cô, "Em đến quán cà phê chỉ để uống nước lọc?"

Cô nhún mày, "Dù chỉ là một chút cà phê, em cũng không uống."

Nụ cười trên bờ môi lộ ra. Cô thật rất thú vị.

"Như vậy không cảm thấy rất lãng phí sao?"

"Em thích vậy, anh có ý kiến gì không?"

Nhìn ánh mắt cô khiêu khích, anh cười sùng sĩnh, cầm lên cốc Latte của mình.

"Phụt." Phun ra hóp cà phê vừa uống xong, anh ngơ ngác nhìn người vô tội đối diện.

"Ngay cả của anh em cũng cho thêm?" Quả thật ngọt đến chết người.

Cô khẽ cười, "Sợ anh kêu đắng nha, em không phải là rất quan tâm đến anh sao?"

Dùng khăn giấy lau đi vết cà phê dính trên quần áo, Sở Thiên Hàn vẫn bình tĩnh, thậm chí còn lộ ra biểu tình vui vẻ, "Thật là chăm sóc tỉ mỉ, bà xã, em đối với anh thật sự là quá tốt."

Toàn thân nổi da gà.

"Không đâu, không đâu." Bên ngoài thì cô cười nhưng trong lòng không cười.

Sau đó cả hai im lặng rất lâu, nhất thời không biết tìm đề tài gì.

Ôn Ngọc Thanh lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ người đi đường đi lại vội vàng, tâm tình bay thật xa.

Hôm nay cô mặc áo len không tay màu xanh da trời, kết hợp với quần màu trắng sữa, phối hợp với đôi dép cao gót màu xanh. Cả người thoát nhìn tạo cảm giác thoải mái không nói ra được, giống như cảm giác lần đầu tiên anh nhìn cô.

Anh đưa tay vẫy vẫy ở trước mặt cô, cô làm như không thấy. Đúng như là đi vào cõi thần tiên rồi, em gái anh nói không sai, hôn vĩa cô thường xuyên bay bổng.

"Con chó kia đáng yêu không?" Anh tình bơ nhẹ nhàng đến gần cô.

"Đáng yêu nha, nó còn có thể làm động tác xấu lắm đấy." Khóe miệng cô lộ ra lúm đồng tiền mê người.

"Chúng ta mua một con về có được hay không?"

"Không tốt."

"Tại sao?" Anh không hiểu, rõ ràng cô rất thích mà.

"Em không rảnh để nuôi." Ôn Ngọc Thanh tự biết, cô thường sống chẳng phân biệt ngày hay đêm, ăn uống thất thường, nuôi vật nuôi giống như cố ý mưu sát vậy.

"Làm em vui rất khó." Sở Thiên Hàn than thở.

Cô liếc anh một cái, tức giận nói: "Tổng giám đốc Sở, xin hỏi một chút, ngài trà chiều uống xong chưa? Nếu như không có vấn đề, em muốn về rồi."

Sở Thiên Hàn nhìn cà phê trong tay một chút, sau đó vẽ ra nụ cười quỷ dị, "Bà xã, anh biết ngay là em yêu anh, vì muốn ở bên anh thêm một chút, em có thể đem cà phê làm cho khó uống, muốn tiêu hóa nó sợ rằng cần một chút thời gian."

Gương mặt đen thui.

"Anh một chút cũng không giống người cuồng công việc." Cô khẳng định.

"Anh biết sắp xếp hợp lý thời gian để ở bên em." Anh cười thích thú. Nếu không có chuyện gì khác có thể làm thì anh đem toàn bộ sinh lực vui đầu vào sự nghiệp, hiện tại tìm được chuyện làm, anh đương nhiên cũng sẽ không cần cầm đầu cắm cổ vào làm việc nữa.

"Vậy cho phép em được đổi sang cách hỏi khác," Ôn Ngọc Thanh kiềm chế cảm xúc hỏi: "Sở tổng giám đốc tính lúc nào thì kết thúc buổi trà chiều này?"

"Chờ anh uống xong tách cà phê này." Anh mỉm cười.

"Phục vụ, tính tiền." Ôn Ngọc Thanh dứt khoát đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Đứng ở trước toà nhà thương mại sang trọng, ngẩng đầu nhìn lên bảng chữ vàng, Ôn Ngọc Thanh bất đắc dĩ thờ dài.

Cô bây giờ ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được. Ông bà Sở chỉ sợ cô con dâu trong tay chạy mất, nhất quyết dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng đem buộc chặt cô ở bên người Sở Thiên Hàn, nói là để bồi dưỡng thêm tình cảm, không dễ bị phá.

Không dễ phá? Hiện tại cô ước gì có người thứ ba đến phá hư đấy.

Không dám quay đầu lại, cô hoàn toàn khẳng định cha mẹ chồng sẽ nhìn theo cô đến lúc vào thang máy. Bọn họ thật rảnh rỗi, không thấy nhàm chán à? Chăn trâu ăn cỏ không phải là rất tốt sao?

"Chào cô, xin hỏi cô tìm ai?" Cô lễ tân cười rất ngọt, thái độ rất dịu dàng.

Ôn Ngọc Thanh khẽ cười lại, "Tôi tìm tổng giám đốc."

"Thật xin lỗi, xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Quay đầu lại nhìn một chút, hai ông bà Sở ở phía xa ngoác, nhân tiện giờ ông nhòm trong tay lên.

Ôn Ngọc Thanh cố gắng duy trì nụ cười, "Phiền cô nói lại, nói bên ngoài có Ôn Ngọc Thanh tìm." Nếu như có thể, thật sự cô muốn trở về nhà để ngủ, nhưng không được ..., phía sau đoàn giám sát còn ở đây.

Cô lễ tân hồ nghi nhìn cô một chút. Ăn mặc rất tự nhiên, không phải hàng hiệu, trang điểm không quá đậm, không giống những cô gái thường ngày tới tìm tổng giám đốc. Nhưng nhìn cô có tác phong là người có nhân phẩm tốt, có lẽ nên nói máy cho cô ấy. Cô cảm điện thoại, bấm số nội bộ.

"Đây là phòng làm việc của tổng giám đốc, xin hỏi ai tìm?"

"Ở bên ngoài này có cô Ôn Ngọc Thanh tìm tổng giám đốc."

"Có hẹn trước không?" Thư ký riêng của tổng giám đốc cũng không phải là dễ dàng mà cho gặp.

Tiếp tân khó xử nhìn Ôn Ngọc Thanh.

Ôn Ngọc Thanh không nghĩ là sẽ dễ dàng được gặp. Cô sớm biết kết quả sẽ là như vậy, nhưng không muốn lấy danh nghĩa vợ của tổng giám đốc làm giấy thông hành. "Tôi ở dưới này chờ."

Tiếp tân mang lên cho cô một ly nước lọc, nghi ngờ nhìn người đang vùi đầu vào gõ bàn phím. Cô tin tưởng trực giác của mình không sai, khẳng định cô gái này cùng tổng giám đốc có quan hệ mật thiết, nhưng cô không nhớ rõ.

Cửa thang máy lúc này mở ra, một đôi nam nữ đi ra khỏi thang máy, cô gái thân mật kéo khuỷu tay người con trai, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng dễ thương.

Ánh mắt cô tiếp tân không tự chủ được liếc về phía Ôn Ngọc Thanh. Cô ấy vẫn như cũ vùi đầu vào máy vi tính, dường như không phát hiện ra.

Sở Thiên Hàn cười tao nhã, mặc dù nụ cười chưa thật lòng, anh vẫn kiên trì.

"Khang tiểu thư, quả thật không cần thiết phải cùng nhau ăn cơm." Cho dù cự tuyệt người khác, anh cũng dùng cách nói khôn khéo.

"Sở tổng, cần gì khách khí, chúng ta mới vừa ký hợp đồng lớn như vậy, cũng nên cùng nhau ăn một bữa cơm chúc mừng mới phải."

"Chỉ có chúng ta hai ăn mừng có vẻ buồn tẻ một chút." Anh lắc đầu cười, cố gắng để nhiều người theo.

"Em không cho là bọn họ muốn theo chúng ta đi ăn cơm, cùng ông chủ của mình đi ăn, đại khái sẽ khiến bọn họ không được thoải mái, tiêu hóa không được." Khuôn mặt xinh đẹp hiện ra sự bướng bỉnh cùng hạnh phúc, tay càng ôm chặt tay Sở Thiên Hàn không buông.

Anh gật đầu, "Điều này cũng đúng, chỉ là hai chúng ta vẫn không thể cùng nhau ăn cơm." Nhìn thấy bên trong đại sảnh bóng dáng quen thuộc, môi của anh không tự chủ được cong lên.

"Làm sao lại như vậy? Em đã hỏi thư ký của anh rồi, anh ta nói buổi trưa anh không có hẹn." Cô hoài nghi nhìn anh.

Sở Thiên Hàn cười, thâm thâm trong lòng. Cô gái này quả nhiên là người cẩn thận. "Đó bởi vì tôi cũng không nghĩ tới cô ấy sẽ đến." Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn về một người nào đó đang ngồi ở một góc của đại sảnh.

"Người nào?" Khang Nhạc Di lập tức cảnh giác nhìn bốn phía. Bất kể thế nào cô cũng sẽ không buông tha người đàn ông này. Dù sao từ gia thế bối cảnh hay tướng mạo tài hoa, anh đều là lựa chọn tốt nhất, xứng đôi với cô nhất, cũng là "Bia đỡ đạn" tốt nhất.

Trên mặt Sở Thiên Hàn nở nụ cười rực rỡ, trong mắt lộ ra ý cười thiếu chút nữa tràn ra ngoài. Anh rất vui khi nhìn thấy Ôn Ngọc Thanh ở Sở thị, vậy có phải hay không thể hiện, cô quyết định cố gắng bắt lấy con rùa vàng là anh?

"Vẫn chỉ thích uống nước lọc à? Như vậy sẽ làm mọi người hiểu lầm Sở thị chúng ta quá mức keo kiệt sao?" Anh bước nhanh đi tới, hài hước nói.

Ngón tay lướt trên bàn phím, sửa chữ lỗi, bỗng nhiên Ôn Ngọc Thanh ngừng đầu.

"Cô ấy là ai, Sở." Ánh mắt Khang Nhạc Di cùng Ôn Ngọc Thanh giao nhau, câu hỏi thăm bị dừng lại, mắt bỗng dưng tròn tròn.

Là cô ấy! Lại là cô ấy!

Sở Thiên Hàn kéo Ôn Ngọc Thanh, dành cho cô một cái ôm nhiệt tình, vui vẻ mà nói: "Thế nào, nhớ anh? Cho nên đến công ty để gặp anh à?"

Không có tâm trạng phản bác lại Sở Thiên Hàn tự cho là đúng, trong nháy mắt khuôn mặt Khang Nhạc Di thay đổi liên tục, thoáng ngạc nhiên.

Thượng đế đúng là đang chuẩn bị chơi đùa con người.

"Ngọc Thanh. Ôn Ngọc Thanh, sao lại là em."

Sở Thiên Hàn kinh ngạc nhìn sự hỗn loạn trước mắt, Khang Nhạc Di sau khi nhìn thấy Ôn Ngọc Thanh thái độ liền thay đổi 180 độ, giọng nói nghẹn ngào, thét chói tai, cộng thêm gương mặt nhăn nhó.

"Ôn Ngọc Thanh, những năm qua em trốn đến nơi nào, để cho tôi tìm thật khổ cực." biểu hiện trên gương mặt Khang Nhạc Di là tức giận, nhưng đáy mắt xẹt qua là mừng như điên.

Ôn Ngọc Thanh lễ phép gật đầu, "Em không đi đâu cả, thật ngại khiến chị phải khổ cực đi tìm như vậy."

"Em tưởng rằng cướp bạn trai tôi, tránh không gặp mặt để quên chuyện đó sao?" Khang Nhạc Di giọng chân, bình thường khổ cực duy trì hình tượng người đẹp nhưng bây giờ lại biến mất, không còn tồn tại.

Sở Thiên Hàn ôm chặt, khiến Ôn Ngọc Thanh bị đau đẩy người một cái, ánh mắt anh xuất hiện tín hiệu nguy hiểm, "Em cướp bạn trai của người khác?" Quan trọng là cô không cướp mình, điều này làm cho anh thật sự rất ghen ghét.

"Không có." Ôn Ngọc Thanh tức giận nhìn chằm chằm Khang Nhạc Di chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Em còn không thừa nhận, Dương Kiến rõ ràng bởi vì bị tổn thương mới đi nước ngoài, anh ta hàng năm còn hỏi thăm tin tức của em, em đúng là không có lương tâm." Khang Nhạc Di vì một tên con trai mà bất bình hết tởm.

Sở Thiên Hàn nhìn người trong ngực, không muốn tin cô từng có bạn trai, nó làm cho anh cảm thấy địa vị của mình rớt xuống không phanh.

Ôn Ngọc Thanh thực sự rất thất vọng, "Khang học tỷ, thật đáng tiếc không thể không nói cho chị, lương tâm của em ở N năm trước liền cho chó ăn rồi."

Sở Thiên Hàn bật cười. Anh đột nhiên phát hiện Ôn Ngọc Thanh trừ đôi mắt mình tình hình đặc biệt lúc ấy xuất hiện tay chân luống cuống, đối mặt với người ta thì cô tỉnh táo thật làm người ta kính nể, bất kỳ có chuyện xảy ra đều không thể khiến khuôn mặt thất sắc, ngược lại có thể thông dong ứng đối đầu vào đấy.

"Ngọc Thanh, em như vậy quá máu lạnh rồi, tôi đều không tính toán chuyện cũ, muốn cùng em tiêu tan hiềm khích lúc trước, em lại dùng lời lạnh nhạt đó nói chuyện với tôi?"

"Sự thật chính là giữa chúng ta không có thù cũ muốn tiêu tan, chị biểu diễn khoa trương như vậy em một chút cũng cười không nổi." Cô lấy ánh mắt cảnh cáo người khác phải có chừng có mực.

"Sở tổng, anh cùng Ôn học muội là quan hệ như thế nào?" Khang Nhạc Di rốt cuộc phát hiện từ lúc bắt đầu đến cuối cùng Ôn Ngọc Thanh đều bị Sở

Thiên Hàn ôm ở trong ngực, ánh mắt ghen tỵ rơi trên cánh tay của Sở Thiên Hàn.

"Oh, quên giới thiệu, " Sở Thiên Hàn cười, giọng nói mang một ít khoe khoang, "Đây là bà xã của tôi."

Rầm!

Khang Nhạc Di tốc độ như tên lửa xông tới, mạnh mẽ đẩy ra, cô ôm Ôn Ngọc Thanh thét lên, "Em thật sự lập gia đình, em lập gia đình." Cô rõ ràng nói qua mình không lấy chồng, đúng là gạt người!

Sở Thiên Hàn chau chặt chân mày, có chút không cách nào hiểu được hành động của Khang Nhạc Di. Hơn nữa —— Khang Nhạc Di có tật xấu sao? Vô luận nam nữ, cô ấy đều muốn nhiệt tình ôm như vậy sao? Ngọn lửa trong lòng nhanh chóng bốc lên, làm cho anh thiếu chút nữa xông lên tự tay kéo họ ra.

"Tại sao em lại không gả cho Dương Kiệt?" Ánh mắt của Khang Nhạc Di như muốn kêu lên: cô gạt người!

"Giữ lại gả cho chị." Ôn Ngọc Thanh tránh tay của cô, kéo ra khoảng cách.

Bộ mặt cô ta như muốn khóc, "Ngọc Thanh, em làm tổn thương trái tim của tôi rồi, tôi cho là năm đó tôi chán nản rồi đi, em cùng Dương Kiệt sẽ song túc song phi (như hình với bóng), sự thật chứng minh năm đó tôi rút lui không có chút ý nghĩa nào."

Đưa tay vỗ vỗ cái trán, Ôn Ngọc Thanh cảm giác mình sắp nổ tung. Một Sở Thiên Hàn đã đủ để cho cô buồn bực, hiện tại lại nhảy ra nhân vật Khang Nhạc Di, Thượng Đế quả nhiên là xem cô quá rảnh rồi.

"Sự thật chứng minh Dương học trưởng năm đó lựa chọn vô cùng chính xác, học tỷ tổ chất thần kinh cá tính quả thật không thích hợp với anh ta." Ôn Ngọc Thanh đứng ở lập trường công bằng phát biểu cảm nghĩ.

Đôi môi Sở Thiên Hàn giờ lên đường cong mở rộng. Không thể không thừa nhận Ôn Ngọc Thanh nói chính xác, Khang Nhạc Di biểu hiện trước mắt mà nói, quả thật quá mức tổ chất thần kinh rồi.

"Em còn nói không phải là cem đoạt anh ta?" Khang Nhạc Di hét lớn, vẻ mặt kích động nhìn Ôn Ngọc Thanh, "Nếu không phải em xuất hiện, anh ta làm sao có thể cho rằng tôi không thích hợp với anh ta?" Vốn là cô có thể bình thường yêu, kết hôn rồi sinh con, là Ôn Ngọc Thanh xuất hiện đã phá vỡ tất cả.

Ôn Ngọc Thanh vô lực vỗ trán, có loại cảm giác bị thất bại, "Coi như không có sự xuất hiện của em, học trưởng một ngày nào đó cũng sẽ phát hiện chị không thích hợp với anh ấy. Em chỉ là tương đối gặp xui xẻo biến thành ngòi nổ." Giấy là không gói được lửa, vì sao Khang Nhạc Di vẫn cứ không chịu buông tha?

Sở Thiên Hàn đem Ôn Ngọc Thanh ôm vào lòng, mỉm cười hỏi: "Buổi trưa muốn ăn cái gì?"

Cô buồn buồn nói: "Em muốn ăn một mình." Trải qua một cuộc cãi vã, chỉ sợ hai tháng sau cô nhất định phải rời đi, ah! Chuyện còn là đi tới bước này.

"Sở tổng, không bằng chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm đi, coi như ăn mừng Sở tổng tân hôn." Khang Nhạc Di hăng hái bùng bùng đề nghị.

Sở Thiên Hàn như có điều suy nghĩ quét tới một cái, mỉm cười gật đầu, "Cũng tốt."

Ôn Ngọc Thanh lặng lẽ đi ngang qua Khang Nhạc Di, người sau làm như không thấy, vui vẻ tiến thẳng lên khoác tay Sở Thiên Hàn, trong ba người tựa hồ là cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cái thế giới này quả nhiên là tràn đầy ngạc nhiên, lại có người khi người thứ ba đương cực kỳ cao hứng, dĩ nhiên, có thể mặt không đổi sắc trước mặt đối với mình hôn nhân người thứ ba đương sự càng thêm đáng giá mời bội.

Vợ tổng giám đốc Sở thị làm cho người ta kính nể..

Khang Nhạc Di dính vào trên người của Sở Thiên Hàn, thỉnh thoảng làm nũng, hoàn toàn không để ý tới cử động lần này sẽ làm người bên trong phòng ăn chú ý.

Sở Thiên Hàn vẫn bảo trì mỉm cười, thậm chí còn rất săn sóc ngồi ở đối diện gấp thức ăn cho bà xã, thỉnh thoảng hỏi thăm có hay không ngon miệng.

Bất luận kẻ nào gặp phải trường hợp kỳ lạ như vậy cũng không tránh được hai mắt nhìn lâu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Vợ, tình nhân? Rốt cuộc người phụ nữ này càng giống như là người vợ hợp pháp? Đáp án mọi người lòng dạ biết rõ. Loại chuyện lạ này bỏ qua thì thật là đáng tiếc.

Ngày đó báo chiều liền đăng hình bọn họ ở nhà hàng, Ôn Ngọc Thanh có chút bất ngờ, cô đã sớm dự đoán được, lần gặp phải Khang Nhạc Di quả nhiên đã gây nên phiền toái cho cô càng nhiều.

"Ngọc Thanh, Khang tiểu thư rất ăn ảnh a." Sở Thiên Bích nhìn hình trên báo rồi thêm bình luận, hiềm nghi." Đứng chung một chỗ với anh trai quả thật rất xứng đôi."

Ôn Ngọc Thanh hớp một ngụm trà xanh, chuyên chú nhìn tập văn xuôi trên tay. Có chút nhàm chán, lời người nhàm chán nói là hoàn toàn có thể xem nhẹ, giống Sở Thiên Bích giờ phút này.

"Ngọc Thanh, một chút dấm chị đều không ăn sao?" Sở Thiên Bích thật thất vọng nhìn người hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Ôn Ngọc Thanh liếc cô một cái khó hiểu, khẩu khí khẳng định trả lời, "Không cần thiết ghen." Ăn dấm người nào đều có thể, nhưng là Khang Nhạc Di này hoàn toàn không cần thiết.

"Con dâu, con biểu tình rất bình tĩnh nha, Thiên Hàn có phải hay không rất thất vọng?" Sở mẹ khâm phục nhìn con dâu.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, cô trả lời, "Lúc đó anh ấy rất hưởng thụ." Phải hình dung như vậy, nụ cười trên mặt từ đầu tới đuôi không có hòa tan, không phải là hưởng thụ lại thật sự không biết nên dùng cái gì hình dung từ rồi.

"Con cứ như vậy nhìn bọn họ ở trước mặt anh em em?" Sở ba gương mặt khó có thể tin. Con dâu nhà ông có phải hay không là một phụ nữ bình thường? Bất kỳ một người phụ nữ nào thấy tình hình như vậy đã sớm dội một chén nước.

"Lúc ấy quả thật không biết nên phản ứng làm sao, cho nên coi như cái gì cũng không thấy." Ôn Ngọc Thanh tiếp tục lật giấy nhìn xuống, cũng không nghĩ giải thích quá nhiều. Có một số việc trong lòng mình hiểu là tốt rồi, người ngoài vĩnh viễn sẽ không hiểu.

Sở gia hai người liếc nhau một cái, lần nữa khẳng định người trước mắt này tuyệt đối là thích hợp nhất đưa con nhà mình. Con trai cá tính kỳ quái, hợp với tính tình quái dị của con dâu quả thực là tuyệt.

Hình ảnh rất ấm áp, cha mẹ, vợ và em gái hài hòa ngồi quanh bàn cùng nhau nói chuyện trời đất, uống trà xem báo. Đây chính là điều mà Sở Thiên Hàn vào cửa đã thấy, anh không tự chủ được lộ ra nụ cười ấm áp. Anh thích hình ảnh như vậy, đây là điều mà nhiều năm qua anh vẫn theo đuổi, không nghĩ tới một ngày cũng có thể thực hiện. Khi còn bé cha mẹ hàng năm đi du lịch bên ngoài, sau khi trưởng thành càng ít gặp mặt. Chính mình thì bận tạo lập sự nghiệp, thời gian ở cùng em gái cũng có hạn, người một nhà khó có được cơ hội tụ họp một chỗ, giống như lúc này mọi người cùng ngồi trò chuyện, khung cảnh thật là ấm áp chưa từng có. Mà cô, vợ của anh làm được rồi.

"Ba mẹ, còn chưa ngủ à?"

"Chúng ta chưa buồn ngủ." Sở ba trả lời, sau đó vung tay lên trên tờ báo chiều, "Con mới cưới vợ, làm sao lại ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt như thế này? Ở trước mặt vợ, con cũng không muốn giải thích một chút sao?"

Sở Thiên Hàn đi tới bên cạnh Ôn Ngọc Thanh, hai cánh tay khép nhẹ, cúi đầu cho cô một cái hôn, "Bà xã, tâm tình không tệ a."

Cô không được tự nhiên nhích người, kéo ra một nụ cười, "Hoàn hảo."

Đón nhận ánh mắt hứng thú của cha mẹ, Sở Thiên Hàn cười hài lòng, "Vợ con một ít đều không để ý, còn cần con giải thích cái gì sao?" Mặc dù rất không hài lòng cô không có một chút biểu hiện ghen, nhưng là trực giác nói cho anh biết, cô chỉ là cho là không cần thiết ăn dấm với Khang Nhạc Di, cho nên tâm tình của anh không tính là quá tệ.

Sở mẹ thành khẩn nói: "Thiên Hàn, con không thể bởi vì vợ tin tưởng liền không cố kỵ gì a, con phải biết, vợ tin tưởng không có nghĩa là con có thể tùy ý làm bậy."

Sở Thiên Hàn ngồi bên cạnh Ôn Ngọc Thanh, vô cùng tự nhiên ôm vai của cô, giống như cặp vợ chồng lâu năm.

"Con hiểu rõ rồi, lần tới sẽ chú ý."

Sở Thiên Bích lầu bầu, "Một chút thành ý cũng không có."

Ôn Ngọc Thanh hé miệng cười khế. Sở đại công tử thật là quá qua quýt, cả Thiên Bích cũng nghe ra ngượng hấn không đồng nhất.

Sở Thiên Hàn lại gần tai Ôn Ngọc Thanh, nói nhỏ: "Cười đã chưa?" Anh yêu cực kỳ đáng vẻ cô thoải mái tự tại, so với lúc trước vẻ mặt cô đề phòng mình càng thêm hấp dẫn anh.

Ôn Ngọc Thanh thân thể lập tức căng thẳng, vành tai không tự chủ được nóng lên, ánh mắt lóe lên dừng lại ở trên sách, một chữ cũng không vào. Sự uy

hiếp của anh quá lớn.

Cảm giác được cô cứng ngắc, bờ môi giương nhẹ, Sở Thiên Hàn có nhiều hứng thú nhìn người trong ngực. Cô lại không được tự nhiên rồi, còn cố tình duy trì vẻ mặt bình tĩnh, loại cá tính trong ngoài không giống nhau, quả thật đáng bội phục.

"Khụ khụ." Sở ba ho nhẹ hai tiếng, chỉ đang nhắc nhở con trai đây là phòng khách, không nên xuất hiện hành động có giới hạn người xem, phải chú ý ở đây còn có một phụ nữ chưa lập gia đình.

"Con đi tắm rửa, mọi người tiếp tục nói chuyện đi." Sở Thiên Hàn tốt bụng bỏ qua cho Ôn Ngọc Thanh, để cho cô lần nữa tự do mà hô hấp.

"Anh hôm nay tâm tình không tệ." Sở Thiên Bích như có điều suy nghĩ nhìn hướng cầu thang. Thật lâu không thấy anh trai cười vui vẻ như vậy rồi, so với già cười không giống nhau, là không cùng một loại.

Sở mẹ mỉm cười liếc mắt nhìn người đang vui đầu vào sách, "Bởi vì chị dâu con cho nó đầy lòng tin." Trên cái thế giới này giá trị lớn nhất chỉ có người yêu mới có thể cho, mà con trai vô cùng may mắn đã có nó.

"Ngọc Thanh, em biết ngay, chị làm chị dâu em là thích hợp nhất." Sở Thiên Bích vui vẻ ôm bạn tốt, khoa trương đưa cô một cái thom.

Ôn Ngọc Thanh cười đẩy cô ra, "Thời tiết rất nóng, không cần ôm sưởi ấm."

Sở Thiên Bích bất mãn kháng nghị, "Nè, vừa rồi anh em ôm chị, làm sao chị lại không lên tiếng?" Sự đối xử khác biệt, cô muốn kháng nghị.

Động tác lật sách của Ôn Ngọc Thanh dừng lại, cười nhìn cô, cái gì cũng không nói. Có đôi khi không nói mới là đáp án tốt nhất.

Sở mẹ cười nói: "Ngốc, anh trai cùng con dĩ nhiên không giống nhau." Giữa vợ chồng thân mật là tự nhiên nhất.

Ôn Ngọc Thanh trong lòng cười khổ. Cô tuyệt không thích Sở Thiên Hàn thân mật, chẳng qua là ngại vì thân phận trước mắt, cô một chút cũng không thể cự tuyệt, huống chi mỗi lần Sở Thiên Hàn đến gần cũng làm cho cô tâm phiền ý loạn, không giải thích được liền mất đi tự chủ. Cô ghét loại cảm giác này, vô cùng ghét, cô có thói quen nắm giữ tất cả, mà Sở Thiên Hàn lại dễ dàng nắm giữ tâm tình của cô, đây không phải là hiện tượng tốt.

Buồn khổ tại trong lòng lặng lẽ tăng lên.

Kim đồng hồ chỉ hai giờ, trong phòng khách Sở gia bốn con dạ miêu (con cú) vẫn như cũ tinh thần tỉnh táo làm việc của mình.

Sở mẹ xem rạng sáng phát lại luân lý bi kịch, khóc không kim lòng nổi, Sở ba ở một bên chuyên cần đưa giấy lau, thuận tiện phục vụ cung cấp nước trà.

Sở Thiên Bích ngồi ở bạn tốt bên cạnh nhìn A tới tiểu thuyết, tác giả không khéo chính là Ôn Ngọc Thanh.

Ôn Ngọc Thanh chuyên tâm nhìn tập bản thảo trong tay, nghĩ cần bổ sung nhiều kiến thức hơn trong óc, để viết tiểu thuyết cấu tứ có thể chảy ra.

"Con dâu, chuẩn bị bữa ăn khuya thôi." Sở ba ngấm nhìn đồng hồ, đề nghị.

Ôn Ngọc Thanh gạt đầu, để sách xuống, đi vào phòng bếp, mặc dù tài nấu nướng của cô không tính là giỏi, nhưng so sánh với ba người không biết về nhà bếp, quả thực là đầu bếp trình độ đặc biệt.

Cảm giác có người ngồi xuống, Sở Thiên Bích vui vẻ nói: "Nhanh như vậy đã xong, tốt lắm?"

"Anh!" Cô giật mình nhìn bên cạnh người mặc bộ đồ ngủ.

Sở Thiên Hàn nói: "Thế nào, nhìn thấy anh có cần thiết giật mình như thế không?"

"Dĩ nhiên, bình thường lúc này anh cũng đã ngủ a."

"Anh cũng đói bụng." Anh trả lời như vậy.

"Là gối đầu một mình khó ngủ thôi." Sở Thiên Bích cười đến mặt mờ.

"Mẹ, TV diễn đều là giả, mẹ không cần mỗi lần xem đều lãng phí nước mắt, tổn thương thân thể." Sở Thiên Hàn không nhịn được nhắc nhở người mẹ đa sầu đa cảm, thật là không hiểu cái loại phim truyền hình đó xem có cái gì tốt.

"Thật ra thì khóc đối với phụ nữ mà nói là có ích, nước mắt có thể tổng ra khỏi cơ thể một chút độc tố." Ôn Ngọc Thanh bụng bữa khuya từ phòng bếp đi ra.

"Có thật không?" Sở Thiên Bích tò mò hỏi.

Cô gạt đầu khẳng định, "Dĩ nhiên, không tin ngày nào đó chị tìm tài liệu cho xem."

"Tốt, tốt, đúng rồi, chị chuẩn bị cái gì?"

"Canh trứng cùng sô-đa bánh."

"Rất đơn giản." Sở Thiên Bích không hài lòng lắm bữ môi.

Ôn Ngọc Thanh liếc cô một cái, "Không hài lòng có thể không ăn, chị không cưỡng ép."

"Em muốn, nhất định ăn." Tay chân cô nhanh chóng cướp được một chén. Chậm nữa sẽ không còn, tay chân cha mẹ thực nhanh, hơn nữa anh trai là khách không mời mà đến cũng rất quá đáng, một chút cũng không đỏ mặt bùng lên một chén rõ ràng thuộc về Ngọc Thanh liền ăn.

Không sao cả, nhún nhún vai, Ôn Ngọc Thanh đi vào phòng bếp, lại múc thêm một chén nữa mang ra ngoài.

Nhìn cô chọn chỗ ngồi cách mình xa nhất, Sở Thiên Hàn khẽ cười một tiếng, không ý kiến, chậm rãi uống canh, hưởng thụ hương vị đặc trưng của một gia đình. Khó trách cha mẹ cùng em gái đêm khuya cũng tụ tập tại phòng khách, người một nhà sống chung quả thật rất thoải mái. Cho dù làm chuyện của mình, nhưng biết người nhà đang ở bên cạnh, loại cảm giác an tâm đó nói không nên lời.

Nhìn nửa miếng bánh sô-đa bánh mình vừa cắn bị cướp đi, công khai bỏ vào trong miệng anh, Ôn Ngọc Thanh ngạc nhiên, chốc lát không quá thần trí. Tên vô lại trước mắt này thật sự là Sở Thiên Hàn sao?

"Ăn thật ngon." Ánh mắt lửa nóng của anh rơi trên làn môi đỏ thắm của cô, có điều ngụ ý mà nói.

Mặt ửng hồng, Ôn Ngọc Thanh che giấu cúi đầu đọc sách. Anh ta lại đang trêu đùa cô, cô ngày càng vô lực chống đỡ lại kiểu khiêu khích này, lòng đang bất tri bất giác lệch khỏi quỹ đạo lý trí.

"Bà xã, nên đi ngủ thôi." Anh rút sách trong tay cô, kéo tay, mặt thành khẩn nhìn cô.

Cảm nhận được ánh mắt hứng thú của bố mẹ cùng Thiên Bích, Ôn Ngọc Thanh không được tự nhiên cười một tiếng, "Đã muộn, ngày mai gặp mọi người."

"Ngày mai gặp." Bọn họ vui vẻ nói lời tạm biệt với cô.

Bị anh ôm trở lại phòng ngủ, Ôn Ngọc Thanh quả thật muốn nôn tới cực điểm. Cô thật một chút cũng không muốn trở lại phòng ngủ.

"Em còn chưa buồn ngủ." Cô lúng ta lúng túng mà nói, ánh mắt không dám hướng trên chiếc giường lớn kia.

Anh cười nhẹ một tiếng, "Anh biết rõ em không ngủ, giống như hằng ngày em đánh chữ đi, anh chỉ là có thói quen muốn nghe tiếng gõ bàn phím mà thôi." Mới ngắn ngủn nửa tháng, anh đã dính vào cái này tặc xấu, thật là làm cho anh rất bất đắc dĩ.

Đáy lòng thờ phào một hơi, Ôn Ngọc Thanh ngoan ngoãn lấy Laptop, leo lên giường, mở ra.

Bàn tay ấm áp vòng lên hông của cô, lồng ngực nóng dán lên phần lưng, "Bà xã, em thật tính để cho anh bị cảm dục sao?" Nhẹ nhàng ở vành tai cô, trên cổ hôn lên như lông vũ, nhanh chóng đem quần áo bỏ đi.

Ôn Ngọc Thanh mặt giống như thiêu cháy, thân thể cứng ngắc, một cử động cũng không dám, thậm chí ngay cả hơi sức đẩy anh ra cũng không có, hoặc giả ở sâu trong nội tâm của cô vẫn luôn đang đợi giờ khắc này đến.

"Em không ăn đêm, anh không vui, em cũng không muốn xoa dịu một chút tâm hồn bị thương của anh sao?" Anh đè cô dưới thân, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, ngón tay quấn vòng quanh mái tóc dài của cô.

"Em nhìn thấy anh. . . . rất hưởng thụ." Miệng hơi khô sấp, Ôn Ngọc Thanh gần như không tìm được thanh âm của mình.

Tà tà cười, anh cúi người đến bên tai cô nói nhỏ, "Anh hưởng thụ chính phản ứng bình tĩnh của em." Đối mặt với anh lúc cô tỉnh táo cùng vẻ luống cuống lúc này, làm cho anh rất vui vẻ, điều này chứng minh là cô quan tâm anh.

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Sở Thiên Hàn không cho cô giải thích bất cứ điều gì, tham lam hôn lên đôi môi đỏ mọng mà anh đã rất muốn có, tay cũng thăm dò xuống dưới. Anh đã nhìn đủ lâu, tối nay anh nhất định phải lấy được cô, mà cô dường như cũng không phải là rất kháng cự.

Đêm vẫn còn rất dài a.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đầu óc từ từ tỉnh táo lại, ánh mắt tiêu cự dần dần rõ ràng, Ôn Ngọc Thanh gập đầu gối ngồi ở đầu giường, vùi đầu ở giữa hai đầu gối, lâm vào cảm giác hồi hận.

Cô làm sao lại để cho mình đi tới tình trạng này? Nhìn trái tim của mình ngày từng ngày rơi vào tay địch, cô cảm thấy trước nay chưa từng khủng hoảng, duy nhất tâm là muốn để lại cho mình, có thể cái gì cũng không cần, chỉ cần bảo vệ lòng mình. Đã từng nhìn mẹ đau khổ vùng vẫy, cha hành động điên cuồng. Cô không cần yêu, không thương người khác, cũng không cần người khác yêu. Cho dù người kia là đối tượng cô đã từng thâm mến, bây giờ là chồng cô.

Không muốn cũng không cầu xin, bình thần im lặng vượt qua suốt cuộc đời là lý tưởng lớn nhất của cô. Nhưng, cái lý tưởng này hôm nay lại mọc cánh, cách cô càng lúc càng xa.

Bên trong phòng ngủ rộng lớn chỉ còn lại một mình cô, Sở Thiên Hàn đi làm, may mắn mình không cần lúng túng đối mặt với anh ta.

Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, hối tiếc cũng vô ích. Ôn Ngọc Thanh hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, đem tất cả phiền não ném ra sau, cô sẽ coi chừng cẩn thận tim của mình, chỉ mong có thể lưu lại.

Nhẹ nhàng cử động, đau nhức lan tràn toàn thân, cô không nhận được chau mày, cắn răng rời giường, đi vào phòng tắm rửa sạch thân thể, làm giảm đau nhức.

Mặc bộ đồ nhẹ nhàng đi xuống lầu, tính giải quyết vấn đề bụng đói, lại không ngờ phát hiện trong nhà có khách.

Khang Nhạc Di đang ngồi ở phòng khách cười rất vui vẻ, ngồi bên cạnh ngoài cha mẹ chồng còn có Sở Thiên Bích, khi nhìn cô ánh mắt hiện rõ là họ rất đói, quả nhiên cũng mới ngủ dậy không lâu.

Ôn Ngọc Thanh hiểu ý liền đi vào bếp.

Khang Nhạc Di có một chút âm trầm, sau đó tinh thần nhanh chóng hăng hái, nhiệt tình tiếp tục cùng người Sở gia nói chuyện tình cảm.

Cô ấy thật đúng là không thấy mệt. Nghe phía ngoài nói chuyện, Ôn Ngọc Thanh có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn là muốn ăn một chút gì đó rồi trở lại phòng ngủ, dù sao tối hôm qua lượng vận động quá lớn, thể lực tiêu hao rất nhiều, thật sự không có dư thừa tinh lực đi làm chuyện khác. Chẳng qua, gặp phải Khang Nhạc Di ở phòng khách, kế hoạch bị phá vỡ.

Cha mẹ ra phố, em chồng cũng đi, Sở gia to như vậy trừ cô cùng khách cũng chỉ có mấy người giúp việc.

Ôn Ngọc Thanh lười biếng nằm trên salon, trong tay đang cầm một quyển thi tập.

Khang Nhạc Di ngồi ở đối diện với cô, chấp nhận không có lại đây ngồi. Hành động của Ôn Ngọc Thanh như vậy, rõ ràng chính là cự tuyệt cô đi sang ngồi.

"Ngọc Thanh, rốt cục em tính bỏ rơi tôi bao lâu?" Sau nửa giờ yên lặng ở chung, cô không nhận được phá vỡ sự yên lặng.

"Chỉ cần bản không nên đến." Ôn Ngọc Thanh lạnh lùng trả lời, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

"Tôi tìm em ba năm, ba năm nha, em đối xử với tôi như vậy?"

"Không ai khiến chị tìm."

"Chẳng lẽ em một chút cũng không thông cảm ý định của tôi?" Khang Nhạc Di bị người thương tuyệt tình, yêu đồng tính không phải là lỗi của cô, sai là trước không nhận mình đồng tính.

Ôn Ngọc Thanh cuối cùng từ trong sách ngẩng đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn cô ta, "Chị, em vẫn câu nói kia, em không thích phụ nữ."

"Em từng nói không lấy chồng, nhưng vẫn lấy." Khang Nhạc Di tố cáo. Cô ấy nói với mình sẽ không lập gia đình, cô mới có thể cho là cô ấy chỉ nhất thời không thể tiếp nhận đồng tính luyến ái, vậy thì tương lai mình còn có cơ hội, kết quả gặp lại, cô ấy đã lấy chồng.

Vô lực thở dài, Ôn Ngọc Thanh nhức đầu mà nói: "Em lập gia đình cùng việc em có yêu phụ nữ hay không là hai việc khác nhau."

Khang Nhạc Di buồn bã nhìn cô, "Nhưng vì cái gì em chọn người tôi nhìn trúng?" Hiếm khi chính cô cuối cùng nghĩ thông, cũng là bị cha bức hôn, quyết định tìm đàn ông dễ gần, hơn nữa cũng đúng lúc chọn được đối tượng, Ôn Ngọc Thanh lại lần nữa xuất hiện, và lại dùng thân phận bà xã của người đó xuất hiện - đây quả thực giống như trò đùa của ông trời.

"Đại khái chúng ta tương đối đều gặp xui xẻo." Chỉ giải thích như vậy mới có thể làm cho mình dễ chịu hơn.

"Vậy tôi cũng quá xui xẻo rồi." Khang Nhạc Di nói ra sự bất bình. Năm đó nếu không phải là Ôn Ngọc Thanh xuất hiện, cô cũng sẽ không phát hiện

mình đồng tính, mà tại thời điểm cô chuẩn bị sửa lại cho đúng tính thì Ôn Ngọc Thanh lại xuất hiện, mà cũng lần thứ nhất hủy diệt kế hoạch cuộc đời của cô, cuộc đời của cô hai lần bị hủy bởi cùng một người, số phận của cô là đồng tính.

Ôn Ngọc Thanh liếc nhìn cô một cái, bất đắc dĩ thừa nhận, "Chỉ quả thật so với em gặp xui xẻo hơn."

Khang Nhạc Di bỗng đứng khóc lớn.

Ôn Ngọc Thanh bất đắc dĩ vừa buồn cười nhìn trường hợp mất khống chế. Khóc, đối với cô ấy mà nói có lẽ là loại thô lộ thôi. Ít nhất đó cũng là một loại hạnh phúc a, nhớ năm đó, lúc mẹ mất, cô ngay cả lệ cũng chảy không ra được.

Hai người trong phòng khách, một chuyên tâm thương tiếc cuộc sống bất hạnh của mình, một đang cảm thì tập mất lim dim.

Sở Thiên Hàn vội vã chạy về nhà, vào cửa liền thấy một bức tranh như vậy, rất —— kỳ lạ!

Do dự một chút, anh quyết định không quấy rầy Khang Nhạc Di đang thương tâm, rón rén đi tới bên người bà xã, đem khoác lên trên người cô chiếc áo. Không nghĩ tới động tác này làm người đang thiu thiu ngủ tỉnh dậy, Ôn Ngọc Thanh mở to đôi mắt, hoang mang nhìn gương mặt tuấn tú ở trước mặt mình.

"Sở Thiên Hàn?" Tại sao anh ta trở về?

"Bà xã, muốn ngủ thì trở về phòng ngủ đi, cần gì cố gắng?" Anh thương tiếc đem tóc cô kẹp lại.

"Có khách." Cô hơi hồi phục lại tinh thần.

Khang Nhạc Di ngừng khóc, khóc cho Ôn Ngọc Thanh nhìn cùng khóc cho người khác nhìn thì tuyệt đối không giống nhau, nhất là trước mặt cái người đã cướp người yêu của cô, cô càng không muốn để cho anh ta thấy.

"Sở Thiên Hàn, bất kể anh đã hay chưa lấy vợ, tôi sẽ tuyệt đối không buông tha anh." Cô lấy ý chí chiến đấu, muốn khiêu chiến vận mệnh.

"Bịch" một tiếng, tập thơ trong tay Ôn Ngọc Thanh rơi xuống đất, thần sắc quái dị nhìn ý chí chiến đấu của người kia, im lặng không nói gì.

Sở Thiên Hàn cười nói: "Vô cùng cảm tạ cô khẳng định sự hấp dẫn của tôi, có thể bị Khang tổng hâm mộ tệt nhân vinh hạnh."

Người này thật là da mặt dày a! Ôn Ngọc Thanh ở một bên âm thầm khinh bỉ.

"Chỉ có tôi tài mao song toàn mới có tư cách nhất đứng ở bên cạnh người như anh." Khang Nhạc Di giọng nói chắc chắn làm cho người khác nghĩ rằng cô ấy mới đúng là con dâu Sở gia.

Thì ra cao thủ chân chính ở chỗ này. Ôn Ngọc Thanh vô cùng xấu hổ.

Mặc dù hai người này so về tài sản bối cảnh hoặc là tướng mạo đều là vô cùng xứng đôi, đứng chung một chỗ cũng thật xứng, nhưng có thể hay không cầu xin anh ta không cần như vậy coi trời bằng vung? Nói dễ nghe là biểu hiện tự tin, khó nghe một chút chính là lòng tự tin quá độ, đưa đến tự cao tự đại.

"Theo lý thuyết quả thật như thế." Sở Thiên Hàn gật đầu phụ họa.

Trong lòng Ôn Ngọc Thanh lặng lẽ nhóm lên một ngọn lửa. Hai người này rất quá đáng, coi cô không tồn tại sao? Cho dù cô quả thật đáng đáp cách xinh đẹp hơn một đoạn. Được rồi, là kém rất nhiều đoạn, nhưng bọn họ có thể ngầm hiểu hay không?

"Em tốt nhất nên trông coi anh ta cho kỹ, nếu không anh ta ở bên ngoài ăn vụng lúc đó em đừng kêu khóc với tôi." Khang Nhạc Di bỏ đi sự khiêu khích.

Sở Thiên Hàn cười thỏa mãn, "Khang tổng cứ yên tâm đi, tôi sẽ ở ăn no nhà mới ra ngoài, sẽ không ở bên ngoài bụng đói ăn quàng."

Ánh mắt Khang Nhạc Di có thể so với dung nham xuyên thấu Ôn Ngọc Thanh, để cho mặt cô không khống chế ửng hồng. Lời này của Sở Thiên Hàn quá rõ ràng rồi, anh ta không biết xấu hổ, cô thực sự lưu tâm.

"Đàn ông là không chịu được trêu chọc động vật."

Ôn Ngọc Thanh không tự chủ gật đầu phụ họa lời nói của Khang Nhạc Di. Nói đàn ông là động vật dựa vào nửa người dưới suy tính, thật ra thì hình dung rất thật, ít nhất trong tiểu thuyết của cô thường miêu tả như vậy.

"Em cũng thấy rõ ràng đúng không, nếu không em sẽ không đồng ý." Khang Nhạc Di biểu tình thoáng qua vui vẻ.

Tiếp thu được ánh mắt chất vấn của Sở Thiên Hàn, Ôn Ngọc Thanh quyết định vẫn là thức thời. Anh hùng kết quả phần lớn quá thảm thiết, không làm cũng được."Theo khoa học điều tra biểu hiện, phái nam hormone phân bố tương đối tràn đầy, không cách nào khống chế tình dục là bình thường."

"Tôi hiểu, dù sao Liễu Hạ Huệ cũng chỉ ra có một mà thôi." Khang Nhạc Di khinh bỉ quét qua nửa thân dưới của Sở Thiên Hàn.

Ôn Ngọc Thanh bị ghen một chút. Đúng vậy, đàn ông có thể cung cấp chứng minh bọn họ có thể chịu đựng khảo nghiệm ví dụ thực tế quá ít, ngay cả

Liều Hạ Huệ hôm nay cũng bắt đầu bị người ta nghi ngờ.

"Chị, cái vấn đề này chúng ta ngay trước mặt người trong cuộc mà thảo luận có thể quá mức rồi hay không?" Ôn Ngọc Thanh len lén liếc nhìn Sở Thiên Hàn, cảm giác anh ta mặc dù đang cười, nhưng thật ra thì rất đáng sợ.

"Em bắt đầu lo lắng?" Khang Nhạc Di đuổi sát không buông.

Sở Thiên Hàn trong mắt lạnh thoáng qua, rất không hài lòng có người trắng trợn khích bác quan hệ vợ chồng bọn họ, nhưng bờ môi cười vẫn như cũ tạo nhã ảm áp, "Đa tạ Khang tổng quan tâm đến tính phúc của vợ chồng chúng tôi, nhưng mà tôi thực sự cho là chuyện này không đáng để Khang tổng cố ý chạy đến nhà thảo luận, lại càng không đáng để cô kích động đến mức khóc nức nở."

Anh ta rút cuộc không ngừng khoác áo da dê, dùng lời độc ác như vậy. Trục giác Ôn Ngọc Thanh cho là mình lách người tương đối khá, lạng lẽ từ trên ghế salon trượt xuống, từ từ động đậy thân thể, ý đồ bằng phương thức không ai để ý thoát khỏi chiến trường. Cô thật không nghĩ tham dự mặc cho một lúc có thể tiêu hao thể lực chiến đấu.

Sở Thiên Hàn lại không muốn để cho cô chạy đi, với tay tới liền đem cô ôm vào lòng, nhúu mày cười mà nói: "Bà xã, em định đi đâu?"

Cô cười gượng hai tiếng, "Em không muốn quấy rầy anh cùng chị ấy nói chuyện, mọi người có thể có vấn đề cần tán gẫu."

"Chúng ta không ở công ty, mà là ở trong nhà."

"Vậy thì đến công ty nói đi." Cô đề nghị, càng lúc càng cảm giác mình có khả năng làm vợ hiền.

"Anh từ công ty trở về không phải là sẽ quay lại, phía ngoài giao thông cũng không cho phép lãng phí thời gian."

"Vậy thì ở nhà nói đi, em pha cho mọi người ảm trà." Trái tim thở dài ba tiếng, cô chính là mệnh khổ a, trước mắt một nam một nữ này, mặt ngoài nhìn đều là Nhân Trung Long Phụng, nhưng tính tình đều xấu xa vô cùng, hết lần này tới lần khác cùng nhau đều có hứng thú với mình, thật không hiểu được nên kiêu ngạo sức quyến rũ của mình vô hạn hay là đi trong miếu cúi chào.

"Trên bàn trà còn chưa nguội." Sở Thiên Hàn hài hước nhìn biểu tình khó xử của cô, ánh mắt nhìn, liếc về áo ngủ của cô, cổ áo lộ ra một mảnh dẫu tây, ánh mắt nóng lên, cảm giác toàn thân nhiệt lượng đều tập trung vào một điểm phía dưới.

Nhìn thất tron mắt anh đột nhiên hiện lên dự vọng, Ôn Ngọc Thanh bị dọa cho sợ đến tại chỗ, khuôn mặt thất sắc. Không phải đâu, anh ta giày vò một đêm nhanh như vậy liền khôi phục? Cô cảm giác phía trước đột nhiên một mảnh hắc ám

"Thật ngại, em vào toilet." Người đang trong thời điểm khẩn cấp thường mất sự tỉnh táo, suy nghĩ của Ôn Ngọc Thanh vừa lóe lên trong đầu đã nói ra ngay cả mình cũng cảm thấy là lấy cớ.

Sở Thiên Hàn ra khỏi lộ ra nụ cười dung túng, buông tay để cho cô thuận lợi thoát thân.

Mặc dù khuôn mặt tươi cười, nhưng Khang Nhạc Di lại cảm thấy sống lưng lạnh cả người, cảnh giác nhìn hẩn.

"Khang tổng, chuyện nhà của tôi thật sự không dám khiến cô phí tâm, nếu không đại khái tôi sẽ đem bản hợp đồng của chúng ta làm cho rối loạn, dù sao việc xấu trong nhà sẽ ảnh hưởng tâm tình của tôi."

Ánh mắt Khang Nhạc Di căng thẳng, cổ cười, "Cũng tốt, dù sao hợp đồng hợp tác quả thật liên lụy rất lớn." Người đàn ông này rút cuộc lộ ra bộ mặt Tiểu Diện Hồ rồi, giọng nói uy hiếp cũng có thể không chút để ý nói ra, khẩu khí phải giống như đang nói chuyện thời tiết.

"Ở lại cùng nhau ăn cơm đi, mặc dù chỉ là chuyện thường như cơm bữa, nhưng bảo đảm ngon miệng."

"Không, đột nhiên tôi nhớ ra công ty còn có việc, xin phép, lần sau có cơ hội lại nói."

"Thật là tiếc, vậy thì lần sau đi."

"Đúng, không thể làm gì khác hơn là lần sau rồi."

"Đi thông thả nha."

"Không cần khách khí, Sở tổng không cần tiễn."

Nghe bên ngoài hai người đối thoại, Ôn Ngọc Thanh quả thật rợn cả tóc gáy. Trên thương trường mọi người quả nhiên đều nham hiểm, thật may là cô không có lựa chọn làm thương nhân, nếu không nhất định bị chết rất thảm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hồng rồi, có tiếng bước chân bên ngoài phòng rửa tay rồi, không cần nghĩ cũng biết là Sở Thiên Hàn.

"Bà xã, em bị đau bụng rồi sao? Có muốn anh giúp em chuẩn bị thuốc không?"

Nghe giọng nhạo báng cùng quan tâm, Ôn Ngọc Thanh cho là nếu quả thật mình là bệnh nhân, nhất định xông ra đập bẹp anh ta, nhưng là cô không phải, cô chỉ là sợ đầu sói ngoài kia.

"Giọng nói như vậy thật không thích hợp quan tâm bệnh nhân." Giọng nói không tự chủ vừa oán trách cùng làm nũng.

"Cần anh đi vào ôm ra không?"

"Như vậy càng không thành ý." Cô lườm bâu. Cô chính là không muốn anh ta ôm mới trốn được bên trong.

"Mọi người trong nhà đi đâu rồi?" Sở Thiên Hàn rất rảnh rồi tựa vào tường phòng rửa tay cùng với cô nói việc nhà.

"Em gái anh đi shopping, ba mẹ cũng ra ngoài."

"Mà em ở nhà chiêu đãi khách?" Anh hứng thú nhướn mày.

"Không có cách nào, đại khái bọn họ cho là một mình em đấu với tình địch, trường hợp quá mức máu tanh, cho nên lựa chọn tự động tránh xa." Căn bản họ có ý để lại cho cô một chiến trường rộng rãi để chiến đấu. Sở Thiên Bích trước khi đi vẫn không quên đưa cô một ánh mắt khích lệ "Cố gắng lên, em ủng hộ chị", thật là đủ rồi.

Nhất thời im lặng, tiếp theo anh thích thú hỏi, "Em làm gì mà Khang Nhạc Di khóc?"

Quả nhiên, Sở Thiên Hàn cũng được di truyền tính tò mò Sở gia.

"Chính là chị ấy nhất thời đau buồn, nên đã khóc." Mặc dù so với sự thật có chút không đúng, nhưng căn bản vẫn là thật.

"Oh." Lộ ra ánh mắt nghi hoặc, anh hiểu ra một chút hành động và lời nói của Khang Nhạc Di đối với Ôn Ngọc Thanh, nhất thời nét mặt bí hiểm đứng lên, nhìn cửa phòng rửa tay đóng chặt, anh chậm rãi lộ ra nụ cười sâu xa.

"Bà xã, anh về phòng lấy văn kiện rồi đến phòng khách bồi em, có chuyện gì gọi anh."

Ôn Ngọc Thanh ở bên trong thở một hơi dài nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện ra đôi tay đều đã ướt mồ hôi. Cô thật không biết phải đối mặt với anh như thế nào!

Trở lại phòng ngủ lấy được văn kiện, ánh mắt Thiên Hàn lưu luyến nhìn về giường lớn, trong đầu không khỏi hiện lên tối hôm qua vui vẻ thoải mái, không thể phủ nhận, khi phát hiện tâm thần xử nữ của cô thì anh hưng phấn mừng như điên, tựa như lấy được bảo bối.

Một vật trên đầu giường hấp dẫn ánh mắt của anh, anh đi tới cầm nó lên - về mặt nhanh chóng trở nên u ám, theo bản năng nắm chặt vật trong tay, gần như muốn bóp vỡ nó.

Anh mang tâm trạng tức giận đi xuống lầu, vừa thấy người ngồi ở trên ghế sa lon nhân nhả ăn trái cây thì lại thay về mặt trước sau như một mỉm cười.

"Lấy được tài liệu rồi?" Vừa gặm táo vừa hỏi.

"Em nghỉ ngơi cho tốt, anh tới công ty."

Nhìn bóng lưng Sở Thiên Hàn bước nhanh rời đi, Ôn Ngọc Thanh khẽ nhướn mày, thật kỳ quái! Bộ dạng anh vừa rồi mới muốn ở nhà làm việc, thế nào giờ lại chạy về công ty đi làm?

Mặc kệ, cô rút cuộc có thể không bị quấy rầy giấc ngủ, thật tốt!

Vừa đến công ty, Sở Thiên Hàn gọn gàng dứt khoát giao cho người thư ký vẫn còn ở lại làm thêm giờ một nhiệm vụ sau đó trở về phòng làm việc.

Thư ký của Sở Thiên Hàn rất buồn bực nhìn mấy viên viên thuốc trong tay. Tổng giám đốc quay trở lại thì đưa cho anh một nhiệm vụ rất kỳ quái - tìm những viên vitamin cùng loại giống y như đúc với viên thuốc này, ngay cả nhãn mác cũng không cho, quả thực là cố ý gây khó khăn.

"Hi, Thừa Chính, ông ở đây phát ngu cái gì vậy?"

Thư ký đang ngăn người cầm thuốc Sở Thiên Hàn đưa cho đột nhiên bị giật mình, ngẩng đầu nhìn Lý Tử Minh, giống như trong sa mạc thấy ốc đảo."Tử Minh, ông tới thật đúng lúc."

Lý Từ Minh cười không có ý tốt: "Tôi cảm giác giống như đột nhiên mình biến thành chúa cứu thế, để tôi đi soi gương nhìn sau lưng có đôi cánh không."

"Không cần soi, nhất định ông không làm thiên sứ được." Cả ngày luôn lách sơ hở của luật pháp để giúp người xấu làm việc, thiên đường không có tiêu chuẩn như vậy.

"Vậy tôi sẽ không giúp ông rồi, ác ma cũng không có tâm tư đi trợ giúp người khác." Từ Minh giữ vững lập trường.

Xem đi, sắc mặt âm hiểm của luật sư liên lập tức lộ ra rồi. Tề Thừa Chính liếc anh ta một cái, chấp nhận đi vào thang máy. Anh làm sao lại không nhớ Sở Thiên Hàn cùng Lý Từ Minh đều là ác ma? Sắp xếp anh làm thư ký riêng, có làm hay không? Anh cũng là đàn ông mà.

Vừa vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Lý Từ Minh liền hỏi: "Thiên Hàn, rốt cuộc ông giao cho thư ký việc quý quái gì đó? Mặt của anh ta giống như bị tảo bốn ba năm." Loại tâm tính này anh hoàn toàn ghen tỵ. Tề Thừa Chính đáng đáp xinh đẹp, hai người đứng chung một chỗ luôn bị anh ta cướp đi danh tiếng, anh rất khó chịu.

"Ông ghen tỵ nhan sắc của anh ta, thật là nhỏ mọn." Người ngồi ở sau bàn làm việc hài hước nhướn mày đối với việc hai người nhiều năm tranh đấu không biết mệt mỏi.

"Chớ nói sang chuyện khác, rốt cuộc ông sai anh ta làm việc gì?"

"Ông lại tới đây làm gì?" Anh nói sang chuyện khác, không muốn nói tới chuyện nhà.

Lý Từ Minh cười nịnh bợ, "Có thể đến nhà ông thăm hỏi chị dâu một chút không?" Anh đã lâu muốn xem chuyện vui, kềm chế lâu như vậy thực không dễ.

Sở Thiên Hàn xem thường nhìn hắn, "Thu hồi nước miếng của ông lại, bà xã tôi không phải là người mà ông có thể động đến."

"Không dám, không dám, cả gan hỏi ông một câu, cuộc sống vợ chồng ông hạnh phúc không?" Lý Từ Minh sắc mặt giống bà tám nhồi người trên bàn làm việc, cặp mắt hiện quang nhìn bạn tốt.

Sở Thiên Hàn không chút khách khí tung lên một cước, Lý Từ Minh linh hoạt lui về phía sau, cất tiếng cười to, "Hiểu, nhất định là ông chưa thỏa mãn dục vọng, thật không biết ông lấy vợ làm gì."

"Chúc mừng ông ——" Sở Thiên Hàn cố ý dừng một chút, sau đó mồm miệng nói rõ ràng: "Đã đoán sai." Nhớ lại tối hôm qua thật tuyệt vời, bờ môi không tự giác giờ lên, ý nghĩ hoàn toàn chưa trở về.

"Thì ra là thịt béo miệng đã được ăn, có muốn tôi đưa phần quà tặng không?"

"Từ Sở thị lấy quà tặng của ông nha, tôi không ngại."

"Này, Sở đại lão bản, đó là tâm huyết bản thân kiếm được, ông đừng ác quá nha."

"Nói rõ ý đồ đến đây của ông đi, ông với mác đại luật sư hôm nay thế nào lại rảnh rỗi như vậy đặc biệt chạy tới tìm tôi nói chuyện phiếm?"

Lý Từ Minh phấn khích bùng bùng đến gần lần nữa, "Nghe nói ngày hôm qua ông được lên trang đầu cuốn giải trí rồi, qua nhiều năm như vậy rốt cuộc có người dám trắng trợn viết cuộc sống riêng của ông, không đơn giản nha." Chịu không nổi, Lý Từ Minh thở dài.

Sở Thiên Hàn không biến sắc cười một tiếng, "Muốn cho bọn họ viết dĩ nhiên có thể viết rồi."

"Ông nói nếu là bà xã mới của ông biết chân tướng đằng sau chuyện này, có thể tự tay đâm chổng không?" Anh lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ vọng.

"Tôi nhiệt liệt đề nghị ông đi hỏi cô ấy." Sở Thiên Hàn cười gian trá.

"Hình như tôi nghĩ được mùi vị âm mưu." Lý Từ Minh nhún mày.

"Danh tiếng hắc bạch lưỡng đạo đại luật sư Lý cũng sẽ sợ?"

"Mặc dù chiêu kích tướng này đã cũ rồi, nhưng quả thực tôi rất muốn đi xem hồ lô bán gì."

Sở Thiên Hàn ánh mắt lợi hại bắn xuyên qua.

Lý Từ Minh cười ha ha. Thoải mái a!

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, bên trong phòng làm việc hai người liếc mắt nhìn nhau, Sở Thiên Hàn đưa tay cầm lên.

"Sở Thiên Hàn, mau đi giúp em gái bảo bối của anh trả tiền." Thanh âm Ôn Ngọc Thanh chán nản truyền tới.

"Thiên Bích thế nào?"

"Cô ấy ra ngoài không mang theo ví, bây giờ đang ở quán chờ người mang tiền đến." Hai cô mới vừa tiến vào phòng đẹp lần nữa lại bị buộc bỏ dở giấc ngủ, quả thật không có công lý.

"Em đang ở đâu?" Anh cảnh cáo người khác không cho dựa vào quá gần.

Mắt Lý Tử Minh nếu không thấy, sẽ nhìn dán vào.

"Anh còn dám hỏi, em trừ ngủ bù còn có thể làm gì?" Ôn Ngọc Thanh thiếu chút nữa đã hét lên, lại nằm xuống đầu để trên gối, ngay cả mắt đều lười phải mở.

Lý Tử Minh nén cười. Chuyện cơ mật giữa hai vợ chồng, hôm nay quả nhiên kiếm được.

Sở Thiên Hàn hơi cười, "Em thật sự muốn cho người khác chế giễu?"

Ôn Ngọc Thanh im lặng chốc lát, sau đó thanh âm cất cao, "Thay em chuyển lời đến anh ta, bảo anh ta đi chết đi." Thật không ngờ lại có người tính xấu giống người nhà Sở gia, thích nghe lúc vợ chồng nhà người ta đang nói chuyện điện thoại, nếu để cho cô biết là ai, nhất định sẽ giết anh ta.

Sở Thiên Hàn cười ha ha.

Lý Tử Minh sờ sờ lỗ mũi, lâu bầu nói: "Như vậy đã bốc hoá à?"

"Nhớ đi giúp em gái anh." Dặn dò một tiếng cuối cùng, rồi điện thoại im bật.

Sở Thiên Hàn than nhẹ một tiếng, phê bình kín đáo vào điện thoại di động nói: "Cũng không cho hôn tạm biệt, cứ như vậy cúp máy."

"Tôi tương đối tin tưởng cô ấy sẽ cầm con dao hướng về phía ông." Lý Tử Minh lại nhào người bên cạnh.

"Đại luật sư Lý, về việc có người làm trở ngại quan hệ vợ chồng xin hỏi nên khiếu nại như thế nào?" Ánh mắt anh sắc nhọn, giọng nói êm ái hỏi.

Lý Tử Minh nghiêm chỉnh làm bộ suy tư, sau đó rất khẳng định trả lời, "Vậy thì phải xem tình huống mà định ra rồi, ông tin chắc người kia làm trở ngại đến cuộc sống vợ chồng ông?"

"Là quan hệ vợ chồng." Anh đính chính.

"Không khác biệt lắm." Mặt cười.

"Đối với một người làm theo luật mà nói, tôi vô cùng hoài nghi sự chuyên nghiệp của ông."

"Không sao, chỉ cần ông không quên giao phí cố vấn là tốt rồi, xin cứ việc chất vấn."

Tiếng chuông lần nữa vang lên, cắt đứt sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người đàn ông này.

Sở Thiên Hàn nhướng mày. Cô ấy lại gọi tới.

"Sở Thiên Hàn, cầu xin anh về sau theo sát cha mẹ của anh 24h." Ôn Ngọc Thanh phát điên quất. Cô chỉ muốn ngủ mà thôi, tại sao trời cao ngay cả một chút xíu tâm nguyện cũng không đồng ý?

"Lúc này là ba mẹ." Hiểu rõ gât đầu, Sở Thiên Hàn đã đoán được tám chín phần. "Bọn họ thì thế nào?"

"Giống với em gái anh." Cô hét lớn. Người của Sở gia thương lượng với nhau sao lại cùng lúc giống nhau như thế.

Anh có thể hiểu tâm trạng của cô. Một người thích ngủ như mạng, dưới tình huống rất thèm ngủ bị người khác quấy rầy nhiều lần, cô quả thật nên phát điên. "Bọn họ sao không gọi điện thoại cho anh?"

"Vậy thì xin anh kiểm điểm chỗ thất bại của mình một chút rồi, cần gì hỏi em?"

"Nếu bọn họ tìm là em, em cần gì tìm anh?"

"Là chuyện nhà của anh, không tìm anh chẳng lẽ tìm người ngoài?"

"Cho phép anh nhắc nhở em, hiện tại em là con dâu của Sở gia." Sở Thiên Hàn khó miệng mím chặt, không thích cô vẫn vạch rõ giới tuyến.

Trầm mặc.

"Em ngủ rồi sao?" Sở Thiên Hàn nhẹ nhàng hỏi. Nếu như cô thật ngủ rồi, anh cũng không muốn quấy rầy đến giấc ngủ của cô.

"Dưới tình huống này em còn ngủ được à, chỉ có thể nói em đã sắp ngủ rồi." Cô cắn răng nghiêng lợi trả lời.

"Anh sẽ phải người đi tìm bọn họ, nhưng xin hỏi một chút, bọn họ hiện nay đang ở đâu?"

Im lặng một chút.

"Bọn họ nói là ở trung tâm thương mại lớn nhất, phồn hoa nhất Đài Bắc." Quả thật làm cô học máu.

Lần này Sở Thiên Hàn cũng học máu.

Cha mẹ quả thật làm cho người ta rất quan tâm.

Lý Tử Minh lần nữa phát ra tiếng cười sáng khoái.

"Lý Tử Minh, làm phiền ông, cũng may ông theo chân bọn họ biết rõ nơi nào."

Mây đen tựa hồ chiếm cứ đến đỉnh đầu, Lý Tử Minh oán giận nhìn chăm chăm nụ cười của Sở Thiên Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Tuy nói người tới là khách, chủ nhân phải tiếp đãi thật tốt với khách. Nhưng, nếu như người khách nói rõ ý định bắt lương đến đây chỉ để xem cuộc vui, thân là chủ nhà có phải không cần để ý hay không?

Ôn Ngọc Thanh vừa ăn dưa hấu, vừa yên lặng suy tư.

Bên trái, bố mẹ chồng tay cầm dưa, bên phải em chồng cũng cầm dưa hấu, động tác ba người cùng con dâu mới của Sở gia ngồi đối diện vị kia giống nhau như đúc, tập trung tinh thần ăn dưa hấu, từng miếng từng miếng đưa vào trong miệng. Lý Tử Minh phát hiện buồn bực, bọn họ một chút ý tứ đãi khách cũng không có, trong mắt trừ dưa hấu ở trên tay, dường như không quan tâm điều gì khác.

Anh háng giọng nhắc nhở bọn họ trong tay khách, ư nửa miếng dưa hấu nhỏ cũng không có.

Giương mắt nhìn anh ta một cái, Ôn Ngọc Thanh phá vỡ sự yên tĩnh, "Cổ hòng anh Lý không thoải mái?"

Khóe mắt anh khẽ run, "Tôi rất khát." Nói như vậy đủ rõ ràng chứ?

"Còn dưa hấu ở trong tủ lạnh, chúng ta tính buổi chiều mới ăn." Lời nói Ôn Ngọc Thanh được ba vị Sở gia nhất trí gạt đầu.

Hắc tuyến của Lý Tử Minh sau đầu thành một đường nhỏ.

"Phốc." Có người không khách khí bật cười.

Lý Tử Minh ánh mắt phóng hoả trừng qua. Trên cầu thang, một người đang thông dong đi xuống chính là tổng giám đốc đương nhiệm Sở thị Sở Thiên Hàn tiên sinh sao? Anh mặc quần áo ở nhà, dáng vẻ lười biếng.

"Nhà ông đãi khách càng lúc càng kém." Anh ta bắt mắt tỏ cáo.

"Anh quấy rầy thời gian ngủ của bọn em." Sở Thiên Bích nhỏ giọng nói thầm.

Lý Tử Minh xem thường nhìn qua, "Sở đại tiểu thư, em cũng không phải là heo, cả ngày không có việc gì cũng chỉ biết trêu chọc người lớn." Trừ đáng đáp bên ngoài cũng không tệ lắm, còn lại đều không tốt.

Lời này dường như động chạm tới nhiều người đang tức giận, bởi vì đồng thời có bốn đôi mắt lườm tới.

"Tôi xin lỗi." Thử thời mới là tuần kiệt, Lý Tử Minh không ngu ngốc.

"Thiên Hàn, tôi nhớ ông từ trước đến giờ không có Chủ nhật, thế nào hôm nay lại ở nhà?" Nói sang chuyện khác là một lựa chọn sáng suốt.

Sở Thiên Hàn gần như liếc anh ta một cái, đến quầy bar rót ly nước đá, "Đàn ông có gia đình đương nhiên không giống như trước." Nếu không phải là anh ta đến chơi không đúng lúc, anh còn có cơ hội bắt bà xã chăm sóc một chút, cho nên, anh cũng rất bất mãn với vị khách này. Sao không chọn buổi chiều hãy đến chứ? Hay là định tới ăn điểm tâm? Mặc dù Sở gia không ngại cung cấp cơm canh, nhưng là chủ nhà đã đoán được mục đích của khách, nên khó tránh khỏi bị phân biệt đối xử như thế.

"Tôi gì ông phải kích động tôi, tôi là người làm chứng cho hôn nhân của ông nha." Lý Tử Minh nhẹ nhàng nhắc nhở anh.

Sở Thiên Hàn quay về phía anh ta "Ông chú ý cho tôi."

"Sở thái thái ——" một câu vừa thoát ra khỏi miệng, mới phát hiện sai lầm thật lớn, đang ngồi cùng Sở thái thái còn có già trẻ Sở gia, mà họ cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn anh.

"Sở thiếu phu nhân, " Lý Tử Minh trịnh trọng hỏi, "Có thời gian có thể nói chuyện riêng một chút không?"

Ánh mắt Ôn Ngọc Thanh nhìn Sở Thiên Hàn cùng Lý Tử Minh chần chờ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Hình như có chuyện gì mà cô không biết, hơn nữa còn có liên quan đến bản thân cô.

"Bà xã, em cho là ngay trước mặt ông xã đồng ý hẹn với một người đàn ông xa lạ là rất sáng suốt sao?" Sở Thiên Hàn đương nhiên ngồi vào bên cạnh bà xã, không khách khí đoạt lấy thìa đào xo dưa ăn.

Ôn Ngọc Thanh xem xét người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu đối diện. Nhìn qua cũng biết anh ta là một người thành đạt, mặc dù chưa biết nghề nghiệp gì, nhưng cảm giác nghề nghiệp rất tốt "Anh ta cũng không tính là người xa lạ, nếu như anh ta thật sự là người chứng hôn." Cô nghĩ, nghe nói vừa phải là nhân chứng vừa là luật sư soạn thảo hợp đồng.

"Em tin chắc mình đã từng nhìn thấy anh ta?" Sở Thiên Hàn chế nhạo nói. Lúc ấy cô ngủ say như chết.

Cô mặt không đổi sắc nói: "Ít nhất em tin tưởng lời nói của luật sư." Đem đĩa nhét vào trong tay Sở Thiên Hàn, tiêu diệt ý đồ động tay động chân của anh đối với mình .

Lý Tử Minh đắc ý lờm Sở Thiên Hàn một cái, giọng nói chân thành tha thiết bày tỏ, "Tôi lấy nhân cách bảo đảm cô sẽ không hối hận khi nói chuyện cùng tôi."

"Khó nói." Ôn Ngọc Thanh đứng dậy đi qua bàn rót hai ly trà lạnh, đưa cho anh ta một chén, người đó biểu tình cảm động đến rơi nước mắt, "Nói không chừng sau khi nói chuyện với anh xong tôi sẽ hối hận, không biết có khi là may mắn." Cúi đầu uống trà, cô cố gắng che giấu vẻ mặt.

Lý Tử Minh nhìn thật sâu, liếc mắt một cái chen vào Sở Thiên Bích ngồi bên cạnh cô. Trên trán cô chợt lóe lên trải qua tang thương mới hiểu, không biết là hạnh phúc nói ra dễ dàng, nếu trải qua lại nói ra ngoài tất nhiên không thể dễ dàng.

Cảm giác được hai luồng ánh mắt bắn tới trên người mình, Lý Tử Minh hoàn hồn, đột nhiên phát hiện nhìn chăm chú vợ người khác quá lâu, không khỏi áy náy cười một tiếng.

"Thiên Hàn, rất lâu không có đến thư phòng ông ngồi, có thể cho tôi mượn dùng một chút không?" Hần nháy mắt.

Sở Thiên Hàn thất vọng đau khổ, mỉm cười nói: "Chỉ cần ông không phá hủy nó, dùng như thế nào cũng không quan trọng."

Nhìn bọn họ cùng nhau đi vào thư phòng, đáy mắt Ôn Ngọc Thanh xẹt qua một đạo ánh sáng. Bọn họ hình như có chuyện gì muốn mật đàm, bóng thoáng cảm thấy hình như có liên quan đến mình.

Vừa vào thư phòng, Sở Thiên Hàn không chút khách khí cho bạn tốt một quả炸弹, "Nhớ cô ấy là vợ tôi, không phải là phụ nữ chưa chồng." Mới vừa rồi thật muốn móc mắt của hắn.

Lý Tử Minh bị đau che bụng, buồn bã nhìn hắn, "Ông lòng dạ quá hẹp hòi, tôi chỉ là nhìn nhiều một chút mà thôi."

"Một cái đều không cho nhìn lâu." Ở chung càng lâu, Sở Thiên Hàn liền càng cảm giác Ôn Ngọc Thanh tản ra khí chất nhàn nhạt mê người, rất dễ dàng khiến đàn ông chú ý, cho nên hắn nhất định phải tiêu diệt hết thảy.

"Được, không nhìn." Lý Tử Minh giơ tay lên đầu đầu hàng, "Nhưng, ông thật hiểu rõ cô ấy sao? Tôi cảm giác về mặt cô ấy vừa rồi giống như cất giấu sự thống khổ rất lớn."

"Lý Tử Minh ——" Sở Thiên Hàn cau kinh kêu lên. Thật may là thư phòng có thiết bị cách âm tốt, nếu không nhất định khiến người bên ngoài kinh ngạc.

Lập tức Lý Tử Minh nhanh chóng tránh xa. Không tốt, dẫm lên cái đuôi con cạp, không ổn, thật sự không ổn!

"Tôi chỉ là đề nghị ông điều tra tìm hiểu rõ một chút." Vội vàng nói ra hoài nghi của mình, hắn biết quả炸弹 của Sở Thiên Hàn cứng bao nhiêu nhưng một chút hứng thú cũng không có, "Trực giác của luật sư rất chuẩn, nhất là tôi." Cuối cùng, không quên tự mãn một chút.

"Hừ!" Sở Thiên Hàn khinh thường trừng mắt một cái, cũng nghiêm túc tự hỏi, lát sau nói: "Tôi sẽ tìm hiểu lại." Lúc trước anh vẫn cảm thấy tư liệu về cô quá mức đơn giản, giống như bị người nào đó cố ý sửa chữa.

Nhìn vẻ mặt bạn tốt, Lý Tử Minh giật mình, "Thì ra là ông cũng hoài nghi."

Sở Thiên Hàn lườm hần một cái, "Tôi cũng không phải ngu ngốc." Huống chi đối với người mình yêu, anh đương nhiên sẽ để ý có những gì liên quan rồi.

"Tôi hiểu, ai cũng đều biết tổng giám đốc Sở thị cũng không phải ngu ngốc." Lý Tử Minh khẽ nói. Xét thấy một con hổ hoài nghi vật sở hữu, hần hữu ích nói nhiều thì tốt hơn.

Nửa giờ sau, hai người đàn ông này kể vai sát cánh ra khỏi thư phòng, xem ra trò chuyện với nhau thật vui.

"Vú Trinh, buổi trưa Tử Minh muốn ở lại dùng cơm." Sở Thiên Hàn khoái trá phân phó.

"Biết, thiếu gia."

Sau đó Sở Thiên Hàn đi tới bên người đang chuyên chú đọc sách, cúi người nhìn lên, lập tức gương mặt tuấn tú hiện ra một mảnh ngu giận mình ——

Hai người thiếu niên xinh đẹp trong bức tranh khoả thân đang. Ân ái! Tư thế cơ thể vẽ rõ ràng trong sáng, ngay cả vẻ mặt cũng vô cùng. sinh động!

"Bà xã ——" Anh khẽ gọi.

"A!" Ôn Ngọc Thanh bị dọa cho sợ đến mức đem manga cầm trong tay hất xuống mặt đất. Anh ta nghĩ hù chết cô à?

"Em xem loại sách này?" Ánh mắt rất kinh khủng nhìn cuốn manga rơi xuống đất.

Ôn Ngọc Thanh mặt không khồng chế được ửng hồng. Anh ta nhất định đã thấy cái kia. Cô lúng ta lúng túng nói: "Đây là của Thiên Bích." May mắn không phải chính cô.

"Sở Thiên Bích." Ánh mắt nhìn thẳng em gái đang vui đùa vào đưa hấu, "Tháng sau tiền tiêu vặt giảm một nửa."

"Tại sao?" Sở Thiên Bích kêu thảm thiết, thiếu chút nữa kích động đem vỏ dưa hấu đập trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh trai cho hả giận.

"Em mua sách độc hại cho vợ của anh." Anh đem sách nhặt lên, cầm tội chứng đưa ra.

"A!" Sở Thiên Bích sững sờ. Cô đâu đọc Ngọc Thanh? Cái này rõ ràng là Ngọc Thanh giới thiệu mình xem a! Đầu năm nay thế nào trắng đen chẳng phân biệt được à? Cô há mồm định giải thích, nhưng nhớ đến sau này còn phải dựa vào gốc cây đại thụ bền chắc Ôn Ngọc Thanh để hưởng bóng râm, vì vậy rung rung gánh chịu tội lỗi.

"Bà xã, có chuyện muốn cùng em thương lượng." Anh kéo qua ở một bên xem cuộc vui để thưởng thức cô.

Ôn Ngọc Thanh có loại cảm giác không ổn, "Chuyện gì? Anh nói đi." Có chết cũng không chịu di động nửa bước.

Khỏe môi anh giương nhẹ, tiến tới bên tai cô, "Chuyện giữa vợ chồng, em nhất định muốn ở trước mắt mọi người bắt anh nói ra sao?" Anh không thể nào để ý rồi.

Cô cắn răng nhìn chằm chằm anh, rất muốn biến ra một thanh kiếm để đâm chết anh. Anh đoán cô không dám làm ầm lên, ô. Thật đáng buồn chính là thật sự cô không dám làm ầm lên, da mặt cô mỏng chứ sao.

Đành cam chịu xấu hổ bị anh cưỡng ép trở về phòng ngủ, Ôn Ngọc Thanh chỉ kém không có tiết mục đưa tiễn cùng phòng khách.

"Này, anh không phải muốn quá phận a." Vừa vào cửa Sở Thiên Hàn đã lộ ra vẻ mặt lang sói.

Gương mặt cười đậm đặn, trong mắt chứa dục vọng, "Ai kêu em muốn xem cái loại sách đó, để cho anh không thể không hoài nghi mình cố gắng không đủ."

"Không ai bảo anh nhìn lên." Cô tránh sang bên cạnh, có chết cũng không chịu để cho anh đụng. Cô tuyệt đối không muốn bị dày vò chết đi sống lại.

"Chuyện cho tới bây giờ, em ngoan ngoãn cam chịu số phận đi." Anh duỗi bàn tay, đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu nhớ mùi phần nụ hôn nóng bỏng.

"Tránh ra. Không cần." Ôn Ngọc Thanh gãy giữa, do xúc động chuyển thành mềm nhũn. Người đàn ông này đã biết rõ vùng mẫn cảm của cô, quả thực là ác ma.

Nhẹ nhàng gặm nhai da thịt trắng nõn của cô, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người cô, bàn tay uốn lượn xuống thẳng nơi quan trọng.

"Cho anh."

Trong Ôn Ngọc Thanh lý trí cùng tình dục tranh đấu, hút một ngụm không khí, trực giác muốn khom gối đập anh một đòn chí mạng ——

"Anh yêu em."

Muốn chết a, người đàn ông này lại có thể biết vào lúc này nói ra một câu nói như vậy. Ôn Ngọc Thanh ngẩn ra, trái tim hát vang bài ca đưa đám.

Thời điểm khi anh đi vào trong cô, theo bản năng cô nghĩ đẩy anh ra, nhưng ngược lại càng làm anh mãnh liệt hơn, hoả dục càng tăng.

Nước mắt hoà với tiếng thở dài, cùng tiếng thở dốc của đàn ông đan vào thành một khúc nhạc trầm bổng du dương hoàn mỹ.

Anh nhìn người phía dưới liều mạng cắn chặt hàm răng không chịu phát ra tiếng rên. Móng tay của cô cũng cắm vào bên trong thịt của anh, nhưng cố chấp không chịu kêu thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sở Thiên Hàn tăng nhanh tốc độ, tà ác muốn nhìn cô mất khống chế, cùng anh leo đến đỉnh dục vọng.

Anh ta không phải là người. Trong mắt cô để lộ ra điều đó, hung hăng lưu lại dấu vết hoan ái trên lưng anh, rốt cuộc cũng phải phát ra thanh âm mãnh liệt.

Người đàn ông thoả mãn gằm nhẹ, hoàn toàn giải phóng, lật người nằm ở bên cạnh cô, đem hoàn toàn thương yêu kéo cô vào trong ngực.

"Sở Thiên Hàn, tên khốn kiếp này, cách xa tôi xa." Ôn Ngọc Thanh tức giận nhìn người đàn ông bên cạnh, tay chân bần rùn đến nỗi ngay cả hơi sức đạp anh ra đều không làm được.

"Đừng làm rộn." Anh trấn an vỗ vỗ đầu cô.

Đừng làm rộn? Rốt cuộc là ai đang nháo? Ôn Ngọc Thanh bốc hỏa, không biết lấy ở đâu ra sức lực, một cước liền đạp đem người lăn xuống giường, đem chăn quấn lên người rồi nhảy xuống giường.

Sở Thiên Hàn vui sướng bật cười, đưa tay liền tóm được cô đang có ý đồ đi vào phòng tắm, hơi dùng chút lực liền đem cô lần nữa kéo vào trong ngực, con ngươi đen lại, cười không có hảo ý, "Thì ra là, em mỗi lần nói mệt là gạt anh, tinh thần rất tốt nha, vậy thì tái chiến mấy lần thôi."

"A ——" Ôn Ngọc Thanh thét chói tai, tay chân luống cuống cầm chăn che thân. "Anh anh. không biết xấu hổ." Ánh mắt cẩn thận liếc xuống vật không nên ngắm. Vật kia lại có thể lại "Đứng dậy" rồi, rõ là.

Mãnh liệt đem chăn gỡ ra, quăng ra xa, anh lần nữa thành công đè trên người cô, cười đến tà tứ, "Bà xã, cho anh ăn no là nghĩa vụ của em, không thể giờ trò nha."

"Dục vọng của anh như động không đáy, ai có thể làm cho no bụng." Cô tiếp tục giãy giụa, mặt cũng hồng đến giống như trái cà chua.

"Em nha." Đưa tay tóm hai tay của cô, cúi người hôn lên hai má môi đỏ mọng, lúc này có vẻ có chút om sòm, đem dánh vẽ không cam lòng cùng tức giận của cô hết thảy nuốt vào bụng.

"A. Nạt người. Xuống địa ngục đi. Dừng lại." Ôn Ngọc Thanh tức giận miệng mắng lớn, không bao giờ nghĩ phải nhỏ giọng lại, dù sao phòng ngủ cách âm rất tốt.

Một phòng toàn mùi hoan ái, Ôn Ngọc Thanh nằm trên giường một chút động cũng không có, chỉ có con ngươi phóng hỏa để lộ ra một bụng đầy tức giận cùng không cam lòng. Tại sao người đàn ông kia lại có tinh thần sáng khoái ôm chính mình tự đi tắm, thuận tiện lau cho cô? Không công bằng!

"Bà xã, sắp đến giờ cơm trưa, em thật không dậy nổi sao?" Sở Thiên Hàn cười thoả mãn cúi người nhìn.

Cô không muốn động, không có nghĩa là cô không thể di chuyển, không nói hai lời, cầm gối ném qua.

Dễ dàng bắt được gối, anh cười đến vô cùng vui vẻ, hướng cô nháy mắt mấy cái, suy nghĩ nói: "Bà xã, đột nhiên anh phát hiện ra, thể lực em hình như tiềm lực vô hạn a." Liếc qua thân thể của cô. Rõ ràng phải mệt mỏi đến buồn ngủ —— ít nhất trước kia mỗi lần đều vậy, hiện tại anh không thể không hoài nghi cô là cố ý giả bộ để gạt mình.

Trong lòng căng thẳng, Ôn Ngọc Thanh lấy tức giận che giấu sự hốt hoảng trong lòng, "Đầu heo toàn tình dục."

"Em muốn cùng nhau đi xuống không?" Anh rất nghiêm túc hỏi.

"Đương nhiên là em muốn đi xuống, nếu không không phải là nói cho người phía dưới biết vừa xảy ra chuyện gì sao?" Bất mãn lâu bầu, cô từ từ xuống giường, mở tủ quần áo, cau mày quét qua những bộ quần áo kia, nhìn lại toàn thân một chút không có một chỗ da thịt nào còn lành lặn, chán ghét cầm lấy một bộ quần áo thoải mái, đây là Sở đại công tử nói rõ muốn mua quần áo tình nhân, cô vô cùng chán ghét, nhưng trước mắt hình như chỉ có nó mới có thể che lấp dấu vết hoan ái trên người.

Nhìn vợ chồng Sở thị một trước một sau xuống lầu, hơn nữa Sở mẫu tinh thần sáng khoái đến thần tiên cũng biểu tình hâm mộ, Lý Tử Minh nở nụ cười ái muội.

Sở Thiên Hàn hào tâm liếc nhìn hần một cái, không thêm so đo.

"Thiếu phu nhân, Thiên Hàn cùng cô nói chuyện gì đến nửa ngày?" Lý Tử Minh nhìn đồng hồ một chút, tiếp tục nói: "Gần hai giờ đồng hồ a."

Lạnh lùng liếc xéo hần một cái, Ôn Ngọc Thanh thân nhiên nói: "Nếu có thể nói cho anh biết thì vừa rồi anh ấy đã nói ở phòng khách."

Lý Tử Minh cảm thấy xấu hổ sờ sờ mũi. Vị Sở thái thái này có chút sắc sảo, cảm giác không phải là người dễ bị người khác ăn hiếp.

"Ngọc Thanh, buổi chiều chúng ta đi dạo phố." Sở Thiên Bích vui vẻ nằm sấp quay lại.

Ôn Ngọc Thanh thờ ơ nói: "Chị nhớ hình như anh trai em muốn giảm một nửa tiền tiêu vặt của ai đấy."

"Dùng của chị mà." Sở Thiên Bích cười nói.

Khoẻ miệng khẽ giật, cô bất đắc dĩ lắc đầu. Thôi, dù sao hóa đơn cũng không phải là mình trả, không bằng để Thiên Bích dùng, thuận tiện giúp mình xả tức.

"Em gái, anh nói em có thể dùng thẻ của chị dâu sao?" Sở Thiên Hàn nhìn sang.

"Cũng không nói không thể dùng a, còn nữa, tại sao anh không chịu cho em thẻ phụ?" Sở Thiên Bích nhảy về phía trước.

"Về sau ông xã em sẽ cho." Sở Thiên Hàn nhún nhún vai. Thẻ phụ anh chỉ đưa bà xã của mình.

Sở Thiên Bích bị động đến tự ái lập tức nói: "Em nhất định phải gả cho một người cực kỳ giàu có."

"Vậy thì cố gắng đi câu rùa vàng là được rồi, chỉ cần em tham gia vào các vũ hội dạ tiệc thượng lưu, mỗi một lần luôn có cơ hội gặp được, chúc em may mắn". Bối bối, Ôn Ngọc Thanh không thể nào nghiêm túc đề nghị.

Sở Thiên Bích bị đá kích, "Tại những nơi đó toàn là người không ra gì, tinh thông mọi trò ăn chơi, so với em còn có thể tồi tệ hơn, em gả để nuôi hần sao?"

Lý Tử Minh mặt chế nhạo, nói nhỏ: "Thiên Bích, mặc dù em học hành không đến nơi đến chốn, nhưng cũng tự biết mình biết ta nha."

"Lý Tử Minh đáng chết, anh rất vui khi trong lòng em đau khổ phải hay không?" Sở Thiên Bích hung hãn nhào qua. Tức chết cô, ba ngày hai bữa liền tới cửa đá kích cô, quả thật cho là cô cùng sùng vật để giết thời gian là giống nhau.

Ôn Ngọc Thanh nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ nhìn hai người đùa giỡn.

"Em có cảm giác bọn họ rất xứng đôi hay không?"

Đột nhiên giọng nói Sở Thiên Hàn xuất hiện ở bên tai, dọa cho cô sợ đến tức giận trừng mắt nhìn anh, "Anh không thể đánh tiếng trước sao?" Kể từ khi tới Sở gia, hệ thống thần kinh của cô trước nay chưa có khiêu chiến, chuyện cũ lại thường nảy ra để cho cô buồn bực.

"Ông chủ, bà chủ, cơm được rồi, muốn ăn cơm chưa?" Vũ Trình cung kính đứng ở trước mặt chủ nhân hỏi.

Sở ba nhìn sang Sở mẹ, Sở mẹ nhìn sang ông, đồng loạt nhìn xuống bụng, đồng thời buồn bực than thở, vừa mới ăn dưa hấu quá nhiều, dường như chưa tiêu hoá hết.

"Ăn cơm thôi." Sở Thiên Hàn mở miệng. Anh đói bụng, vừa rồi thể lực tiêu hao quá nhiều, anh muốn bổ sung năng lượng.

Ôn Ngọc Thanh thảm thán, đối với Vũ Trình mỉm cười, "Vũ Trình, buổi chiều nhớ chuẩn bị thêm đồ ăn cho ba mẹ." Rất khó cự tuyệt ánh mắt cha mẹ chồng, cảm giác nếu không thỏa tâm nguyện của bọn họ hần sẽ rất tàn nhẫn.

"Em sẽ làm hư bọn họ." Sở Thiên Hàn lắc đầu, ánh mắt có chút không đồng ý.

Cô xem thường bối bối. Không tới hai tháng, sẽ không làm hư bọn họ, khoảng cách mình rồi đi càng lúc càng gần, cô đột nhiên có chút không muốn rồi đi, chán ghét khinh bỉ, tự rửa mình hai tiếng.

Sở Thiên Hàn cứng rần bắt được tay của cô, đáy mắt thiêu đốt chính là không thể bỏ qua Liệt Diễm. Cô đang suy nghĩ chuyện rồi đi, trước đây không

lâu vẫn còn ở dưới người mình thân hình quyen rũ rên rĩ, quay sang lại là thái độ phân biệt rõ ràng, anh ghét tình hình như vậy, vô cùng ghét.

Buồn bực nhìn ánh mắt tức giận của anh, "Làm sao vậy?"

Cố gắng đè nén tức giận xuống, buông tay ra, anh chuyển sang ôm vai cô, cười nói: "Không có sao, đi ăn thôi." Anh sẽ không cho phép cô rời đi, cô tốt nhất là sớm chấp nhận, đời này chỉ có thể làm con dâu Sở gia.

"Ngọc Thanh, khẩu vị thật tốt, vừa rồi rõ ràng cùng chúng ta ăn nhiều thứ a." Trên bàn cơm Sở Thiên Bích vô cùng khâm phục nhìn người đang vui đầu vào ăn cơm.

Ôn Ngọc Thanh không được tự nhiên hơi mím môi, không để ý đến.

Lý Tử Minh trong đầu buồn bực cười trộm. Cô gái ngốc này, đó là bởi vì người khác làm cho chị dâu cô tiêu hao quá nhiều thể lực chứ sao.

Sở Thiên Hàn không để lại dấu vết ở dưới bàn đá hấn một cước, về mặt Lý Tử Minh lập tức khôi phục bình thường, chuyên tâm ăn cơm.

Cơm nước nhanh chóng kết thúc, Ôn Ngọc Thanh đứng dậy đi lên lầu, chỉ chốc lát sau xuống, đem một tấm thẻ đưa cho Sở Thiên Bích, "Thiên Bích, buổi chiều chị có việc, không cùng em đi dạo phố được, thẻ cho em."

"Một người đi dạo rất buồn." Sở Thiên Bích oán trách.

Cô khẽ cười nói: "Chị cảm thấy em đi một mình vô cùng thoải mái vui vẻ, có phải cảm thấy không có ai giúp mang đồ rất phiền toái hay không?"

Sở Thiên Bích cười có chút chột dạ.

"Chị tin tưởng Lý tiên sinh sẽ rất vui lòng đưa em đi dạo." Ôn Ngọc Thanh cười tào nhả nhìn Lý Tử Minh, lập tức cảm nhận được bản thân cùng bạn tốt Sở Thiên Hàn giống nhau.

"Buổi chiều anh vừa đứng không có việc gì." Anh biết nghe lời đáp lại.

Sở Thiên Bích suy sụp. Cô không muốn cùng người đàn ông này đi dạo.

"Ngọc Thanh, buổi chiều rốt cuộc có chuyện gì à?" Cô trơ mặt lắc lắc cánh tay chị dâu.

"Khang học tỷ tìm chị uống trà."

"Không cho phép em đi." Sở Thiên Hàn lập tức phản đối. Căn cứ vào những gì anh quan sát, người phụ nữ kia ý không ở trong lời, cô ta hi vọng lấy được là bà xã của mình! Anh tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, đầu năm nay còn phải cùng phụ nữ giành bà xã, thật là bất đắc dĩ.

"Nè, Ngọc Thanh, chị không sợ bị cô ta tạt axit à?" Sở Thiên Bích hỏi.

Ôn Ngọc Thanh cười chắc chắn, "Cô ấy sẽ không làm vậy."

Sở Thiên Hàn bực tức trong lòng. Cái loại phụ nữ biến thái kia dĩ nhiên sẽ không, cô ta chỉ nghĩ làm như thế nào phá hoại tình cảm vợ chồng anh, sau đó lấy được Ôn Ngọc Thanh.

"Em đi cùng chị được không?" Sở Thiên Bích đột nhiên phát hiện chuyện đi dạo phố không thú vị bằng chuyện này.

Ôn Ngọc Thanh kiên quyết lắc đầu, "Không được."

"Anh đi cùng em?" Sở Thiên Hàn xung phong nhận việc.

"Càng không được, hai người phụ nữ hẹn hò anh đi cùng làm gì?" Cô lườm anh một cái.

Nhưng người phụ nữ kia là biến thái! Sở Thiên Hàn lần đầu không thể nói ra ngoài, trong lòng thật khó chịu a.

"Đúng là, anh, khi đàn ông các anh uống rượu, phụ nữ chúng em cũng sẽ không đi cùng nha." Sở Thiên Bích chen vào.

"Tháng sau trên tài khoản của em không có một xu." Sở Thiên Hàn lộ nụ cười thần nhiên đối với em gái nói.

"A ——" Sở Thiên Bích cực kỳ bi thảm thét chói tai. Không có tiền? Trực tiếp giết chết cô còn hơn.

"Thẻ của chị, em cầm." Ôn Ngọc Thanh lúc này vô cùng thần nhiên thành người hậu phương.

Phần cơm của Lý Tử Minh thiếu chút nữa phun ra. Vị Sở thái thái rõ ràng cùng ông xã đối kháng, bội phục, bội phục.

"Ngọc Thanh, chị thật tốt." Sở Thiên Bích mừng như điên lao về phía vị thiên sứ trong lòng, tặng cô một cái ôm, khiến anh trai trong nháy mắt sắc mặt xanh mét.

"Thiên Bích, nếu như em không muốn về sau cũng không tiền xài, tốt nhất buông chị dâu em ra." Lý Tử Minh ho nhẹ hai tiếng, quyết định cứu vị tiểu thư ngu ngốc này.

Sở Thiên Bích lập tức buông Ôn Ngọc Thanh ra.

Sở Thiên Hàn đem bà xã nhét vào trong ngực, kể từ khi biết tính cách thật của Khang Nhạc Di, anh bây giờ đối với cái ôm đồng tính với bà xã mình luôn đề phòng, cho dù là em gái của mình cũng không thể được.

Đột nhiên nhớ lại từ hồi lớp mười em gái anh bắt đầu há mồm ngậm miệng đều Ngọc Thanh này, Ngọc Thanh nọ, cho tới bây giờ loại thái độ cuồng nhiệt cũng không có biến mất. tính mẫu bán mị. Chẳng lẽ Thiên Bích đồng tính. Không được, anh tuyệt đối không cho phép em gái anh có loại háo sắc kia, hơn nữa đối tượng có thể là bà xã của mình.

"Tử Minh, tới đây." Ngoắc ngoắc tay, ý bảo có lời mật đàm.

Lý Tử Minh buông chén đĩa xuống, đi theo anh vào thư phòng.

"Ngọc Thanh, anh trai làm cái gì?"

"Người bị điên." Ôn Ngọc Thanh khề nói, giọng lên khoe miệng lại mang nụ cười xấu xa. Xem ra, anh hình như là biết Khang Nhạc Di đồng tính, thậm chí em gái mình cũng đề phòng, thực sự làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Cho tới nay, Ôn Ngọc Thanh đều cho rằng đi dạo phố là chuyện vô cùng lãng phí sức lực, nhưng vì để tránh bị phái nữ chê là ấu trĩ, cô còn mỉm cười ủng hộ phụ nữ đi ra đường, shopping thả ga, dù sao cũng không phải là phá của cô, cần gì lo lắng cho họ.

Gả vào nhà giàu có, lên làm Sở thiếu phu nhân được mọi người hâm mộ, cô mới phát hiện thì ra cuộc sống của một phu nhân thật là nhàm chán!

Nếu như cô ham ngủ, cứ yên tâm mà ngủ, ngủ vô độ cũng sẽ không có ai dám nói nửa lời. Giả sử cô thích khoe khoang sự giàu có, xin cứ quẹt thẻ, quẹt bạo mấy tờ cũng không quan trọng. Nếu không thì, liên lạc một đám người, tụ hội trà chiều, có thể cho cô thời gian vui vẻ.

Tóm lại, cuộc sống có tiền lại nhàn rồi, khiến Ôn Ngọc Thanh không chịu nổi. Kể từ khi bị mấy người cùng khu kéo đi tham gia tụ tập, cô liền quyết tâm lần sau ai mời cũng không đi.

Hôm này, thoát khỏi cha mẹ chồng luôn luôn kèm cặp, nhân tiện đem em chồng quảng cho vị đại luật sư kia, hiện tại cô có thể tự do tự tại đi dạo.

Thật ra thì không có nơi nào để đi, Ôn Ngọc Thanh đi không mục đích ở trên đường nửa ngày, sau đó lên ghế ven đường nghỉ ngơi mười phút, cuối cùng vẫn phải đi về phía quán nước, từ từ uống ly nước cam, nhân tiện quan sát người đi đường.

Thời tiết rất nóng, không phải là lúc thích hợp để đi ra ngoài, nhưng người đi đường vẫn như cũ rất nhiều, chứng minh người rảnh rỗi quả thật không phải số ít. Người đi làm vội vã, ở đây cùng thời gian, mà người nhàn rỗi sẽ rất chậm này thì đồng nhìn một chút, tây đi dạo một chút.

Hiện đại ở thành thị mỗi người mỗi vẻ, cũng chịu được cuộc sống áp lực không thấy được, không sờ được.

Nhìn một hồi lâu sau, lấy laptop mở ra, tiếp tục không có gõ, đây là cuộc sống mà cô muốn, cô đã muốn. Sở Thiên Hàn tham gia phá vỡ cuộc sống đó.

Như có điều suy nghĩ chống cằm nhìn phía trước, đột nhiên cảm giác trong lòng trống rỗng, tựa như cảm giác mất mát mỗi lần làm xong bản thảo.

Còn hai mươi ngày nữa sẽ hết hạn hợp đồng. Bắt đầu từ ngày nào, cô cũng không nhớ rõ, chính là mấy ngày tâm tình nhưng dần dần thay đổi hứng thú, do vội vàng, sợ hãi, tự nhiên biến thành quyền luyến cũng mất mát.

Ánh mắt đột nhiên dừng tại biển tên trên bậc thềm toà cao ốc phía trước. Tại sao? Cô tự nhiên lựa chọn quán bar ở đối diện Sở thị? !

Tức giận nhìn Sở Thiên Hàn thích ý từ từ bước đến chỗ cô, hiện tại muốn tránh cũng không kịp, chỉ có thể nhắm mắt tiến lên.

"Hi, bà xã, thay vì ngồi chỗ đối diện nhìn anh, sao không trực tiếp vào phòng giám sát." Anh nhướn mày hài hước, thường thức đáng về tức giận trong lòng của cô nhưng không cách nào xả ra.

"Em chỉ là thấy mệt nên đi tới nơi này, thuận tiện nghỉ ngơi một chút mà thôi, bất quá, lần sau em sẽ nhớ rõ ràng vị trí địa lý." Không muốn tốn hơi thừa lời, nhưng cứ tự nhiên mà nói ra.

Sở Thiên Hàn buồn bực cười hai tiếng, "Điều này chứng tỏ duyên phận của chúng ta là do trời định."

Ôn Ngọc Thanh trừng mắt tức giận: "Coi như là duyên phận, nhưng nhất định là nghiệt duyên." Thiệt là, chọn chỗ nào không chọn, chọn quán này để vào, hôm nay đúng là không nên ra cửa, về sau phải nhớ xem giờ hoàng đạo rồi mới ra ngoài, tránh cho mọi chuyện không thuận lợi.

"Tóm lại có duyên là được rồi, vào bên trong cho mát một chút đi, nhìn em đang rất nóng." Anh quan tâm giúp cô lau mồ hôi trên trán.

"Không. Không, nơi này quan sát rất tốt." Không được tự nhiên đưa mắt hướng tới đoàn người, bỏ qua người bên cạnh đang làm cô chần chột, cũng hết sức bỏ qua mấy điều hoà hấp dẫn cô.

"Em nóng như vậy rồi, lừa mình dối người rất khá sao?" Anh cười lắc đầu, nhìn tay chân cô không ngừng ra mồ hôi.

Này trách ai? Còn không phải là vì anh ta! Ôn Ngọc Thanh vừa lau mồ hôi trong lòng lẩm bẩm. Cô là vì căng thẳng mới ra mồ hôi, nhưng cũng không thể nói rõ là bởi vì anh ta.

"Anh còn chuẩn bị hội nghị, không có thời gian quấy rầy em." Anh thả mồi.

Lý trí ngăn cản cô không được đi, cô lại nghe mình nói: "Được rồi."

Hắc hắc! Đáy mắt Sở Thiên Hàn thoáng qua một chút gian trá, cô vợ bé nhỏ của anh quả nhiên dễ lừa.

Thư ký riêng của Sở Thiên Hàn là con trai, lại là đàn ông đấy! Hơn nữa còn là một chàng trai vô cùng bánh.

Đại não của Ôn Ngọc Thanh chết tại chỗ hai giây, thiếu chút nữa xúc động muốn cầu mình, dụi mắt.

Nhìn cô vừa ra thang máy đã nhìn chăm chăm vào mặt Tề Thừa Chính, cho đến giờ phút này, Sở Thiên Hàn rốt cuộc hiểu được mỗi lần Lý Tử Minh kêu Tề Thừa Chính là "nhân yêu" (gay) trong lòng là cảm giác như thế nào.

Trước kia cảm thấy có hình dạng này được vui tai vui mắt, và không cần phải lo lắng sẽ xảy ra tình yêu thư ký trong phòng làm việc, thật là một chuyện không tệ, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy gương mặt xinh đẹp kia cực kỳ chói mắt, ước gì có thể biến anh ta thành bộ mặt quỷ dạ xoa.

Người trước mặt này không điểm lệ, cũng không phải là một cô gái khí chất uyển chuyển, Tề Thừa Chính cảm thấy hoang mang, trừ ngũ quan bên ngoài thanh tú làm cho người ta có cảm giác thoải mái, thật sự cô không thể nào làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc, nhưng cô lại được Sở Thiên Hàn che chở điều mà trước đây chưa từng xảy ra. Lại nói mới vừa rồi ở trước cửa sổ sát đất Sở tổng giám đốc nhìn qua, bởi vì thấy thoáng qua bóng dáng của bà xã, liền cho dừng hội nghị hàng tháng đang diễn ra một nửa rồi chạy nhanh như chớp, để lại các vị quan trọng trong công ty ngơ ngác.

"Bà chủ."

Ôn Ngọc Thanh chớp mắt mấy cái, xác định người đàn ông này thật sự là người, không phải là mình ảo giác, cô cười híp mắt.

"Nhân vật chính BL lý tưởng nhất trong suy nghĩ của tôi." Không nhận được bị người kiềm chế quá chặt, lập tức vùng khỏi cánh tay, chăm chú đánh giá từ trên xuống dưới, còn lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Sở Thiên Hàn cúi đầu nhìn tay mình. Mới vừa rồi. Ánh mắt nguy hiểm của anh nhắm lại, thật không ngờ cô có thể dễ dàng thoát khỏi tay anh, quả thật giống như uống nước thoải mái tự do.

Cảm giác mình giống như cừu non chờ đấng giá, sống lưng Tề Thừa Chính có chút lạnh. Tục ngữ có câu, không phải là người một nhà không vào một cửa, người này cùng Sở Thiên Hàn tính tình đều xấu xa, anh nên giữ khoảng cách.

"Tôi đi pha coffee." Anh lấy tốc độ xưa này chưa từng thấy biến mất ở phòng trà.

"Anh đừng chạy." Ôn Ngọc Thanh làm sao có thể buông tha cơ hội nhìn gần trai đẹp.

"Bà xã." Sở Thiên Hàn vô cùng tức giận, duỗi tay đem người ôm trở lại, kéo thật mạnh thiếu chút nữa đâm vào eo.

"Sở Thiên Hàn, anh làm gì đấy? Sao lại cản đường em?" Ôn Ngọc Thanh thét lên. Hình dáng người đàn ông lý tưởng của cô!

Cô lại còn dám lớn tiếng như vậy, đúng là bị sắc đẹp dụ dỗ, ngay cả che giấu tâm tư cũng không. Ánh mắt Sở Thiên Hàn càng thêm lạnh lùng. Quả thật quá mức! Anh ở bên cô lâu như vậy, cũng không thấy cô lộ ra vẻ mặt yêu thích như thế này, hoàn toàn đánh vào lòng tự tin về nhan sắc của anh.

"Em ngay trước mặt ông xã mình nhìn người đàn ông khác chảy nước miếng, không cảm thấy rất quá đáng sao?" Anh ôm cô kéo tới phòng làm việc, kiên quyết không để cho cô đuổi theo tên kia.

"Tiểu thụ là một cực phẩm khó gặp." Ánh mắt Ôn Ngọc Thanh chờ mong, khát vọng nhìn xuyên qua tấm cửa để ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp kia.

"Tiểu thụ?" Sở Thiên Hàn rút cuộc bắt được trọng điểm, gương mặt nghi ngờ.

Gương mặt cô say mê, "Chính là đồng chí trong O số, chúng ta gọi là tiểu thụ."

"Em nói hẳn là tiểu thụ?"

"Đúng nha, dáng dấp anh ta quá phù hợp hình tượng tiểu thụ trong manga, hơn nữa còn là cực phẩm trong cực phẩm a." Hồng rồi, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống, vội vàng lau lau.

Sở Thiên Hàn đột nhiên thấy mình cực kỳ may mắn không bị cô "Thường thức" như vậy, anh tin tưởng đó sẽ là chuyện vô cùng đau đớn.

"Bà xã."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ôn Ngọc Thanh không khỏi lạnh rùng mình, thanh âm của anh quá dịu dàng, rõ ràng mang theo tín hiệu nguy hiểm. Cô đề phòng nhìn của anh, nhanh chóng thu hồi sự ngưỡng mộ, chuyên tâm đối phó người trước mắt.

Khoảng cách của hai người gần hơn, gần đến mức giữa hai cơ thể không còn khe hở, nhiệt độ lên cao, sắc dục cũng tăng.

"Em muốn thường thức, quan sát anh ta, phải hay không?" Anh bị vẻ mặt phòng bị của cô mê hoặc, từ từ thả lỏng.

"Chuyện không liên quan đến anh." Ôn Ngọc Thanh cảm giác đột nhiên không khí loảng hơn nữa miệng đắng lưỡi khô, chẳng qua vì phía sau là bàn làm việc, cô không thể lui được nữa.

"Nhưng, anh ta là thư ký của anh, quyền của cấp trên tương đối lớn."

"Anh muốn thế nào?" Đôi tay Ôn Ngọc Thanh chống ở giữa hai người, liều chết kéo khoảng cách.

"Ba ngày không có làm rồi." Anh có chút oán trách.

"Em không thoải mái."

"Nếu như có thể mỗi ngày nhìn thấy anh ta, khoảng cách quan sát anh ta gần hơn, hơn nữa làm cho anh ta không thể tức giận, có phải rất tốt không?" Anh cười rất gian.

"Đương nhiên." Thật là tướng tượng tốt đẹp.

"Chỉ cần em chịu cùng anh đến công ty, đương nhiên có thể nhìn anh ta rồi, không phải sao?"

"Em không phải là nhân viên, tới Sở thị làm gì?"

"Giám sát ông xã." Anh nói.

"Nhàm chán!" Cô tránh anh còn không kịp, lại còn chạy đến trước mặt giám sát? Cô không phải là ngốc.

"Em suy nghĩ một chút về cực phẩm tiểu thụ phía ngoài đi." Anh dẫn dắt từng bước, trong lòng cực kỳ tức giận người bên ngoài.

Nội tâm Ôn Ngọc Thanh bắt đầu đấu tranh. Thật ra cũng bị người ta ăn sạch sành sanh, lại nhiều lần bị cắn, hơn nữa kỹ xảo của anh quả thật cũng không tệ.

"Đồng ý." Đáp án của cô rất thẳng thắn.

Sở Thiên Hàn mặt mày hơn hờ ôm lấy cô, bước nhanh vào phía trong, đóng cửa khóa lại trong tiếng cười âm thầm.

"Anh kiểm chế một chút, có được không?"

"Không tốt."

"Cẩn thận anh đem mấy chục năm tinh lực sau này dùng hết, về sau sẽ rất đau khổ." Cô đề nghị rất chân thành, bắt đầu quan tâm đến vấn đề hạnh phúc của vợ sau.

"Anh sẽ bổ sung sau."

"Cứ như thế này thì bổ sung cũng không được." Cô tiếp tục khuyên nhủ anh lạc đường biết quay lại.

"Không cần nói nhiều tại thời điểm này." Anh phát điên, nếu để cho cô nói tiếp, cái gì cũng không cần làm.

"Trời cho chúng ta mệnh chính là dùng để nói chuyện, anh không để cho em nói chính là chống lại ý trời, đây là không có đạo đức."

Thanh âm bị nuốt vào trong bụng, cuối cùng Sở Thiên Hàn thuận lợi coi hết đồ trên người cô, một đường thông suốt công thành đoạt đất.

Trên căn bản, nhìn tinh thần Tổng giám đốc phu nhân cũng không tệ lắm đi ra từ phòng làm việc của tổng giám đốc, Tề Thừa Chính hết sức kinh ngạc. Nhiều năm làm thư ký riêng, biết một chút chuyện riêng tư của Sở Thiên Hàn, thậm chí một lần, một cô gái bộ dạng hoảng hốt chạy ra để cho hấn ký ức hãy còn mới mẻ a. Đàn ông không mạnh, phụ nữ sẽ oán trách, nếu như quá mạnh mẽ, chỉ sợ sẽ càng oán trách.

Ôn Ngọc Thanh lười biếng ngồi vào ghế salon, nghiêng đầu nhìn anh ta, "Tề thư ký, xin hỏi một chút, sao anh nhìn chăm chăm tôi, là bởi vì đột nhiên phát hiện tôi trở nên vô cùng xinh đẹp sao?"

Thật may là không uống nước, nhưng Tề Thừa Chính sẽ không khỏi bị ghen nước miếng của chính mình.

"Không thể nào." Anh khẳng định cô không phải đột nhiên biến thành đại mỹ nhân, chẳng qua phát hiện cá tính của cô có chút kỳ lạ mà thôi.

Cô như hiểu ra gât đầu, chậm rãi nói: "Là anh tò mò tại sao tôi có thể tự mình từ phòng làm việc đi ra."

"Ừ? !" Lúc này anh hoảng sợ nhìn cô cười nhạt, đột nhiên cảm thấy sống lưng rất lạnh.

"Có hứng thú cùng tôi nói một chút chuyện về tình yêu của tổng giám đốc không?" Cô cười vẻ mặt vô hại.

Tề Thừa Chính cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra, không biết tại sao ánh mắt của cô làm cho anh cảm giác cô biết nhiều chuyện khiến lòng anh run sợ, ông chủ Sở gặp phải khắc tinh rồi.

"Tôi nghĩ, so với tôi hẳn bà chủ rõ hơn." Anh cười.

"Có sao? Lúc tôi cười anh ấy là mới biết nhau." Cô cười cực kỳ vô tội.

"Chuyện riêng của ông chủ tôi không rõ." Ánh mắt bắt đầu do dự, khi phát hiện ánh mắt cảnh cáo phía sau cánh cửa thủy tinh thì lo sợ, đứng ngồi không yên, chuyện trong nhà tổng giám đốc, anh là người ngoài không thể can thiệp.

"Thư ký riêng hình như không phải rất nhàn rỗi sao." Ánh mắt cô sáng quắc theo dõi anh ta, không để cho anh lừa dối. Dám dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, nhất định phải gánh chịu hậu quả như thế.

Cười gượng hai tiếng, Tề Thừa Chính lúng túng nói lảng ra chuyện khác, "Bà chủ, cô xem sắp tan ca rồi, tôi còn phải làm cho xong công việc."

Ôn Ngọc Thanh bật cười, ngã người trên ghế sofa, suy nghĩ nhìn người đàn ông rõ ràng đang hốt hoảng. Anh ta ý thức nguy hiểm rất khá.

Bên trong Sở Thiên Hàn không bộc lộ cảm xúc. Cô không biết được đáng về mình bây giờ rất mê người sao? Ánh mắt như muốn giết người hướng vào Tề thư ký. Tên đáng chết!

Cửa thang máy mở ra, hấp dẫn ánh mắt của ba người ——

Đó là một người rất xinh đẹp, khi giơ tay nhắc chân vô cùng hấp dẫn, đàn ông có sức chống cự kém sẽ bị cái liếc mắt của cô ta làm cho choáng váng.

Sắc mặt Tề Thừa Chính lập tức thay đổi, lo lắng nhìn vẻ mặt tò mò của Ôn Ngọc Thanh.

"Tề thư ký, tổng giám đốc các anh đâu? Hôm nay tiếp tân rất quá đáng, nói gì cũng không cho tôi đi lên, hại tôi lãng phí rất nhiều nước miếng, cũng không xem quan hệ giữa tôi với Hàn là quan hệ gì, thật là không thức thời." Cô ta oán trách, liếc mắt nhìn quanh.

Ôn Ngọc Thanh theo bản năng cau mày. Không cần đoán, cô ta nhất định là bạn trên giường với Sở Thiên Hàn, hơn nữa là một người rất được cưng chiều, cảm giác trái tim đột nhiên thắt lại.

"Tề thư ký, đây là bạn gái anh hả, không phải tôi chê anh nha, nhưng con mắt anh thật không tốt lắm." Cô ta đánh giá Ôn Ngọc Thanh đang ngồi trên salon từ đầu tới chân.

Tề Thừa Chính đau đầu nhìn phòng làm việc của tổng giám đốc đang đóng chặt, lại quay đầu nhìn hai người phụ nữ trước mắt rất dễ xảy ra chiến tranh, chuyện như vậy tại sao anh phải chứng kiến?

Ôn Ngọc Thanh như có điều suy nghĩ liếc qua ngực của cô gái kiều ngạo kia. Sở Thiên Hàn sắc lang hình như yêu thích kiểu phụ nữ ngực bự. Không tự chủ được cúi đầu nhìn mình một chút, quả thật là bánh bao nhỏ, hơn nữa nhân cũng không phải là nhiều lắm.

Bộ ngực lớn, eo thon, gương mặt xinh đẹp, giọng nói nhẹ nhàng, tuyệt đối là mẫu tình nhân tốt nhất. Ôn Ngọc Thanh vuốt cằm, vẻ mặt trầm tư. Những người đàn ông giống như Sở Thiên Hàn nuôi năm ba tình nhân là bình thường, anh ấy không nuôi tình nhân mới lạ đấy.

"Uông tiểu thư, tổng giám đốc không có ở đây." Tề Thừa Chính mỉm cười nói dối, mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Ôn Ngọc Thanh ngáp, thẳng người, hơi cười nhìn anh ta, người kia nhất thời cảm giác sau lưng bị người liếc, "Tề thư ký, nói dối không phải là thói quen tốt nha."

"Bà ——"

"Ta họ Ôn, không phải họ Bà." Cô cắt đứt lời anh ta định gọi, nụ cười đầy uy hiếp.

Tề Thừa Chính lần nữa khẳng định vợ tổng giám đốc cùng Sở tổng giám đốc giống nhau, không phải là người dễ dàng trêu chọc, mặc dù lúc cô đối mặt tổng giám đốc giống như rất sợ hãi, nhưng là từ đáy mắt thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng, có thể kết luận cô là cố ý tạo nên biểu hiện để lừa gạt, đột nhiên cảm thấy Sở tổng giám đốc cưới được người vợ như vậy thật ra là mạo hiểm.

"Tề thư ký, chẳng lẽ là Hàn dặn anh làm như vậy sao? Tôi biết lâu như vậy không đến gặp anh ấy là lỗi của tôi, nhưng không phải giờ tôi đã tới rồi sao."

"Tổng giám đốc bề bộn nhiều việc." Tề Thừa Chính lúng túng trả lời.

"Không bận, tôi mới từ bên trong ra, anh ta nhàn rồi có thể đập muỗi chơi."

"Cô từ bên trong đi ra? Cô không phải là bạn gái của Tề thư ký à?"

"Tôi chưa bao giờ nói như vậy." Cô ung dung trả lời.

"Cô ấy quả thật chưa từng nói thế." Tề Thừa Chính làm chứng.

Gương mặt cô ta có chút thay đổi, cũng không tin với dung nhan như vậy mà được Sở Thiên Hàn đề ý, "Tôi muốn gặp Hàn."

"Đi về phía trước, gõ cửa, tôi tin anh ta nhất định vô cùng vui khi khách đến là cô." Thanh âm Ôn Ngọc Thanh có chút đùa cợt. Đàn ông quả thật không đáng tin tưởng.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, không hề nghĩ ngợi liền bấm một dãy số.

"Ngọc Thanh, em muốn gặp tôi?" Khang Nhạc Di vui mừng.

"Đang ở Sở thị, chúng ta gặp nhau ở quán bar đối diện." Ôn Ngọc Thanh nói xong, dứt khoát tắt máy, sau đó đứng dậy đi thẳng tới thang máy.

"Em đi đâu?"

Cô quay đầu lại, nhìn tổng giám đốc đứng ở cửa phòng làm việc, cười cười, nhưng nụ cười không thật lòng, "Cùng Nhạc Di gặp nhau, có chuyện nói."

Sở Thiên Hàn nhìn cô chằm chằm, hoàn toàn không thấy cử chỉ của người kia đang lấy ngực đụng chạm vào.

"Khang tiểu thư rảnh rồi à?" Sở Thiên Hàn vẫn cười hỏi.

"Khá rảnh."

"Em tin mình đủ sức để ứng phó cô ta?" Anh khẽ nhún mày bất chấp mọi thứ.

Ôn Ngọc Thanh nắm chặt quả dấm, "Anh sao không lo cho mình có đủ sức không?" Một người xinh đẹp đưa tới cửa, ham muốn của anh lại nhiều, không ăn mới là lạ, muốn không nguyên rủa nửa đời sau tính lực của anh không đủ cũng không được.

Đường cong trên khéo miệng càng lúc càng lớn, Sở Thiên Hàn cười tế nhị, "Bà xã, tối nay nấu cơm không cần thêm dấm rồi." Anh khẳng định là cô đang ghen. Chưa bao giờ biết phụ nữ ghen có thể làm tâm tình của anh phân chấn như vậy.

"Bà xã?" Miệng cô ta há thành hình chữ O, lớn đến mức có thể nhét đầu voi Châu Phi.

"Tôi quen giới thiệu, đây là bà xã tôi Ôn Ngọc Thanh" Sở Thiên Hàn vô cùng phong độ giới thiệu, "Người này là Uông Na, nổi danh bông hoa xã giao."

"Cô ta là vợ anh?" Uông Na trừng mắt sắp lời ra, chính mình không thể tin được điều mắt thấy tai nghe. Cô gái trước mắt vóc người không có, tướng mạo cũng không, ngoài dự đoán của mọi người gả vào nhà giàu có? Cô ta tính toán cái gì?

Ôn Ngọc Thanh bĩu môi, "Tin tôi, Ưông tiểu thư, nếu như có thể, tôi cũng không muốn cái danh hiệu Sở thái thái này." Mặc dù rời đi, trái tim khó tránh khỏi sẽ đau, nhưng thay vì tận mắt nhìn anh ta khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, không bằng nhắm mắt làm ngơ.

"Sợ rằng cái danh hiệu này không dễ dàng vứt bỏ."

"Luật sư Lý!" Tề Thừa Chính nhìn người đang ôm Sở Thiên Bích từ thang máy đi ra.

"Ngọc Thanh, chị thật là quá đáng." Sở Thiên Bích oán hận.

Ôn Ngọc Thanh vui vẻ cười, "Giống nhau, giống nhau, là ai hại chị hiện tại giẫm vào vũng bùn không ra được?" Cô thậm chí còn mất thân.

"Anh trai em chỗ nào không tốt, sao bộ dạng chị vẫn không chấp nhận, thật làm tổn thương người nha."

"Nói thêm nữa, em có hiểu hay không?" Ôn Ngọc Thanh cười ác ý, "Nhưng mà, chị nghĩ, em có thể thực sự không hiểu lắm."

Lý Từ Minh háng giọng, "Sở thái thái, phiền cô đánh chó nể mặt chủ."

Sở Thiên Bích không nói hai lời cho anh ta một đá, "Đánh chó?" Rất tức giận nhìn chằm chằm anh ta.

"Hàn, anh thật sự đã kết hôn?" Miệng Ưông Na rớt cuộc khôi phục bình thường, đau khổ nhìn Sở Thiên Hàn.

"Đã hơn một tháng." Anh thành thật trả lời.

"Tại sao? Rõ ràng chỉ có em mới có thể thỏa mãn anh." Tầm mắt ác ý quét qua toàn thân Ôn Ngọc Thanh, "Loại người thân thể mỏng manh có thể cho anh ăn no sao? Anh thật không cần ăn thêm bên ngoài?"

Ôn Ngọc Thanh thầm cắn răng, liếc mắt nhìn người đi ngang qua. Cười cái gì?

Sở Thiên Hàn vẫn còn nhìn chưa đã cơ thể Ôn Ngọc Thanh, cười nịnh, "Ít nhất, kể từ lấy vợ, tôi không có cơ hội đi ra ngoài ngoại tình."

Mấy luồng ánh mắt hứng thú bắn tới, khiến Ôn Ngọc Thanh ước gì bây giờ có hổ chui vào. Loại chuyện như vậy lại có người có thể ở trước mặt mọi người thảo luận công khai?

Trùng mắt nhìn anh, thật nhanh bước vào thang máy, đem tâm trạng hỗn loạn của mình dồn xuống.

Đi tới quảng trường, ngoác nhìn toà cao ốc Sở thị đối diện, trái tim một hồi thấp thỏm. Anh và cô gái kia đang làm gì. Cô không nên để ý, dù sao cô sẽ phải trở thành kẻ bị chồng bỏ, nhưng cô vẫn để ý. Tình yêu quả nhiên làm cho người ta rất đau khổ!

Khang Nhạc Di nhìn về mặt thất thần của Ôn Ngọc Thanh, có chút buồn bực than thở. Rốt cuộc cô ấy gọi mình tới làm gì? Từ đầu đến cuối cũng chỉ đưa ánh mắt vào khu cao ốc đối diện, căn bản không để ý mình ngồi bên cạnh cô ấy.

"Em yêu anh ta?" Lòng đau, nhưng Khang Nhạc Di muốn khẳng định lại.

Ôn Ngọc Thanh rùng mình, ngoái đầu nhìn cô một cái, sau đó nhìn người hầu bàn đưa nước chanh lên, "Chị đã đoán sai."

Khang Nhạc Di hơi tức giận, "Ngọc Thanh, thừa nhận yêu một người cũng không phải là xấu hổ, tại sao ngay cả dũng khí thừa nhận cũng không có?"

Cô mỉm cười, khẽ nói: "Yêu rất mệt, chẳng lẽ chị không mệt sao?"

Khang Nhạc Di im lặng. Đúng vậy, cô rất mệt mỏi, bởi vì tình yêu của cô nhất định không có kết quả.

"Em chỉ là không nghĩ càng mệt mỏi mà thôi." Cô một hơi uống sạch ly nước cam, sau đó gọi người tính tiền. Thay vì ở chỗ này suy nghĩ lung tung, không bằng tìm một chỗ yên lặng một chút.

"Cùng em đi dạo một chút." Cô yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hai người già nhà họ Sở không thể ở yên trong nhà đã ôm nhau rời khỏi nhà, tiếp tục đi du lịch ngắm cảnh các nơi trên thế giới, tiến hành nhiệm vụ vinh quang và vĩ đại là tiêu diệt tài sản.

Phòng khách nhà họ Sở lớn như vậy bị hai người mỗi người chiếm một chỗ, mỗi người vừa nằm vừa ăn đồ ăn vặt, đọc tiểu thuyết, xem ti vi, chính mình đều cảm thấy thoải mái vui vẻ, khiến người giúp việc thỉnh thoảng đi lên thêm trà đưa nước không nhận được lắc đầu trong lòng thở dài. Số cậu chủ thật khổ nhất định là số vất vả, ngay cả cưới vợ về, cũng nói rõ là vì hưởng phúc mới cưới.

Tiếng điện thoại vang lên, hai người vẫn như cũ chuyên tâm vào việc của mình, ngay cả việc liếc nhìn điện thoại cũng keo kiệt.

Nhưng, hiển nhiên người gọi tính nhẫn nại so với họ còn tốt hơn nhiều, cứ như vậy kiên nhẫn điện thoại vẫn đổ chuông, cuối cùng kêu đến mức có người không nhận được cảm điện thoại lên tức giận hét, "Lý Từ Minh, rốt cuộc anh muốn gì?"

"Anh tìm chị dâu em."

"Chị ấy chết rồi."

Ôn Ngọc Thanh nghe vậy liếc mắt một cái, sau đó yên lặng tiếp tục xem TV, người chết là sẽ không có bất kỳ kháng nghị nào, cô thuận theo ý, làm người chết.

"Vậy có cần anh gửi điều văn qua đó không?" Lý Từ Minh rất phối hợp đề nghị.

"Anh cũng đi chết đi, theo chị ấy." Sở Thiên Bích đã giận đến mức không lựa lời nói, chỉ chưa dùng thần công "sư tử rống" để giết chết hắn.

"Nếu như anh trai em không phản đối, anh không ngại, thật."

"Này, chột lại anh có chuyện gì?" Sở Thiên Bích dựng cò trắng. Cô tự biết tính nhẫn nại không bằng bạn tốt, đa dạng không bằng luật sư gian trá, không thể làm gì khác hơn là đầu hàng.

"Em hỏi chị dâu em, cô ấy thật không đến Sở thị xem chuyện vui à? Hình ảnh nóng bỏng hạn chế người xem nha, Sở tổng giám đốc sắp cảm cự không được rồi." Giọng Lý Từ Minh tràn đầy hả hê khi có người gặp họa, một chút xú ý tứ thông cảm cũng không có.

"Này, Ngọc Thanh, chị thật sự muốn mặc kệ anh trai em ngang nhiên ăn vụng sao?" Sở Thiên Bích tức giận chuyển sang Ôn Ngọc Thanh, lớn tiếng hỏi, một ít cũng không tị hiềm.

"Người chết là không trả lời bất cứ vấn đề gì." Ôn Ngọc Thanh tốt bụng nhắc nhở em chồng một sự thật rõ ràng.

"Chị cũng không phải chết thật." Sở Thiên Bích thiếu chút nữa học máu tại chỗ.

Ôn Ngọc Thanh rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Chị thà để luật sư Lý cho rằng chị đã chết?" Anh ta thật là không sợ mệt, không ngừng lãng phí tài nguyên điện thoại.

"Chị ấy nói, mong anh coi chị ấy đã qua đời, không cần gọi lại."

Tắt điện thoại không tới nửa phút, điện thoại lần nữa vang lên, khiến sắc mặt Sở Thiên Bích trở nên rất khó coi, tức giận có thể chạy vào phòng bếp cầm dao chém đứt dây điện thoại.

"Chị dâu, chị làm ơn nghe đi." Không thể để cho cô yên tĩnh, hưởng cuộc sống an nhàn à?

Ôn Ngọc Thanh ung dung cầm điện thoại lên, dùng giọng nói rất nhẹ nhàng mà nói: "Luật sư Lý, anh rất hi vọng tôi đến sao?" Hắn cũng không hỏi hận.

"Cô chịu tới sao?" Giọng nói vô cùng mừng rỡ. Như vậy thì có kịch hay để xem rồi.

"Tôi sẽ đi cùng Thiên Bích, nghe nói Thiên Bích rất thích Tề thư ký đẹp trai, thật hy vọng bọn họ có thể kết thành tình yêu." Giọng nói nhẹ nhàng, khiến người ở đầu bên kia nghe được mà mồ hôi lạnh toát ra.

"Đừng tới nữa, thật không cần." Dùng mọi thủ đoạn để cho Sở đại tiểu thư không gặp Tề thư ký, hắn tuyệt đối không muốn kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

"Khách khí như vậy làm gì? Chúng ta quả thật cũng rất muốn đi gặp Tề thư ký, dù sao đàn ông như vậy cũng ít khi thấy." Nụ cười Ôn Ngọc Thanh rực rỡ. Muốn xem kịch sao? Tốt, anh ta cảm thấy thoải mái, bởi vì cái gọi là một người vui không bằng mọi người vui, cô nhất định giúp anh ta.

"Đàn ông đẹp trai? Công ty anh trai em có?" Sở Thiên Bích lập tức chạy tới, cặp mắt phát ra ánh sáng.

"Tuyệt đối là tiểu thụ loại tốt, so với trên Manga đẹp hơn nhiều, muốn xem à?" Ôn Ngọc Thanh rên rỉ khi còn nóng thả mồi.

"Có, có." Sở Thiên Bích hưng phấn không thôi nhảy dựng lên.

Nửa giờ sau hai bóng hình xinh đẹp nhà họ Sở xuất hiện ở Sở thị, khiến nhân viên công ty nhìn thấy kinh ngạc.

Vợ tổng giám đốc đến, mà trong phòng làm việc của tổng giám đốc đang có người phụ nữ rất xinh đẹp, lúc này hai người gặp nhau, không biết ai thắng ai thua?

Thực sự rất tức giận, nhưng ánh mắt hai người nhà Sở chỉ dừng lại ở mọi người không tới ba giây liền cùng nhau di chuyển về phía cực phẩm nam trong suy nghĩ của họ —— Tề Thừa Chính, làm cho hai người đàn ông ở đây bốc hỏa. Thiếu chút nữa dùng ánh mắt đem Tề Thừa Chính róc xương lóc thịt lẳng trờ xử tử, phá hủy dung nhan vạn lần mới có thể hết giận.

"Nếu là anh ta chịu ăn mặc thiếu vải giống như Uông Na, tin rằng càng đáng xem hơn nha." Nhìn thấy nước miếng của Sở Thiên Bích sẽ chảy xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể hành động, khiến khóe mắt Lý Tử Minh run rẩy.

"Nếu như khoe tư thế gọi cảm khiêu khích, tuyệt đối sẽ làm thế giới điên cuồng." Ôn Ngọc Thanh hơi khoa trương hình dung, khiến Sở Thiên Hàn nổi giận.

"Anh có muốn làm người mẫu truyện tranh không?" Hai cô gái trăm miệng một lời hỏi, trong mắt biến ảo nghĩ giống nhau như đúc.

"Không muốn." Tề Thừa Chính trả lời như đinh đóng cột, không nhịn được đưa tay cầm quần áo kéo một chút. Đột nhiên anh cảm giác mình ăn mặc quá mỏng.

"Sẽ vẽ anh thật đẹp, thật tuần tú, tuyệt đối sẽ là báu vật trong báu vật." Ôn Ngọc Thanh khuyến bảo.

"Tôi đối với sức hấp dẫn của mình đã rất hài lòng." Tề Thừa Chính giữ vững niềm tin của mình.

Ánh mắt Ôn Ngọc Thanh cùng Sở Thiên Bích giao nhau, ánh mắt ngăm hiểu nhau, đã lén hiểu ý nhau. Có người sống lưng bắt đầu rét run, vô cùng lạnh.

*** **

Rất kỳ lạ!

Đây là tiếng nói trong lòng của tất cả nhân viên trong Sở thị. Tổng giám đốc kết hôn, hơn nữa gần đây phu nhân ngày ngày đều có mặt ở công ty, nhưng tuyệt đối không phải là cảnh hoà thuận trong gia đình. Vợ tổng giám đốc mặc dù mỗi ngày đứng giờ đến, nhưng mục tiêu công khai nhắm vào thư ký riêng của tổng giám đốc, đương nhiên mọi người đều xếp Tề thư ký là kẻ gây tai họa có nhan sắc, bất quá hành vi của vợ tổng giám đốc trắng trợn làm cho người khác không nói nên lời.

Về phần —— Uông Na, bọn họ không hề xa lạ gì, nhưng ngay trước mặt vợ tổng giám đốc, cùng tổng giám đốc giống như trẻ sinh đôi.

"Chưa từng thấy qua có người không biết xấu hổ như vậy." Sở Thiên Bích hướng tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc hô to.

"Ai kêu em nhìn, cần gì ngược đãi thần kinh thị giác của mình?" Ôn Ngọc Thanh uống một ngụm trà, đáng vẻ rất thanh thản, giống như mới vừa rời người cô gái đó ôm không phải chồng mình.

"Em buồn chán." Sở Thiên Bích hô to, "Anh Tề đâu? Giờ em không được thấy anh ta cả người không có tí sức lực nào, thật là người rất đẹp trai nha."

Ôn Ngọc Thanh liếc nhìn Lý Tử Minh một cái, quả nhiên, khóe miệng anh ta đã bắt đầu run run. Ôi! Tội quá, cô sớm nói qua, thật không có hứng thú đến xem trò vui, anh ta còn cố tình không từ bỏ ý định, hiện tại cô không nhìn cũng cảm thấy thật có lỗi.

Tề Thừa Chính rất đau khổ, quả thật sống không bằng chết. Vốn một mình Ôn Ngọc Thanh dùng ánh mắt gian xảo nhìn hấn cũng làm anh run sợ, cộng thêm Sở đại tiểu thư đến góp vui, thì càng thêm khổ không thể tả.

Chẳng những ông chủ thỉnh thoảng dùng ánh mắt giết người bắn tới đây, còn có một vị đại luật sư không làm việc đảng hoàng không lo kiếm tiền, động một chút là chạy đến Sở thị tán gẫu, trước kia không bao giờ thấy anh ta ân cần với bạn bè?

"Bà chủ, cô thật không vào xem một chút? Tổng giám đốc tự chủ không có tốt như vậy chứ?" Không phải là anh trải qua thời gian dài bắt mẫn mụn cơ hội phát tiết, chẳng qua là nhìn vào thực tế mà nói. Dĩ nhiên, mục tiêu cuối cùng của anh là đòi sự chú ý của vợ tổng giám đốc.

"Nếu xảy ra sớm muộn sẽ xảy ra, cần gì chạy đi xem?" Ôn ngọc Thanh Vân khẽ nói, tiếp tục gõ bàn phím. Đàn ông đẹp ở phía trước, trò vui đang diễn, tâm tình của cô vô cùng vui vẻ, thật sự mạch cảm xúc tuôn trào.

"Vậy hoàn toàn không ngăn cản, mặc kệ sao?" Tề Thừa Chính tận tình khuyến bảo, chỉ cầu cô nhanh chóng rời tầm mắt của mình đi, nếu không không biết lúc nào thì người bên trong sẽ nuốt anh vào bụng, không nhìn lượng công việc của anh gần đây tăng lên, ngay cả quảng thâm quanh mắt cũng xuất hiện, nghiêm trọng hơn là không ngủ đủ giấc!

"Hết cách xoay chuyển, nghe qua chưa?" Cô không phải nghiêm túc đáp lại, giọng đùa cợt chiếm hơn một nửa.

"Thử đều không thử liền cho là hết cách xoay chuyển?" Hiện tại Lý Tử Minh cảm thấy ban đầu Sở Thiên Hàn ký thêm một tờ hợp đồng là đã đoán trước rồi, theo tình hình trước mắt phân tích, Ôn Ngọc Thanh nếu không phải là thiếu sơi thần kinh tình cảm, nhất định đặc biệt đùa giỡn, hoặc là căn bản không muốn cho cuộc hôn nhân giả này hoá thật, cho dù cô yêu Sở Thiên Hàn.

Chẳng lẽ chuyện này liên quan tới thân thể của cô sao? Nghĩ đến thân thể của cô, không nhịn được cảm giác buồn nôn bốc lên, virus quá mạnh, đem rất nhiều tài liệu quan trọng của anh xoá sạch, mà anh lại không dám hỏi thẳng người trong cuộc, chỉ có thừa dịp cô bị người khác cuốn lấy không thể phân thân mới đi tìm trong laptop của cô, nhưng — cô thật sự rất ác, có một lần cô để lại một câu "Chúc người chơi vui vẻ".

Nếu bàn về chỉ số xấu xa, Lý Tử Minh tin Ôn Ngọc Thanh là số một.

"Người thông minh nhất định vô cùng rõ ràng thời thế, sẽ không ngu mà đi lãng phí thời gian cùng tình lực." Cô cười sâu xa, có ý thâm hiểm.

Gương mặt Lý Tử Minh tuần tú lúc trắng lúc xanh, tựa như mờ ra hiệu nhuộm.

"Bà xã." Phòng tổng giám đốc bỗng nhiên mờ ra, gương mặt Sở Thiên Hàn có thể so với Bao Công, cực đen.

Ôn Ngọc Thanh kinh ngạc chớp mắt mấy cái, "Sao, hôm nay nói trước à?"

Trán Sở Thiên Hàn gân xanh hiện ra - dữ dội. Cô ấy quả nhiên là cố ý, được! Thật là thua cô ấy rồi!

"Anh cũng không muốn bị coi là đứa ngốc." Sở Thiên Hàn phát điên thét lớn, xoay người vào bên trong đem Uông Na ném ra khỏi phòng làm việc, rồi đưa tay nắm Ôn Ngọc Thanh nhanh chóng vào phòng làm việc, đặc biệt dùng sức đá lên cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Sở Thiên Bích tốt bụng đưa khăn tay từ biệt, "Uông tiểu thư tạm biệt, có rảnh tới uống trà."

Uông Na rời đi, mặc dù cô bị kéo vào phòng làm việc, nhưng vừa vào cửa anh ta liền cách xa cô, hơn nữa cảnh cáo mình an phận. Cô không ngu, dĩ nhiên biết anh ta đang diễn trò, còn diễn cho ai nhìn, có ngốc cũng nhìn ra được.

Bên trong phòng làm việc hai người hai nơi, xa xa nhìn nhau.

"Sự kiên nhẫn của anh hết rồi." Sở Thiên Hàn hét lên.

Ôn Ngọc Thanh thành thực gật đầu, "Nhìn ra được." So với anh, cô muốn giữ sự bình thản.

"Anh không phải là cha mẹ quái đản của em, em lại không giải thích gì đem dấu tình yêu đi." Anh chịu đủ rồi, phương pháp bình thường đối với cô căn bản là không hiệu quả.

Sắc mặt Ôn Ngọc Thanh trầm xuống, "Xin anh chú ý lời nói, đó là cha mẹ của em."

Anh thất vọng cúi mặt, "Thật xin lỗi, anh chỉ là muốn em bỏ đi đoạn quá khứ không vui, thật sự rất khó sao?"

"Ít nhất có thể so với việc mọi người phá giải mặt mã lập trình của em khó hơn nhiều." Về mặt cô u ám.

"Chúng ta không phải họ, sẽ không dẫm lên vết xe đổ của họ." Anh tiến lên phía trước, định ôm cô vào ngực.

Cô đi tới cửa sổ sát đất cúi xuống nhìn dòng người, "Anh quên sao? Còn năm ngày là hết hạn hợp đồng giữa chúng ta, anh định nuốt lời? Em nhớ thương nhân phải có uy tín." Nếu như cuộc sống nhất định phải có một đoạn tình yêu, cô thà cất giấu ở chỗ sâu nhất trong tim, tự mình gặm nhấm nỗi buồn.

"Hợp đồng, em cho rằng với tình trạng bây giờ, anh có thể thực hiện hợp đồng sao?"

"Hợp đồng là anh định ra, anh không quên chứ." Ôn Ngọc Thanh rất tỉnh táo nhìn anh.

"Đây chính là nguyên nhân em cho anh xem tài liệu thật?" Anh nhú mày.

Cô khẽ cười, "Dù sao chúng ta cũng là vợ chồng, nếu anh muốn biết lai lịch của em, về tình về lý cũng nên cho anh biết, không phải sao?"

"Nhưng em ngăn cản Lý Tử Minh." Sở Thiên Hàn liếc mắt về phía phòng làm việc của Lý Tử Minh.

Nụ cười trên mặt của Ôn Ngọc Thanh mở rộng, "Đó là do anh ta ngốc, dùng máy tính của mình xâm nhập vào."

Về mặt Sở Thiên Hàn cứng lại, "Anh hiểu, em muốn làm anh bỏ đi ý định giữ em lại, ông em là một nhân vật không nên động vào, em muốn anh biết khó mà lui."

"Không, ông ấy chỉ là máu lạnh vô tình, chỉ biết là làm cho mọi người phải phục tùng ông, cho tới bây giờ cũng không muốn đi thỏa hiệp, mà đã hại chết đứa con trai duy nhất của mình, cũng gián tiếp hại chết mẹ em, khiến em vĩnh viễn không có cách nào tha thứ cho ông ấy, cho dù trên đời này ông ấy là người thân duy nhất."

"Nhưng, ông ấy cũng không nghĩ bỏ rơi em." Ánh mắt của anh sắc bén. Bất kỳ một cái gì làm thương tổn lòng người phụ nữ của anh, anh đều không thể tha thứ.

Ôn Ngọc Thanh lặng lẽ nhắm mắt, yếu ớt nói: "Ông ấy vĩnh viễn không nhận sai, cho dù lỗi lớn như vậy, ông ấy vẫn tiếp tục sai lầm."

"Ông ấy tìm được em sao?" Tim của anh nhói, giọng nói hơi run.

Cô ngẩng đầu lên, thân nhiên cười, "Cái gì muốn đến thì sớm muộn cũng đến, muốn giải quyết ân oán, nếu không sẽ không thanh thản ngủ ngon."

"Em bình thường có thể ngủ." Đối với giấc ngủ không tốt của cô mà nói lên thắc mắc.

Cô liếc mắt anh một cái, vờn vai, "Anh đã nghe việc tìm niềm vui trong đau khổ chưa?"

Sở Thiên Hàn thất vọng đau khổ thảm thán. Bất tri bất giác khẩu khí trong lời nói cô nói với anh đang dần dần thay đổi, từ e ngại, cẩn thận, né tránh đến ngang ngược, tùy hứng, mà cô lại hoàn toàn không biết, ý đồ lừa mình dối người, làm cái gì cũng không có.

"Mở cửa, Ôn Ngọc Thanh, cô chui ra đây cho tôi." Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa như sấm, kèm theo tiếng gầm rú giận dữ của Lý Tử Minh.

Sở Thiên Hàn nhũn mảy, sắc mặt không tốt đi tới cửa, không có dấu hiệu gì là cửa mở, khiến Lý Tử Minh suýt té nữa đập đầu xuống đất.

"Ông gào rú gì?"

"Bà xã ông thật là quá đáng!" Ngón tay anh run run chỉ vào tên đầu sỏ gây chuyện, "Cô dám đem tôi viết thành tiểu thụ?" Anh sắp điên mất, bị một người phụ nữ xấu xa làm cho phát điên, quả thật là sỉ nhục danh tiếng của anh trong giới luật sư.

Ôn Ngọc Thanh cười tao nhã hiền hoà, "À, anh đọc được, biết trước tôi nên tắt máy." Mới vừa rồi động tác Sở Thiên Hàn quá đột ngột, làm cho cô nhất thời không kịp phản ứng, quên tắt laptop, nội dung bị lộ rồi, vốn muốn chờ khi viết xong sẽ cho hắn "Kính ngac".

Hứng thú nhìn bạn tốt, Sở Thiên Hàn đối với chuyện hắn bị tã thành tiểu thụ hiển nhiên rất quan tâm, đặc biệt muốn biết dưới ngòi bút của Ôn Ngọc Thanh anh ta sẽ thành hình dáng gì.

"Tôi có thể kiện cô vì bôi xấu tôi."

"Ai nói nhân vật trong sách không thể đặt cùng tên tuổi giống anh? Chẳng lẽ tên tuổi anh đã có bản quyền, người khác không thể dùng sao?"

"Cô ngấm ngấm hại tôi, rõ ràng ngấm chàm chọc tôi."

"Đó là khả năng liên tưởng của anh quá phong phú, hơn nữa còn bị chứng vọng tưởng." Ôn Ngọc Thanh ứng đối tự nhiên, trình độ hoàn toàn không thua một đại luật sư có bằng quốc tế.

"Tôi giống như tưởng tượng quá phong phú. bị chứng vọng tưởng." Lý Tử Minh trợn mắt suýt chút nữa không nhắm lại mắt được.

Ôn Ngọc Thanh cười gian trá, ánh mắt trở nên kỳ lạ, "Đại luật sư, anh có muốn nhìn thấy anh là người mẫu manga (truyện tranh), hơn nữa còn là H tới cực điểm không?" Cuối cùng, nháy mắt mấy cái.

Lý Tử Minh ngây người như phỗng, thật lâu không nói gì, anh quả thật không biết nên nói gì.

Khi Sở Thiên Hàn thường thức được tác phẩm xuất sắc của em gái thiếu chút nữa cười vỡ bụng. Anh chưa bao giờ biết em gái mình còn có tài năng này, vẽ tương đối lớn, rất có tiêu chuẩn nghề nghiệp.

"Lý tưởng của Thiên Bích chính là làm nhà vẽ tranh chàm biếm." Ôn Ngọc Thanh cười cười.

"Sở Thiên Bích, cô ấy chết chắc rồi, cô ấy dám vẽ tôi." Lý Tử Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn giống như muốn đi tìm Sở Thiên Bích. Cô ấy dám! Dám đem anh vẽ thành tiểu thụ, ghê tởm hơn chính là biến thành gay!

Mặc dù Tề Thừa Chính đối với phụ nữ của Sở gia cũng rất bất mãn, nhưng ít nhất dưới ngòi bút của họ không biến mình trở thành tiểu thụ, cũng không có vẽ thành tiểu thụ, cho nên tâm trạng thù địch vô tình vui đi không ít.

Sau một hồi rối loạn, Lý Tử Minh lôi Sở Thiên Bích rời khỏi phòng làm việc của Sở Thiên Hàn để xử lý, mà Ôn Ngọc Thanh lại cứ đi theo sau.

Bọn họ rốt cuộc đi ra khỏi Sở thị.

"Lý Tử Minh, con mẹ nó, anh đã choc tới người nào, anh nghĩ ra chưa?"

Tiếng gào thét trong phòng khách Sở gia như sấm, hình tượng tao nhã, dễ gần thường ngày của Ôn Ngọc Thanh giờ không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại gương mặt tức giận không phát tiết được, đôi tay bóp cổ người nào đó, suýt nữa đưa hẳn lên tây thiên.

"Tôi, tôi." Lý Tử Minh khó khăn lắm mới nuốt nước bọt, chột dạ trên mặt rõ ràng viết, "Không có."

"Không có? Không phải anh làm ăn với cả hai nhà hắc bạch sao? Sao ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không tra ra được? Anh là heo à?!" Ôn Ngọc Thanh một cước liền đem ly trên bàn đá về phía anh ta, nếu không phải là Sở Thiên Hàn ôm chặt cô, có thể cô đã sớm xông ra đánh anh ta.

"Bà xã, bình tĩnh, bình tĩnh, chúng ta cũng biết anh ta ngốc mà, nhưng luôn kiêng dè tự ái của đối phương." Sở Thiên Hàn an ủi người đang mất hết lý trí trong ngực. Không nghĩ tới Khang Nhạc Di chết đi lại là một đá kích lớn đối với cô, trong lòng không khỏi ghen ghét.

Trên mặt Lý Tử Minh lúc trắng lúc đen, không nói gì ánh mắt hướng về phía Sở Thiên Hàn tố cáo. Ông đồ bà xã, cũng không nên chửi tôi?

"Ai kêu chuyện do ông gây ra?" Sở Thiên Hàn liếc anh ta một cái. Thiếu chút nữa hại cả em gái bảo bối cùng bà xã của anh, một trong hai người ai gặp chuyện không hay, anh cũng sẽ không bỏ qua cho Lý Tử Minh.

"Lòng dạ anh hiểm độc, kiếm quá nhiều tiền, sẽ giảm thọ." Ôn Ngọc Thanh ác ý nhìn chằm chằm Lý Tử Minh, rõ ràng mang theo cả sự nguyên rủa.

Sở Thiên Bích ở bên gạt đầu phụ họa, "Đúng, em còn muốn thuận lợi sống bình an đến trăm tuổi, Lý Tử Minh, anh như vậy em không dám gả cho anh đâu."

"Tôi nghĩ. Tôi nghĩ chắc là hậu quả của vụ án đại ca xã hội đen lần trước." Dưới ánh mắt chỉ trích của mọi người, Lý Tử Minh mới lắp bắp nói ra tám chín phần suy đoán, chỉ đợi chứng thực lại.

"Họ Lý, nếu như ông bắt cần như vậy, tôi thật không dám đem em gái gả cho ông." Sở Thiên hàn cau chặt chân mày nhìn bạn tốt, rất thận trọng bày tỏ.

Lý Tử Minh không biết xử lý ra sao gãi gãi đầu, "Tôi nghĩ đã xử lý thật sạch sẽ rồi, ai biết."

"Ai biết đây chẳng qua là do anh quá chủ quan." Ôn Ngọc Thanh hừ một tiếng xem thường.

Khi điện thoại của Lý Tử Minh vang lên, ánh mắt của mọi người cũng nhìn tới. Hắn nghe điện thoại mà gần như đầu tê dại, hơn nữa trong lòng thề sau này sẽ không bao giờ phạm sai lầm giống như vậy nữa.

"Cái gì?" Hắn kinh ngạc mở to mắt.

"Thật?"

"Không phải đâu?"

"Dĩ nhiên không phải là tôi."

"."

Điện thoại tắt đã lâu, Lý Tử Minh nhíu mày không có dấu hiệu dẫn ra, hơn nữa cũng không mở miệng nói chuyện, khiến cho mọi người xung quanh đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

"Chuyện lạ." Đây là câu nói đầu tiên sau khi Lý Tử Minh hoàn hồn, khiến mọi người là càng không hiểu.

"Chuyện lạ gì?" Sở Thiên Bích nhanh miệng hỏi.

"Nhất định là như vậy rồi." Đột nhiên anh hưng phấn vỗ tay, mặt mừng rỡ như điên nhìn Ôn Ngọc Thanh. "Là ông nội cô, nhất định là vậy."

Cô im lặng dán mắt nhìn anh ta, suy nghĩ lung tung.

"Đột nhiên sau một đêm bang phái đó đã bị tiêu diệt rồi, nghe nói là có người cung cấp chứng cứ, tố cáo bọn chúng tội buôn lậu thuốc phiện, tàng trữ súng ống, mại dâm." Lý Tử Minh thao thao bất tuyệt nói ra một đồng tội danh lớn, mọi người nghe xong không tự chủ được tròn mắt nhìn.

"Hình như ông nội em không phải là không quan tâm tới em." Sở Thiên Hàn như có điều suy nghĩ nhìn người trong ngực.

Ôn Ngọc Thanh nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói, "Thiếu ông ấy một ân tình cũng không phải là chuyện đáng vui mừng." Nếu như là người kia làm, quả thật có thể. Nhưng tại sao ông ấy lại muốn nhúng tay vào? Muốn gì từ cô, cảm tạ sao?

"Ông ấy già rồi, không phải sao? Người đã già, suy nghĩ sẽ thay đổi." Sở Thiên Hàn than thở.

Ôn Ngọc Thanh yên lặng nhìn lên ly nước đá trước mặt, sau đó cầm lên, nhẹ nhàng uống. Cô không tha thứ cho ông ta, vĩnh viễn cũng không, là ông ta hại cô trở thành cô nhi.

"Sao không thử mở rộng lòng mình ra?" Sở Thiên Hàn cẩn thận thử dò xét, không muốn dẫm lên thùng thuốc nổ.

Cô ngẩng lên nhìn anh, buồn buồn nói: "Em đã thử, nhưng thất bại, anh biết không? Mỗi khi em nhớ tới mẹ cả người là máu nằm ở phòng cứu cấp, lòng của em sẽ trở nên lạnh như băng. Dù có làm gì đi nữa cũng không có cách nào tha thứ cho thù phạm, ông ta nên chịu báo ứng, không có con cái đưa tiễn khi chết, đó là do ông ta tạo nên, không có lý do oán hận."

"Ngọc Thanh——" Sở Thiên Bích buồn bực mở miệng, Lý Tử Minh nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo có thắc mắc gì sau này anh sẽ trả lời.

"Nhưng, em không thoát khỏi thù hận sao? Chẳng lẽ mẹ em hi vọng em vĩnh viễn thù hận sao?" Sở Thiên Hàn ôm chặt cô, như muốn sự đau khổ của cô chuyển sang cho anh, anh không muốn thấy vẻ mặt như đưa đám của cô, tim của anh rất đau.

"Em rất mệt mỏi, thật sự vô cùng mệt. Anh biết không? Mỗi lần đứng xa xa nhìn bóng lưng già nua của ông, em rất mâu thuẫn, em không muốn dễ dàng tha thứ cho ông, tại sao ông làm nhiều chuyện sai lầm như vậy mà em phải tha thứ cho ông?" Cô giống như hỏi người, càng giống như tự hỏi mình.

Sở Thiên Hàn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, từ từ nói: "Em đã đi gặp ông, chứng tỏ em còn lo lắng cho ông, không phải sao?"

"Trước khi chết mẹ yêu cầu em bỏ thù hận đi, nhưng em không làm được, em liệu chết thoát khỏi ông, em không muốn mình lớn lên bên cạnh người mình hận, đó là sự tra tấn." Giọng nói của cô đầy khổ cùng đấu tranh.

"Hiện tại em có anh." Anh thâm tình nhìn cô, chỉ tiếc cô vẫn nhìn chằm chằm vào cái ly trên tay.

"Có anh?" Giống như đột nhiên tỉnh mộng, ngẩng đầu, ánh mắt quái dị nhìn anh một cái, sau đó lại cúi đầu, "Ngày mai sẽ là ngày cuối cùng." Giọng nói của cô rất thấp rất nhẹ, lại nặng nề gõ vào trái tim của Sở Thiên Hàn.

"Em đừng mơ." Anh đột nhiên tức giận, đi lên lầu.

Lý Tử Minh lắc đầu than nhẹ, "Tội gì cô chọc giận anh ta, rõ ràng cô cũng không ghét anh ta mà."

Ôn Ngọc Thanh lạnh lùng liếc hán một cái, "Quản tốt chuyện của anh đi, không liên lụy đến người khác là tốt rồi."

Sờ sờ mũi của mình, Lý Tử Minh cảm giác tự mình tìm xấu hổ. Thôi, dù sao đó là chuyện giữa vợ chồng nhà người ta, anh là người ngoài không nên can thiệp quá sâu thì tốt hơn. Hắc hắc, đến lúc đó người khác cũng không cần tới hỏi anh chuyện hợp đồng, hừ!

"Ngọc Thanh, chị vẫn không muốn làm chị dâu em sao?" Sở Thiên Bích đáng thương nhìn Ôn Ngọc Thanh.

"Làm chị dâu em có thưởng sao?" Cô thờ ơ nói một câu.

"Cho dù không có thưởng, ít nhất cũng không phải là chuyện xấu?" Sở Thiên Bích bực mình chu miệng lên.

Ôn Ngọc Thanh nhìn cô một cái, tự tiểu phi tiểu nói: "Sở đại tiểu thư, em thật sự cho là không có chỗ xấu gì sao?" Cô dám nói, cô thật là không dám nghe.

"Dĩ nhiên. Cho dù có tốt, những phụ nữ kia chỉ có bộ ngực không có đầu óc chẳng lẽ chị không đối phó được sao?" Sở Thiên Bích phẫn nộ nói.

Ôn Ngọc Thanh dịu dàng ánh mắt nhìn soi mói, "Đối phó không cần hao phí sức lực cùng thời gian sao? Em cho là những người đó đáng để lãng phí thời gian cùng sức lực sao?" Suy nghĩ một chút Ôn Ngọc Thanh chuyển đề tài, "Như vậy, nếu như bên cạnh Lý Tử Minh có một đám oanh oanh yến yến vây quanh, đuổi cũng đuổi không đi, chẳng lẽ em định dùng sức lực trọn đời đi ứng phó?"

"Kê ngu mới đi." Sở Thiên Bích không hề nghĩ ngợi trả lời.

Cô gạt đầu, "Vậy đây, chị cần gì lãng phí sức lực cùng thời gian của mình? Còn không bằng đi kiếm nhiều tiền một chút, kết giao bạn trai cùng nhau tiêu sài."

"Kết giao bạn trai?" Sở Thiên Bích thực sự bị gạt mình.

"Cái này thì có gì là lạ, chị tìm bạn trai là phạm pháp sao?" Ôn Ngọc Thanh nhún mày mà chống đỡ.

"Nhưng, chị thực có can đảm đi tìm sao?" Sở Thiên Bích cẩn thận hỏi lại, khóe mắt vụng trộm nhìn người đang trên lầu đi xuống.

"Chỉ cần ly hôn, chị muốn tìm bao nhiêu bạn trai cũng sẽ không có ai quản." Ôn Ngọc Thanh khẽ bật cười.

"Vậy thì em phải thoát được khỏi đây đã."

Ôn Ngọc Thanh quay đầu lại, thấy vẻ mặt Sở Thiên Hàn hung ác nham hiểm nhìn mình, cô nhún vai, rất xem thường, "Thương nhân trọng chữ tín, em tin tưởng nhân cách của anh."

Lý Tử Minh thầm oán. Cổ tình không quan tâm tới Sở lão đại.

"Thật hy vọng ngày mai em còn có thể ung dung như vậy trước mặt anh." Sở Thiên Hàn nhìn cô, sau đó xoay người trở về thư phòng.

"Có thể." Ôn Ngọc Thanh cười khó hiểu.

Sở Thiên Bích nhìn người đi trên cầu thang, rồi lại nhìn chị dâu, sau đó nhìn Lý Tử Minh đứng bên cạnh. Thật kỳ lạ, vẻ mặt bọn họ cũng thật là kỳ lạ.

"Luật sư Lý, nói chuyện làm ăn nha?" Ôn Ngọc Thanh cười nhìn sang.

Lý Tử Minh cảm thấy sống lưng lạnh run, "Trao đổi cái gì?"

"Không phải anh muốn lấy lại mấy hồ sơ bị tôi trộm sao?"

"Đúng."

"Vậy thì lấy gì để đổi." Cô cười giảo hoạt giống như thợ săn.

Lý Tử Minh chợt dạ, "Cô muốn bản hợp đồng kia?"

Cô lắc lắc ngón trỏ, nhẹ nhàng nói: "Không, là một bản khác."

Sắc mặt Lý Tử Minh thay đổi, ánh mắt cổ quái nhìn nụ cười của người phụ nữ đối diện, không nhìn được nuốt nước bọt, "Một bản khác?" Anh phải xác nhận lại một chút, quả bom này của cô làm cho người ta kinh sợ, nếu như cô biết có một phần hợp đồng khác tồn tại, tại sao lúc đó lại ký?

"Đúng, là do tôi không biết nội dung của hợp đồng đó nhưng vẫn ký." Cô còn khẽ cười.

Bịch một tiếng, Lý Tử Minh ngã xuống sofa, gương mặt kinh hãi.

"Không ngờ cô lại biết!" Điều này thật sự làm cho người ta giật mình.

"Có chút ấn tượng, cũng không quá sâu, nếu không phải là anh nhắc tới, tôi sợ rằng không thể xác định, sẽ cho là mình nằm mơ." Trên mặt Ôn Ngọc Thanh vẻ thẹn thùng thoáng qua. Cô ngủ say tới mức bị lừa, cái này chắc là do Sở Thiên Bích nói ra.

"Nhưng sao giờ cô mới nhắc tới." Lý Tử Minh có chút chưa hiểu. Cô không sớm nói ra, hiện tại mất bò mới lo làm chuồng hành động này có vẻ quá muộn?

"Bây giờ thời cơ mới tới." Cô cười rất bình tĩnh. "Muốn trao đổi không?"

"Làm sao cô có thể khẳng định hợp đồng đó ở chỗ tôi?"

"Bởi vì tôi đã tìm ở Sở gia cùng công ty, nhưng không có."

Lý Tử Minh rất ngạc nhiên, một hồi lâu không nói thêm tiếng nào, gương mặt dờ ra.

Sở Thiên Bích hứng thú quan sát gương mặt ngu ngu của hắn, buồn cười nói: "Ngọc Thanh, từ trước tới giờ chị chính là thần tượng của em, hiện tại niềm tin càng tăng thêm, chị tuyệt đối là thần tượng trong thần tượng của em." Có thể làm cho Lý Tử Minh lộ ra cái vẻ mặt ngu ngu này, nhân vật bình thường không thể làm được.

"Luật sư Lý, rốt cuộc không cần trao đổi?"

"Tôi rất muốn." Vẻ mặt hắn ân hận biết trước thì đã không làm, "Nhưng, tôi không thể."

"Anh cảm thấy thiệt thòi?"

"Không phải, là tôi sợ Sở Thiên Hàn truy sát." Anh không nhìn được sờ sờ cổ, nhìn lên lầu.

Ôn Ngọc Thanh nhìn anh ta nhẹ nhàng cười, ung dung nói: "Vậy anh không sợ bị tôi đuổi giết sao?"

"Cũng sợ." Anh trả lời thành thật, ngừng lại một chút, rất nhẹ nói tiếp một câu, "Nhưng càng sợ Sở Thiên Hàn." Dù sao anh cũng từng thấy Thiên Hàn nổi điên, rất tàn bạo.

Nhẹ nhàng chớp mắt, Ôn Ngọc Thanh hiểu, "Cũng đúng, dù sao anh rất rõ ràng bản tính của anh ấy, chẳng qua ——" kéo dài âm cuối, khóe miệng cô cong lên quý quýt, "Tôi nghĩ mấy cái kia của luật sư Lý có người sẽ cảm giác rất hứng thú, mặc dù tôi cũng không thiếu tiền, nhưng có thêm chút nữa cũng không phải là chuyện xấu."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Sở phu nhân, cô không thể ác như vậy." Trán Lý Tử Minh mồ hôi lạnh toát ra.

"Chỉ có luật sư các người kiếm tiền mới độc ác thôi." Cô vợ đưa cả nắm.

Sở Thiên Bích ở bên gật đầu phụ họa.

"Cần gì phải làm như vậy? Vợ chồng cô từ từ thương lượng, biết đâu có thể có một kết cục hạnh phúc." Lý Tử Minh cố gắng đổi phương pháp giải quyết.

"Nếu như có thể có kết thúc hạnh phúc, tôi cần gì phải trao đổi với anh?" Ôn Ngọc Thanh không cho anh ta ý kiến thêm. Hiện tại người đàn ông kia dính chặt lấy cô, lúc này nhất định sẽ không đồng ý ly dị.

"Vậy cũng đúng, nếu không Sở Thiên Hàn cũng không cần ký thêm giấy cam đoan rồi." Lý Tử Minh đồng cảm gật đầu.

"Giấy cam đoan?" Ôn Ngọc Thanh bị thu hút.

"Khụ, tôi không nói cái gì nha." Vợ vàng chối, nếu không đến lúc đó tại sao mình chết cũng không biết.

"Vậy thì đành phải đợi đến ngày mai." Ôn Ngọc Thanh đành chịu lác đầu.

"Đúng, ngày mai sẽ có kịch hay đó." Lý Tử Minh sung sướng. Sở Thiên Hàn không dễ chọc, theo anh thấy, vị Sở phu nhân càng khó dây dưa hơn. Như vậy hai người đấu nhau, ai chết trong tay ai thật chưa biết được.

Ôn Ngọc Thanh khó hiểu nhìn anh ta, vặn lưng một cái, từ trên ghế salon đứng lên.

"Ngọc Thanh, chị muốn đi ra ngoài?" Sở Thiên Bích cũng đi theo.

"Đi thăm chị Khang." Giọng Ôn Ngọc Thanh trầm xuống, đau lòng nhìn về phía phía chân trời.

"Đi cùng nhau, coi như cô ta cũng đã cứu em một mạng." Ánh mắt Thiên Bích buồn bã. Cô vì cứu Lý Tử Minh, Ngọc Thanh cứu cô, Khang Nhạc Di cứu Ngọc Thanh, nói cho cùng, cô cùng Lý Tử Minh thiếu nhà họ Khang một mạng.

Ôn Ngọc Thanh cùng Thiên Bích vừa đi, Sở Thiên Hàn liền lao xuống cầu thang, khiến Lý Tử Minh thờ dài. Biết nhau nhiều năm như vậy, gần đây mới có may mắn được thưởng thức hành vi nóng nảy của Thiên Hàn.

"Hợp đồng đâu?"

"Ồ trong cặp tài liệu."

"Lấy ra."

"Ừ," Lý Tử Minh bấm mặt khẩu, từ trong cặp tài liệu lấy ra hai bản hợp đồng. "Ông nói, nếu như vợ ông biết thứ cô ấy muốn lấy đang ở ngay đây thì không biết sẽ có biểu hiện như thế nào nhỉ?"

"Ông muốn nhìn sao?" Sở Thiên Hàn liếc mắt nhìn.

"Không muốn." Lý Tử Minh trả lời chắc như đinh đóng cột.

"Vậy thì ngậm miệng lại." Giọng Sở Thiên Hàn có chút độc ác. Chỉ cần nghĩ tới chuyện người phụ nữ kia tìm đủ mọi cách để rời xa mình, tâm trạng của anh không thể tốt được.

"Làm sao ông biết cô ấy sẽ tìm đòi bản hợp đồng?" Lý Tử Minh rất tò mò, khám phục tình cảm của đôi vợ chồng này.

Sở Thiên Hàn hơi mím môi, im lặng một lúc mới nói: "Từ khi biết thân phận thật của cô ấy tôi bắt đầu chú ý, hơn nữa cô ấy còn là cao thủ về máy tính, tôi đương nhiên phải cẩn thận chú ý hơn rồi."

Luôn luôn cẩn thận, đúng là chân lý!

*** **

Chuyện đầu tiên khi chấm dứt hợp đồng, đương nhiên là hủy hợp đồng, hơn nữa những người có liên quan đều phải có mặt.

Phòng khách Sở gia, ba người, mỗi người một nơi, ngồi xung quanh bàn trà tạo thành vòng khép kín, bởi vì Sở Thiên Bích không liên quan, cho nên

không được tham gia, cô đành ngồi trên cầu thang nhìn xuống ba người ở dưới lầu.

Thương nhân coi trọng uy tín —— !

Mở to hai mắt nhìn tiểu nhân ở trước mặt mình, vui vẻ xé tờ hợp đồng thành giấy vụn.

"Nếu như hợp đồng này không có hiệu lực, anh cần gì phải bắt em ký tên?" Đôi tay Ôn Ngọc Thanh chống nạnh, giống ả pha trà.

Sở Thiên Hàn nghiêm túc suy tư một chút, sau đó mỉm cười trả lời, "Ban đầu hợp đồng này là chuẩn bị cho người khác, đúng lúc em đến, cho nên sau đó anh bổ sung cũng là bình thường."

Khóe miệng Ôn Ngọc Thanh run run, rốt cuộc cũng nhận được. Không thể phủ nhận khi nghe anh nói như vậy, trong lòng hơi dễ chịu, ít nhất cô so với những phụ nữ khác không giống nhau.

"Nhưng tại sao điều kiện ly hôn lại khó khăn như vậy?" Tay cô run lên chỉ bản hợp đồng, lại còn chọn một trong hai, phải được người vợ sinh mười đứa con, phải được người chồng chủ động đưa yêu cầu ly dị, hơn nữa hai bên phải sống với nhau ba mươi năm mới được ly dị!

"Bởi vì anh không muốn ly dị." Sở Thiên Hàn làm như chuyện đương nhiên mà nói.

"Vậy anh cần gì phải đưa ra hai điều kiện, trực tiếp viết là trong một trăm năm không được ly dị thì tốt hơn?" Hai tròng mắt Ôn Ngọc Thanh phóng hỏa nhìn chằm chằm anh, giống như muốn cắn anh cho hả dạ.

"Đề nghị hay đấy." Sở Thiên Hàn hứng thú nhướn mày, nghiêm túc suy nghĩ khả năng này, quay sang bên hỏi bạn tốt, "Ông cho là đổi thành như vậy có được không?"

Lý Tử Minh im lặng, không dám bày tỏ đồng ý.

"Anh dám?" Ôn Ngọc Thanh dùng sức đập lên bàn, trên mặt bàn nước trong chén bắn ra ngoài một chút.

Sở Thiên Hàn nắm tay cô, cẩn thận vuốt ve, gương mặt ân cần, "Bà xã, cẩn thận, cẩn thận, tức giận ảnh hưởng tới gan phổi, hơn nữa dùng tay đập bàn, nhìn tay em bị đỏ lên rồi nè."

"Họ Sở, anh đủ chưa? em không phải là đứa trẻ ba tuổi, anh không phải mượn cơ hội trêu chọc em." Cô dùng sức rút tay mình về, không quên cầm giấy lau trên bàn lau tay.

Lý Tử Minh vội vàng cúi đầu, bả vai hơi rung.

"Nói cách khác hợp đồng ghi hai tháng hết hạn hiện tại đã thành một đồng giấy vụn, phải không?" Ôn Ngọc Thanh chau mày nhìn bản hợp đồng khác, thật sự là muốn giết người, càng muốn giết mình hơn. Cho dù lúc ấy ngu tối cực độ, chẳng lẽ ngay cả đem mình bán đi cũng không có một chút cảnh giác sao? Thật là đáng chết!

"Anh cũng đã xé, em nói xem có đúng là giấy vụn không?" Sở Thiên Hàn khẽ thờ dài.

Ôn Ngọc Thanh cắn răng nghiêng lợi nhìn hợp đồng trên tay, "Vậy nhờ anh đem bản này xé đi."

Anh dương dương tự đắc nhìn bản hợp đồng trên tay, cười rất vui vẻ, "Bản này anh hoàn toàn không có ý định xé, bà xã, em đừng nghĩ đến khả năng này."

"Trên đời không có chuyện chắc chắn." Cô một cước đạp lên mặt bàn.

Sở Thiên Hàn cười, tốt bụng không thêm so đo, ngược lại Lý Tử Minh sợ hết hồn, bởi vì một cước kia thiếu chút nữa đạp cho hấn gãy mũi, hấn khẳng định Ôn Ngọc Thanh cố ý.

"Đúng, ta cũng cho là trên đời này không có chuyện gì chắc chắn." Sở Thiên Hàn tán đồng gật đầu, "Cho nên anh đã mua song bảo hiểm"

Đột nhiên Ôn Ngọc Thanh cảm giác có chút lạnh, "Hai bảo hiểm?"

Anh đẩy ngụ ý liếc nhìn cô, "Đúng, hơn nữa bây giờ anh có thể khẳng định đã có hai phần bảo hiểm"

Theo ánh mắt của anh, Ôn Ngọc Thanh nhìn về xuống bụng mình, sắc mặt đột nhiên thay đổi, giọng hơi run, "Không. . . . không thể nào." Cô có uống thuốc tránh thai mà.

"Thứ em uống là vi-ta-min." Anh cười vui vẻ.

"Em —— có —— thai?" Đây tuyệt đối là tiếng nói từ trong kẽ răng nặn ra.

"Ừ." Sở Thiên Hàn gật đầu khẳng định.

Sắc mặt Ôn Ngọc Thanh không có chút máu nào, ngay cả thân thể cũng lão đảo muốn ngã. Thảo nào, lâu rồi kinh nguyệt của cô không có.

"Họ Sở, anh thật là quá đáng!" Ôn Ngọc Thanh đưa tay tóm lấy cổ áo của anh, gương mặt chất vấn.

"Quá đáng sao?" Sở Thiên Hàn nhún mày.

"Dĩ nhiên quá đáng, mang thai là chuyện hai người, sinh con càng không phải là mua rượu hay mua đồ chơi, anh không thích có thể tùy tiện vứt bỏ, đó là một sinh mạng, không phải là dùng để đùa." Cô thờ hờn hờn

"Anh không có nói đùa." Anh cực kỳ nghiêm túc.

"Anh có thể chắc chắn đứa bé này sinh ra nhất định sẽ hạnh phúc sao? Nếu như không thể, tội gì anh bắt nó ra đời?" Ánh mắt của cô trở nên buồn bã tức giận, cô vẫn hận cha mẹ sinh ra mình, nếu sinh cô ra, lại không nuôi dạy cô, trong lòng họ cô chẳng chút ý nghĩa nào sao?

Sở Thiên Hàn ôm chặt lấy cô, thể bảo đảm, "Anh nói rồi, anh sẽ không lấy chuyện như vậy nói giỡn, anh sẽ yêu con chúng ta, sẽ không vứt bỏ chúng như vứt đồ chơi."

"Anh không hiểu gì cả." Cô thoát khỏi ngực của anh, chạy ra ngoài.

"Bà xã!" Sở Thiên Hàn nhìn cô biến mất nhưng không đuổi theo.

"Ông không lo lắng?" Từ Minh không hiểu hỏi.

"Làm sao lại không."

"Vậy tại sao không đi đuổi theo?"

Sở Thiên Hàn cười, nụ cười có chút buồn, "Tôi nghĩ hiện tại cô ấy cần ở một mình yên tĩnh một chút." Không thể quá ép, nếu không sẽ tay trắng.

Ôn Ngọc Thanh chạy như điên ra khỏi cửa, trong đầu trống rỗng, chỉ biết cô cần tìm một chỗ để phát tiết, nếu không cô sẽ nổ tung.

Bánh xe ma sát mặt đất tạo ra thanh âm chói tai, làm cô tỉnh táo lại, cô nhìn về phía chiếc xe thể thao BMW trước mặt mình, trong xe một người đàn ông lạnh lùng nhìn cô, "Muốn dụ dỗ đàn ông cũng không cần liều mạng như vậy."

Rầm!

Tức giận trong lòng nổ tung, Ôn Ngọc Thanh hung hăng một cước đạp lên mũi xe, "Dụ dỗ đàn ông? Thị lực của tôi 1.2, bình thường vẫn tốt, dù có muốn dụ dỗ đàn ông cũng không chọn người máu lạnh như anh, dù anh có quá yêu bản thân mình đi nữa, cũng không thể đến mức coi trời bằng vung."

"Bỏ chân cô ra." Anh ta lạnh lùng nói.

"Anh cho là có thể sao?" Giọng Ôn Ngọc Thanh cũng không ấm hơn giọng hằn là bao nhiêu.

"Tôi không muốn đánh nhau với phụ nữ." Đây là cảnh cáo.

Ôn Ngọc Thanh nhếch mép, cười lạnh nói: "Vừa đúng lúc tôi thích đánh nhau với đàn ông."

Khi anh ta nhảy ra khỏi xe thể thao thì Ôn Ngọc Thanh cũng biết anh ta là người khó chơi.

"Này, dù muốn bắt nạt người, ít nhất trước khi đánh cũng phải xem tình hình của đối thủ chứ."

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt rất kém Ôn Ngọc Thanh quay đầu.

Sở Thiên Hàn nhẹ nhàng đi tới, nhìn chằm chằm người đàn ông kia. Thật may là anh không chịu được nên đuổi theo, nếu không chẳng phải mất mặt đàn ông sao.

"Cô ta là ai nào? Chẳng lẽ là con ông trời?" Anh ta như ong mầy rõ ràng đùa cợt.

"Không phải con ông trời, nhưng cũng không phải là người có thể tùy tiện động vào." Khẩu khí của Sở Thiên Hàn không còn nhã nhặn như thường ngày.

"Hôm nay tôi liền động."

Lúc này Ôn Ngọc Thanh lặng lẽ lui về phía sau, bởi vì cô thấy trên cánh tay người này có hình xăm quen thuộc.

"Thật xin lỗi." Cô nói xin lỗi.

Lời nói vừa dứt hai người đàn ông đồng thời ngạc nhiên nhìn sang.

Ôn Ngọc Thanh không cho bọn họ cơ hội hoàn hồn, chặn một chiếc tắc xi lại, đi mất.

"Anh, Ngọc Thanh đâu?" Sở Thiên Bích đuổi theo.

"Thiên Hàn, xảy ra chuyện gì?" Lý Tử Minh cẩn thận nhìn là biết người đàn ông này không tốt đẹp gì.

Ánh mắt anh ta lóe lên một cái, "Anh là Sở Thiên Hàn?"

Sở Thiên Hàn gật đầu, "Là tôi, anh biết tôi?"

"Cô gái vừa rồi chạy đi là Ôn Ngọc Thanh?" Anh ta thật không dám tin hỏi.

"Đúng vậy." Sở Thiên Bích trả lời.

Anh ta lập tức xoay người lên xe, đuổi theo hướng taxi vừa đi.

"Đi, trở về lấy xe." Sở Thiên Hàn lập tức quay đầu trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ôn Ngọc Thanh đi trên đường không có mục đích, thấy một liên vào công viên nhỏ ven đường nghỉ ngơi một chút.

Ngồi ở trên ghế dài nhìn trẻ con vui chơi nô đùa, cô không nhìn được nở nụ cười. Trẻ con thật là ngây thơ, đáng yêu lạnh lợi, bọn chúng là hạnh phúc nhất cũng là vô tội nhất, cô không phải là không thích trẻ con, chẳng qua là không muốn cho con của cô có tuổi thơ không có niềm vui, giống như cô. Trong trí nhớ của cô chỉ có mẹ, mà không có cha, khi cô biết mình cũng có cha thì ông ấy lại chết dưới họng súng của mẹ, cảnh sát cùng tội phạm—— bọn họ có quan hệ gì? Ôn Ngọc Thanh không hiểu, cũng không muốn hiểu, thậm chí cô muốn vĩnh viễn không biết những khúc mắc trong đó.

Có một đứa trẻ mới tập đi, nó đi lắc lư lao đảo rất nguy hiểm, không ngừng ngã xuống, không ngừng bò dậy, hình như không biết từ bò là cái gì. Ở bên nhìn nó đi, về mặt cha mẹ vui mừng, dường như đối với đứa trẻ không chút tức giận, dùng cảm tiến lên cảm thấy kiên nhẫn.

"Thật ra thì cuộc đời cũng giống như trẻ con tập đi, không ngừng ngã xuống, không ngừng bò dậy, cuối cùng mới có thể biết đi." Một giọng nói già dặn truyền tới tai cô.

Ôn Ngọc Thanh bỗng nhiên quay đầu, sáu lưng cách đó không xa có một người mặc đồ trắng, ánh mắt mặc dù vẫn lạnh lợi, nhưng dấu ấn của năm tháng lại hiện rõ trên gương mặt ông. Ông nhìn lạnh lùng cô, trên mặt hiện lên sự vui sướng cách xa nhau không gặp.

Quả nhiên ông ấy tìm tới, trái tim thờ phào nhẹ nhõm, có lẽ sâu trong trái tim cô muốn ông ấy tìm mình.

"Cháu đã trưởng thành rồi." Ông vui mừng nói.

Mặt Ôn Ngọc Thanh không chút thay đổi nhìn của ông, "Ông đã già hơn rồi." Nhìn gần càng thấy rõ sự già nua, năm tháng cũng không ưu đãi ông ấy bao nhiêu, cho dù có quyền có tiền thì sao? Sinh lão bệnh tử cũng sẽ không bỏ qua cho ông.

"Mười năm đã qua, cháu vẫn như cũ rất hận ta." Đáy mắt ông có chút bi thương. Chẳng lẽ vĩnh viễn cũng không cách nào đền bù cho sai lầm của mình sao?

Ôn Ngọc Thanh nhìn phía sau ông, yếu ớt nói: "Ông có thể làm cho người chết sống lại không?" Hại chết người thân, đây là chuyện vô cùng thương tâm.

Muốn hận cũng không thể hận.

"Ta không phải là thần tiên." Ông lão lắc đầu.

"Vậy sao ông còn mong cháu tha thứ?" Cô sắc bén mà giễu cợt hỏi.

"Tiểu Thanh, ta là ông nội con." Giọng nói đầy đau khổ, ông đã mất đi đứa con trai duy nhất cùng con dâu, ông không muốn mất luôn người cháu gái duy nhất này, nhưng cô lại không ngừng cảm hận ông.

"Nhưng ông hại chết mẹ cháu, thậm chí cha của cháu cũng bởi vì sự cố chấp của ông mà chết." Cô đau khổ nhắm mắt lại. Ba vì thay ông nội tiến hành một cuộc giao dịch, cùng cảnh sát có một trận bắn nhau, mẹ thân là cảnh sát, không thể không tự tay giết cha. Mà ông đau lòng khi mất đi đứa con trai đã trả thù, không tiếc tiền thuê sát thủ giết con gái của nữ cảnh sát đó, nhưng không nghĩ con gái của nữ cảnh sát là cháu gái duy nhất của mình, hối hận

cũng vô ích.

"Không phải ta đã bị trừng phạt rồi sao?" Ông lão đau khổ nhắm mắt lại, mắt đi người con trai duy nhất, đứa cháu gái độc nhất thì hận mình tới thấu xương, dù quyền lực và tiền bạc có nhiều hơn nữa, thì người ông muốn giữ lại cũng không thể giữ được.

"Đó là ông tự đi chuốc lấy phiền phức." Ôn Ngọc Thanh tàn nhẫn quyết nói ra những lời này, quả nhiên thấy toàn thân ông lão run rẩy như cây khô trước gió.

"Ta không còn nhiều thời gian lắm, chỉ muốn trước khi chết gặp cháu một chút xem cháu có tốt hay không." Ông lão cố tạo ra một nụ cười nhàn nhạt, đem mắt mắt giấu trong đáy mắt. Thực sự cô vẫn không chịu tha thứ cho ông, hung thủ hại chết cha mẹ cô.

Ôn Ngọc Thanh giật mình run sợ. Ông nội là người thân duy nhất trên đời này của cô, trước khi chết mẹ cô muốn cô quên đi thù hận, muốn cô vui vẻ, nhưng cô làm sao có thể quên? Hình ảnh máu chảy đầm đìa lúc nào cũng hiện ra nhắc nhở cô, bi kịch là do ông nội tự tay tạo nên, thậm chí thiếu chút nữa ngay cả đứa cháu gái duy nhất của mình cũng giết.

"Ta chỉ là muốn biết cháu sống có được tốt hay không, hiện tại ta đã biết cháu rất tốt, sau này ta sẽ không tới quấy rầy cháu nữa."

"Ông bị bệnh gì?" Sau khi ông lão đi được năm sáu bước, Ôn Ngọc Thanh nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

"Ưng thư giai đoạn cuối." Ông dừng lại, nhưng không quay người lại, sợ sẽ rơi lệ.

Một hồi im lặng, Ôn Ngọc Thanh mở miệng, "Nếu như ông muốn thấy chất ngoại ra đời, tốt nhất hãy cố gắng sống thêm mấy năm nữa." Trái tim của cô quả nhiên còn chưa đủ cứng, cười khổ. Thì ra muốn suốt đời thù hận ai đó không phải một việc dễ dàng.

"Ta biết rồi." Giọng ông run run, tay cầm gậy ba-toong trắng bệch.

"Vậy cháu không tiễn ông." Ôn Ngọc Thanh nhắm mắt lại, che giấu nước mắt sắp tràn mi, thì ra là cô không phải là không làm được.

"Làm người phải nhìn về phía trước, không thể vĩnh viễn sống trong quá khứ." Câu nói sau cùng của ông thật thấm thía.

Ôn Ngọc Thanh không quay đầu lại, ngơ ngác nhìn góc công viên, đứa nhỏ kia vẫn ở chỗ cũ ngã xuống, vẫn như cũ không ngừng bò dậy, kiên cường tiếp tục đi.

Con người luôn là từ trong thất bại không ngừng lớn lên, ngã càng nhiều lần, càng nhanh biết đi, sẽ không ngừng thử mới có được kết quả tốt đẹp. Cũng như tình yêu, nếu như trốn tránh, như vậy sẽ không cách nào hiểu được vị ngọt trong đó; cho dù có đau khổ, thì cũng là đau ngọt ngào, giờ mới có thể hiểu được năm đó mẹ qua đời nhưng về mặt miễn nguyện, có lẽ tình yêu không có đáng sợ như vậy.

Bất kể tương lai như thế nào, chỉ ít bây giờ bọn họ yêu nhau, vậy là đủ.

Trên mặt lộ ra một chút tinh ngộ, Ôn Ngọc Thanh dùng ánh mắt cảm kích nhìn đứa trẻ đang tập đi, mỉm cười rời khỏi công viên. Có lẽ trong tương lai không lâu cô có thể mỉm cười với ông lão trước mặt, gọi ông một tiếng ông nội.

*** **

Kết quả trong dự đoán, cô mang thai, đã sáu tuần, trên màn hình có thể thấy rõ sinh mạng nho nhỏ trong tử cung, cô rõ ràng cảm nhận được bên trong mình vui sướng.

Có thể mang thai một sinh linh, hơn nữa dám chắc nó có thể hạnh phúc khỏe mạnh lớn lên, quả thật làm cho người ta rất vui vẻ.

Sở Thiên Bích buồn bực nhìn tâm tình thay đổi đột nhiên 180° của chị dâu. Ngày hôm qua tức giận rồi đi, hôm nay lại bình tĩnh yêu cầu mình cùng đi tới bệnh viện kiểm tra, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chần chờ một hồi, cô quyết định hỏi, nếu không sẽ làm cô bứt rứt, "Ngọc Thanh, hôm qua chị gặp chuyện gì à?"

Cô mỉm cười nhợt nhạt, "Chỉ là đột nhiên nghĩ thông suốt." Hận một người đồng thời cô cũng không thể thoát khỏi bóng ma trong quá khứ, chỉ có quên mất đi thù hận, mới có thể sống thoải mái hơn.

"Nghĩ thông suốt?" Sở Thiên Bích giật mình. Tóm lại Ngọc Thanh nghĩ như thế nào mà lại thông?

"Đúng." Cô mỉm cười, "Nếu cứ e ngại và trốn tránh, không bằng dũng cảm đối mặt với nó, mới có thể vui vẻ."

"Sau con mửa sẽ có cầu vồng?" Sở Thiên Bích không khỏi nhớ tới câu này.

Ôn Ngọc Thanh cười gật đầu.

Sở Thiên Bích giống như muốn té xỉu. Cái bộ dạng này của Ngọc Thanh, làm cô vô cùng lo sợ!

"Làm ơn, không phải bị anh trai em giận tới mức bị hỏng dây thần kinh nào đó chứ?" Sở Thiên Bích cẩn thận hỏi.

Ôn Ngọc Thanh im lặng nhìn cô, "Em nhìn chị giống đáng về bị thần kinh sao?"

"Giống." Sở Thiên Bích khẳng định gật đầu.

Ôn Ngọc Thanh không chút do dự đập đầu Thiên Bích một phát, đồng thời tặng một cái nhìn xem thường, "Chị vô cùng bình thường, bình thường đến mức vô cùng hối hận khi rù em đi theo." Nên tự mình đi, cho dù có sợ cũng không nên kéo loại bạn như Sở Thiên Bích theo.

"Chị đúng là không bình thường." Sở Thiên Bích như hiểu ra.

Ôn Ngọc Thanh liếc cô một cái, không lên tiếng, chẳng qua là thông dong tiếp tục đi con đường của mình.

"Ngọc Thanh, chị bị bệnh." Sở Thiên Bích lo lắng đuổi theo.

"Không có." Tức giận đáp lại. Làm sao cô có thể bị bệnh, ngay cả mạng thai cũng không nỡ oẹ, thân thể thực khỏe mạnh.

"Nhưng, chị không đánh em." Sở Thiên Bích nghi ngờ xoay vòng quanh cô.

"Em đáng đánh đòn sao?" Trùng mắt tức giận nhìn cô.

"Dĩ nhiên không."

"Vậy chị không đánh, sao em lại có biểu hiện như thất vọng vậy?" Ôn Ngọc Thanh dừng bước, nghiêm túc hỏi.

"Bởi vì bình thường chị luôn động thủ, cho tới bây giờ chị không phải là người phụ nữ thủy mị nha."

"Hiện tại muốn thủy mị một chút, không được sao?"

"Không phải là không được, chẳng qua là chưa kịp thích ứng." Cô thành thật thừa nhận.

Quay lưng đi, Ôn Ngọc Thanh có chút bất đắc dĩ thờ dài, "Chị có Bảo Bảo, cho nên bắt đầu chú ý, hiểu chứ?" Nếu như không hiểu cũng là bình thường, Sở đại tiểu thư chỉ giỏi trêu chọc người khác thôi.

Hôm nay ánh mặt trời hơi gay gắt, đứng ở cửa bệnh viện, Ôn Ngọc Thanh mặc bộ đồ mát mẻ áo somi không tay, quần màu trắng gạo, tóc dài kẹp ghim thành đuôi ngựa, thả xuống ở phía sau. Về mặt dịu dàng đặc trưng của người mẹ, lúc nói chuyện thần thái xinh đẹp đáng yêu, đây chính là hình ảnh mà Sở Thiên Hàn vừa xuống xe nhìn thấy.

"Thiên Bích, không nên ảnh hưởng chị dâu em dưỡng thai."

"Sao anh lại tới đây?" Nhìn thấy anh xuất hiện ở cửa bệnh viện, gương mặt Ôn Ngọc Thanh kinh ngạc, cô chưa nói cho anh biết, chính là không muốn cho anh cùng đi nhưng khi thấy anh nháy mắt với Sở Thiên Bích, cô lập tức biết mình bị bán đứng rồi.

"Anh, anh đừng qua sông rút cầu nha." Sở Thiên Bích biết điều chuẩn bị chuồn, vui vẻ đi quẹt thề. Hắc hắc, khiến Ngọc Thanh trở thành chị dâu mình đúng là hành động thông minh, hiện tại không cần lo lắng không có tiền tiêu.

"Như vậy là không có nghĩa khí." Ôn Ngọc Thanh bĩu môi. Sở đại tiểu thư thật sự rất quá đáng, bán đứng cô sau đó không có nói xin lỗi.

"Bác sĩ nói sao?" Sở Thiên Hàn ôm vai cô, mắt mừng rỡ nhìn chằm chằm bụng cô.

"Anh đi mà hỏi bác sĩ."

"Em không có nôn nghén, nghe nói rất đáng sợ." Anh vui mừng nói.

Cô nhún nhún vai, "Cũng không chắc chắn, có người thời kỳ nôn nghén sẽ đẩy về sau."

"Vậy sao? Cho nên vẫn là có thể xảy ra sao?" Sở Thiên Hàn quan tâm không biết dùng lời nói để diễn đạt.

"Dĩ nhiên." Ôn Ngọc Thanh vừa trả lời vừa nhìn với ánh mắt nghi ngờ. Người phụ nữ kia —— nhìn rất quen, đúng rồi, cô ta không phải là người mà Sở Thiên Hàn vốn định cưới sao?

"Sở Thiên Hàn, anh tới bệnh viện để đưa tình nhân phá thai sao?" Giọng điệu không tốt hỏi người đàn ông bên cạnh.

Sở Thiên Hàn sững sốt, nhìn người đứng ở cạnh xe mình, sau đó lộ ra vẻ mặt tươi cười đắc ý, "Bà xã, thật cao hứng khi em có biểu hiện ghen."

"Cám ơn, nhưng em không hy vọng ăn quá nhiều loại dấm chua này, đối với dạ dày không tốt." Không khách khí đập một phát lên gầy da của người nào đó, thậm chí cố ý dẫm mạnh chân.

"Bà xã." Giọng Sở Thiên Hàn nghiêm trọng lổ nhíp.

"Anh cùng người này không phải là vô tình gặp nhau chứ, Đài Bắc lớn như vậy muốn vô tình gặp, tỷ lệ thật sự không cao." Ôn Ngọc Thanh cười, nhưng ánh mắt cũng rất sắc bén nhìn chằm chằm Sở Thiên Hàn.

"Bọn anh đúng là vô tình gặp nhau, tiện đường nên cho cô ấy đi nhờ." Anh nửa thật nửa giả giải thích. "Mà bà xã, em phải chú ý dưỡng thai, không nên tùy tiện tức giận."

"Em đúng là đang tiến hành dưỡng thai, nói cho bảo bảo trong bụng hiểu được phải bảo vệ quyền lợi của mình." Cô nói hợp tình hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

"Nếu em đánh người, có thể lý giải vì em muốn dạy con kỹ thuật phòng thân?" Sở Thiên Hàn hứng thú nhướn mày.

"Rất có lý, em còn không nghĩ tới." Ôn Ngọc Thanh nói.

Sở Thiên Hàn xuất hiện ba đường hắc tuyến sau gáy.

"Đi, đến văn phòng luật sư." Ôn Ngọc Thanh quyết định.

"Làm gì?" Anh không hiểu ra sao.

"Sửa điều kiện trong hợp đồng." Cô nói hơi nghiến răng nghiến lợi.

Đối với việc hai vợ chồng Sở Hàn cùng nhau tới, Từ Minh có một chút kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn là, lần này cần thêm điều kiện lại không phải là Sở Thiên Hàn.

"Thật sự thêm điều này?" Lý Từ Minh chịu không được nhìn Sở Thiên Hàn sắc mặt vẫn như bình thường.

"Đương nhiên." Ôn Ngọc Thanh gật đầu khẳng định.

"Trong thời kỳ vợ mang thai, nếu chồng ăn vụng, thì tất cả các điều khoản trong hợp đồng đều hết hiệu lực, có thể làm thủ tục ly hôn." Lý Từ Minh đọc rõ ràng, để người khác nghe rõ, cân nhắc một chút xem mình có thể làm được hay không.

"Có thể." Sở Thiên Hàn nói chắc như đinh đóng cột.

"Thật?" Ngược lại Lý Từ Minh lại do dự. "Không hối hận?" Đàn ông không ăn vụng, nhất là người đàn ông như Sở Thiên Hàn không ngoại tình, hẳn không thể tin được.

"Ông muốn tôi phá hủy văn phòng luật của ông sao?" Sở Thiên Hàn ác mồm nói. Hẳn biểu tình cái gì?

Stop!

Trong hợp đồng thêm điều này vào, làm Ôn Ngọc Thanh khoái trá trở về Sở gia làm vợ hiền.

Một tháng sau, Ôn Ngọc Thanh bắt đầu căm ghét cái miệng thối của mình, cô bắt đầu nôn ọe, ói rất nhiều, chết đi sống lại, chỉ kém không đem ruột gan tìm phổi phun ra cho mọi người chiêm ngưỡng rồi.

Cô mệt mỏi nằm trên salon ở phòng khách, không có đủ sức để liếc mắt nhìn cái đĩa đồ đầy trái cây tươi, ăn cái gì ói cái đó, tốt nhất là không ăn, ăn nữa chắc làm giảm tuổi thọ của răng.

"Rột rột rột rột. . . ." Trên ghế sa lon đối diện, Sở Thiên Bích đang vui vẻ gặm táo, khó có được cơ hội hưởng thụ đãi ngộ của phụ nữ mang bầu. Nhờ phúc chị dâu, hiện tại tất cả đồ ăn đều là loại cao cấp.

"Sở Thiên Bích——" có người tức giận tiến tới gần.

"Anh!" Cô nhảy lên.

Sở Thiên Hàn mắt quét qua nhìn Ôn Ngọc Thanh không nhúc nhích, lại nhìn một chút quả táo trên bàn bị em gái ôm vào lòng, "Em là phụ nữ có thai à?"

"Không phải, dĩ nhiên không phải." Sở đại tiểu thư lắc đầu. Nhìn bộ dạng Ngọc Thanh mệt mỏi như vậy, bây giờ cô đối với từ "Phụ nữ có thai" là vô cùng sợ hãi, chết cũng không muốn làm.

"Sao em lại ăn hết đồ ăn chuẩn bị cho chị dâu?"

"Chị ấy không ăn, em sợ lãng phí." Cô chột dạ giải thích.

"Thật ồn ào, Sở Thiên Hàn, làm phiền anh đừng hét lớn được không? Em vừa mới ngủ mà." Ôn Ngọc Thanh đau khổ thở dài, lấy tay bịt tai.

"Bà xã, thật xin lỗi, rất khó phải không? Đều là anh không tốt." Một giây trước còn hung hăng giống như sắp giết người, một giây sau liền dịu dàng, khiến cho Thiên Bích ở bên suýt nữa rớt con mắt.

"Những thứ đó ăn rồi cũng sẽ nôn ra, em không muốn ăn."

"Nhưng nếu không ăn, mà nôn, còn khổ hơn." Sở Thiên Hàn đau lòng nhìn Ôn Ngọc Thanh ngày càng gầy đi, sớm biết có thể khổ như vậy, anh nhất định sẽ không để cho cô mang thai, cho dù anh rất muốn có với cô một đứa con.

"Đều là anh làm hại, sao anh không nôn cho em xem." Đột nhiên Ôn Ngọc Thanh không biết lấy hơi sức từ đâu, nhắm ngực Sở Thiên Hàn mà đánh loạn xạ. Lúc đầu mang thai cô mừng rỡ đến giờ lại rất mệt mỏi, căm thù anh đến tận xương tủy.

"Đều tại anh, đều tại anh." Sở Thiên Hàn vì thấy cô phát tiết, đưa tay vuốt lưng cô, muốn cho cô thoải mái một chút.

"Đói quá." Ánh mắt đáng thương nhìn đĩa trái cây trên bàn, nhưng không có can đảm mà ăn.

"Dù ối cũng phải ăn vào, coi như không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ vì đứa bé trong bụng mà ăn một chút." Sở Thiên Hàn cầm lên một miếng táo đưa cho cô.

Ôn Ngọc Thanh ánh mắt phức tạp nhìn anh, lâu bầu nói: "Lời này thấy rất quen." Trong tiểu thuyết của cô không phải thường xuất hiện câu này sao? Không nghĩ rằng có một ngày cũng có một người vì cô mà nói câu này.

"Ăn được đùi gà không?" Sở Thiên Bích định lấy lòng nên lên trộm đồ ăn dưới phòng bếp mang lên.

Mùi dầu mỡ bay vào mũi, Ôn Ngọc Thanh lập tức cầm thùng rác dưới đất lên bắt đầu nôn khan.

"Sở Thiên Bích, em muốn chết à?" Sở Thiên Hàn tức giận lườm em gái.

"Người ta có lòng tốt mà." Sở đại tiểu thư uất ức biện bạch.

"Phiền em đem các loại thức ăn mặn giải quyết hết được không." Ôn Ngọc Thanh không có sức lực xua tay. Thiên Bích đáng chết, hiện tại thừa dịp cô ốm nghén mà trả đũa, trong tương lai cô ấy không lập gia đình rồi mang thai, nếu không đến lúc đó xem cô đối phó với cô ấy như thế nào.

"Được, được." Sở đại tiểu thư mừng rỡ chạy vào bếp vơ vét hết các thứ, ăn thì ăn, dù sao không ăn cũng lãng phí.

Hai tháng sau, giống như kỳ tích, nôn nghén biến mất.

Giống như là muốn ăn bù lại những đồ ăn ngon mà hai tháng trước đã bỏ qua, bất cứ lúc nào cũng thấy Ngọc Thanh đang ăn uống, bất kể là nước trái cây hay món điểm tâm ngọt, canh bổ.

"Ngọc Thanh, ra ngoài không?" Ở dưới lầu Sở Thiên Bích hưng phấn vỗ tay.

"Làm gì?" Cô phui vụn bánh ngọt để rửa tay, không niềm nở hỏi.

"Đi ngắm anh chàng đẹp trai, khó khăn lắm chị mới khôi phục bình thường, đi cùng em chứ, không có ai đi cùng em không dám đi."

Như có điều suy nghĩ nhìn xuống bụng mình cũng bắt đầu lộ ra, im lặng một lát, Ôn Ngọc Thanh gật đầu đồng ý. Thành thật mà nói, cô cũng muốn đi gặp thư ký đẹp trai, thuận tiện xem Sở tổng giám đốc có thật ngoan ngoãn làm việc không, một người đàn ông như vậy, ai cũng không yên tâm vào những gì anh ấy cam đoan.

Vợ tổng giám đốc đến công ty, đương nhiên không cần thông báo, hơn nữa bản thân cô cũng không thông báo, lẽ tất nhiên sẽ không muốn mất mặt, bởi vì theo tin tức đáng tin cậy —— còn ai đưa chuyện, đã không cách nào tìm ra, tổng giám đốc có khuynh hướng sợ vợ.

Tề Thừa Chính vẫn đẹp trai như cũ khiến nam nữ đều ghen tỵ, đã lâu không thấy mấy người phụ nữ nhà Sở nay xuất hiện, thiếu chút nữa anh bị dọa sợ đến mức trốn dưới gầm bàn.

"Anh tôi đâu?" Sở Thiên Bích đặt câu hỏi, nhào về phía bàn làm việc của Tề Thừa Chính, tới gần để thưởng thức sắc đẹp.

"Bên trong." Đột nhiên Tề Thừa Chính hơi sợ. Nếu để bà chủ biết bên trong có ai thì không biết Sở thị có thể bị cô ấy làm cho nổ tung không?

Ôn Ngọc Thanh nhảy cảm cau mày, đi tới trước phòng làm việc của tổng giám đốc gõ cửa.

Lúc cửa mở, trong mắt cô chỉ thấy một cô gái xinh đẹp tức giận, tất cả những thứ khác tự động bỏ qua.

Phụ nữ có thai cảm xúc không ổn định, có căn cứ của khoa học.

Hắc hắc, có trò hay để xem. Núp ở phía sau Lý Tử Minh xấu bụng cười, nhưng nhìn ra phía ngoài thấy bóng dáng xinh đẹp thì cảm xúc vui sướng khi người khác gặp họa lập tức tan thành mây khói, chỉ muốn đem người nào đó ngủ mê phanh thây.

"Bà xã!" Sở Thiên Hàn vui mừng ra đón, nhưng khi thấy gương mặt Ôn Ngọc Thanh tức giận thì nhớ ra một chuyện.

"Sở, Thiên, Hàn!" Ôn Ngọc Thanh từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng nặn ra. Người đàn ông này đúng là không đáng tin. Chắc cô nhất thời bị ma ám mới cho là anh ta có thể trở thành một người chồng chỉ biết tới vợ?

"Bà xã, đây là luật sư mới vào làm trong phòng luật của Lý Tử Minh, cô Liễu." Sở Thiên Hàn vội vàng giới thiệu, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Khóe miệng Ôn Ngọc Thanh nhếch lên cười lạnh, "VẬY, hai người đang nói chuyện công việc sao?"

"Dĩ nhiên không phải, Tử Minh cũng ở đây, Tử Minh ——" Sở Thiên Hàn xoay người đi tìm người đáng lý phải ở đây thì mới phát hiện không thấy người đó đâu.

"Ông chủ của tôi đang chuẩn bị xử lý thư ký của anh." Cô Liễu cười có chút ranh mãnh. Hiếm thấy vẻ mặt Lý Tử Minh như bây giờ.

Một lời thức tỉnh người trong mộng, vợ chồng Sở quay đầu nhìn, liền thấy mặt của đại luật sư hằm hằm trừng mắt nhìn người thư ký đang có vẻ mặt vô tội, trong ngực còn ôm chặt thân thể Sở đại tiểu thư đang không ngừng giãy giụa.

"Một ngày nào đó tôi muốn phá huỷ gương mặt cậu." Lý Tử Minh vô cùng tức hận nói.

Tề Thừa Chính khẽ mím môi, "Tôi muốn ghi âm tội chứng, sau này còn làm bằng chứng trước toà."

"Tôi sẽ làm nhân chứng." Chị dâu em chồng nhà họ Sở trầm miệng một lời mà nói.

Cô Liễu che miệng cười.

"Bà xã, em tới công ty gặp anh, anh rất vui." Sở Thiên Hàn mặt mày hớn hở ôm lấy bà xã, thỏa mãn giống như lấy được cả thế giới.

Ôn Ngọc Thanh như nghĩ ra điều gì đó, "Em chỉ là tới gặp thư ký, nhân tiện tìm anh làm một chuyện."

Cảm giác đang vui vẻ tự nhiên bị tạt gáo nước lạnh lúc này Sở Thiên Hàn đã hiểu, ánh mắt hình viên đạn chiếu thẳng thư ký riêng, càng lúc càng thấy để anh ta làm thư ký cho mình là không tốt.

"Làm chuyện gì?" Tuy tức nhưng không quên hỏi bà xã lần này "Thuận tiện" tới làm chuyện gì.

"Luật sư Lý, chúng ta lại cần thêm một chút trong hợp đồng." Ôn Ngọc Thanh nói.

"Lại thêm?" Hai người đàn ông kinh ngạc đồng thời nói.

"Không sai."

Trời đất bao la, phụ nữ có thai lớn nhất, cho nên đoàn người rất nhanh đi tới phòng luật của Lý Tử Minh.

"Phía người chồng nếu trong lúc vợ mang thai mà ăn vụng, lúc đó lý dị tất cả tài sản đều thuộc về vợ, không được có ý kiến." Lý Tử Minh đọc rõ ràng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì mình không phải là người thực hiện hợp đồng này. E rằng Sở lão đại cũng không nghĩ ra, chính anh ta chuẩn bị hợp đồng bảo đảm này sẽ có một ngày nó trở thành sự uy hiếp lớn cho anh ta.

Sở Thiên Hàn bắt đầu nhìn về mặt cổ chấp của vợ, "Không phải là không thể thêm?"

"Không phải là không thể thêm." Trong tình yêu cô không muốn cưỡng ép, nhưng ít ra chính mình có được bảo đảm lớn nhất.

"Được rồi." Lắc đầu một cái, cầm bút lên, Sở Thiên Hàn ký lên chỗ của mình trong hợp đồng. Anh biết rõ đời này mình không thể lại yêu một cô gái nào khác, hơn nữa ai cũng cần một chỗ dựa là vợ, anh nghĩ mình sẽ không mắc sai lầm.

Ôn Ngọc Thanh nhếch mép.

"Hôm nay Bảo Bảo có ngoan không?" Anh lại gần cái bụng đang càng ngày càng lớn lên hỏi.

"Rất ngoan, con không nghịch ngợm." Ôn Ngọc Thanh đưa tay vuốt ve bụng. Cô biết mình và Bảo Bảo sẽ hạnh phúc, bởi vì cô sẽ cố gắng để cho con

hạnh phúc lớn lên.

"Làm phiền hai người ra ngoài, không cần ở trong văn phòng luật của tôi anh anh em em." Lý Từ Minh bất mãn đề nghị, nhìn vợ chồng nhà người ta yêu thương lẫn nhau, nhìn lại đường tình yêu của mình đầy gian nan, Sở đại tiểu thư thật khó tán.

"Nghĩ rằng bọn tôi muốn ở chỗ này à? Đi thôi." Sở Thiên Hàn cẩn thận đỡ vợ đứng dậy.

Lý Từ Minh không nói gì đưa mắt nhìn vợ chồng Sở rồi đi.

"Bà xã, giờ em yên tâm rồi chứ." Sở Thiên Hàn nịnh bợ hỏi.

"Tạm tạm" Ôn Ngọc Thanh bình thản trả lời.

"Tạm tạm?" Anh không hài lòng với cách dùng từ của bà xã.

"Cái hợp đồng đó có thể còn thêm rất nhiều điều khoản nữa, để em từ từ nghĩ."

Sở Thiên Hàn không nhịn được ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, rốt cuộc anh yêu phải một phụ nữ như thế nào?

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Gạt Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.